

POCKET BOOK
263

Erle Stanley Gardner

THE D. A. CALLS IT MURDER

*The flashbulb exploded
in the D. A.'s face. The
newshawk bragged he'd
find the killer first.*

**Harmadik emelet,
321.**

COMPLETE AND
UNABRIDGED

HARMADIK EMELET, 321.

REGÉNY

IRTA

ERLE S. GARDNER



PALLADIS RT. KIADÁSA. BUDAPEST

FORDÍTOTTA
HALÁSZ JUDIT

AZ ANGOL ERDETIBŐL FORDÍTOTT
EGYEDÜL JOGOSÍTOTT MAGYAR KIADÁS

AZ AMGOL KÖNYV EREDETI CÍME
THE D. A. CALLS IT MURDER

Pallas irodalmi és nyomdai r.t., Budapest, V. Kossuth u. 19.
(Felelős: György Aladár igazgató)

I. FEJEZET

Douglas Selby, az újonnan megválasztott kerületi ügyész, elégedett mosollyal nézett a vele szemközt ülő Brandon csendbiztosra. Igaz, a választás nem ment egyszerűen, kemény küzdelemben volt részük, de most, hogy, túl voltak rajta, Selby vidáman gondolt vissza az egészre. Most is, ahogy ott ülnek Rex Brandonnal a Madison-szállóbeli szobában, amelyet a szálló igazgatója a választás időtartamára irodának följánlott, az ügyész mosolyogva jelentene ki:

– Szinte hiányozni fog nekem a választási izgalom és az elmúlt napok lázas tevékenysége.

Brandon csendbiztos, aki jóval idősebb volt az ügyésznél, nevetve nyugtatta meg:

– Ne félj, fiam, lesz még elég küzdelemben részed. És ne feledd, hogy különösen most kell nagyon vigyáznunk, az indulásnál, nehogy valami hibát elkövessünk, különben egy-kettőre kifütyülnek bennünket innen.

Selby mosolyogva hallgatta, majd az órájára pillantott:

– Gyerünk, Rex, be akarok menni a hivatalomba.

A választási Irodának kinevezett szoba a Madison-szálló legfelső emeletén volt. Abban a pillanatban, amikor a két férfi kilépett az ajtón, a folyosó túlsó végén is kinyílt egy ajtó. Jelentéktelen külsejű, alacsony, vézna emberke lépett ki rajta. Fekete kabátot és magas papi gallért viselt. Apró léptekkel sietett a felvonóhoz és megnyomta a gombot.

Míg a fölvonóra vártak, Selby alaposan szemügyre vette az igénytelen külsejű papocskát. Negyvenöt-ötven éves lehetett. Az ügyésznél fél fejjel volt alacsonyabb és sovány, csontos teste szinte elveszett a fényesre kopott fekete öltözetben.

Mihelyt a fölvonó fölért, a kis ember gyorsan besiklott a fülkébe és a hangján érezni leheteti, hogy, szokva van a szószékhez, amint a liftesfiúra szólt:

– A harmadik emeletre vigyen, kérem!

Brandon és Selby is beszálltak a felvonóba. Az ügyész összenézett társával a rokonszenves külsejű kis pap feje fölött. Amikor kiszállt, mosolyogva néztek utána.

– Azt hiszem, ez is több temetést látott, mint esküvőt – jegyezte meg Brandon.

Selby gondolataiba mélyedt és csak akkor válaszolt, mikor a szálló előcsarnokába értek.

– Ha detektív módon következtetnék – mondta Brandonnak – azt mondanám, hogy ennek a tiszteletesnek a parókiája fölött nagyon önző és gazdag személyiség rendelkezik. És azért lépked olyan nesztelen szerénységgel, hogy még lépteivel se zavarja a «hatalmasokat».

– Vagy pedig azért – nevetett Brandon – mert felesége önagysága szeret vitatkozni és ragaszkodik hozzá, hogy övé legyen az utolsó szó. De nem gondoltál arra – tette hozzá elkomolyodva – hogy az ilyen «deduktív következtetés» nem játék csupán s hogy a következő négy év alatt bármilyen büntényt nekünk kell majd kiderítenünk?

Selby belekarolt Brandon csendbiztosba és a törvényszék épülete felé irányította lépteiket.

– Igen – felelte mosolyogva – a te feladatod lesz a büntényeket földeríteni. Én pedig majd vádat emelek a bűnösök ellen.

– Az ördög vigyen el – mormogta Brandon, barátságosan hátbavágva a mellette haladó Selbyt, aki előtte lépett be a törvényszék fehér márvány előcsarnokába.

II. FEJEZET

Douglas Selby már huszonnégy órája viselte hivatalát. Íróasztalán laza összevisszaságban heverték különböző íratok, levelek és hivatalos följegyzések. Éppen ezek között turkált, mikor megszólalt a telefon.

– Halló, ki beszél? – kérdezte az ügyész a kagylót füléhez emelve.

A vonal túlsó végén Rex Brandon izgatott hangját hallotta:

– Doug, kérlek, azonnal menj a Madison-szállóba. Az egyik vendéget holtan találták szobájában.

– Mi történt? – kérdezte gyorsan Selby. – Gyilkosság, öngyilkosság, vagy természetes halál?

– Nem tudjuk – felelte Brandon. – Az illető pap... Mindjárt arra gondoltam, hogy talán az igénytelen külsejű emberke, akivel tegnap együtt mentünk le a felvonón...

– Te hol vagy most? – kérdezte az ügyész.

– A városházán... idejöttem a rendőrfőnökért. Azt hiszem, mi úgylis előbb érünk a szállóba, mint te. Legjobb, ha ott találkozunk. Háromszázhuszonegyes szoba.

– Rendben van, Rex – mondta Selby és helyére akasztotta a kagylót. Aztán fogta kalapját és két lépcsőt ugorva szaladt le a törvényszék márványlépőin. A kapu előtt állt kocsija... gyorsan beugrott és már robogott is a város főutcáján lévő Madison-szálló felé.

Legnagyobb bosszúságára az úttest egy részét lezárták, mert egy csapat ember éppen azon dolgozott, hogy az utca sarkán fölállítsák a város által nemrég vásárolt újfajta villamos hirdetőoszlopot. Legalább tíz percbe telt, míg Selby nagynehezen keresztülvágta magát a forgalmas útvonalon és megfelelő várakozó helyet talált kocsijának. A szálló előtt már ott találta Brandon autóját.

George Cushing, a szálló tulajdonosa, aki a választás idejére Selbyék rendelkezésére bocsátotta a legfelső emelet egyik szobáját előzékeny mosollyal sietett az ügyész elé.

– Csak azt akarom mondani, Doug – kezdte Cushing – hogy természetes halál történt igaz, hogy bevett valami altatót is, de nem ez okozta halálát.

– Hogy hívják a halottat? – kérdezte az ügyész.

– Charles Brower tiszteletes. Nevadából jött, Millbankból. És mégegyszer mondom, szó sincs öngyilkosságról. Az újságírók rögtön telefirkálnák vele a lapokat és csak ártanának a szálló jóhírének.

Selby nem válaszolt és abban reménykedett, hogy Cushing talán elég tapintatos lesz és nem hozza majd elő a választásnál tett szívességet. De a következő pillanatban a tulajdonos keze ránehezedett Selby karjára.

– Jól tudja – kezdte Cushing – hogy a választás alatt maguk mellé álltam. Szeretném, ha most én is számíthatnék némi viszonzószolgálatra.

Selby bólintott, de nem felelt semmit

– Háromszázhuszonegyes – mondta Cushing a felvonókezelőnek és kérő pillantást vetve az ügyészre, elbúcsúzott.

Selby kiszállt a harmadik emeleten és nemsokára megtalálta a háromszázhuszonegyes szobát. Bekopogott az ajtón.

– Te vagy az, Doug? – hallotta Rex Brandon hangját.

– Igen.

– Menj a háromszázhuszonhármasba és onnan gyere át. Az ajtó nyitva van.

Selby bement a szomszéd szobába.

– Gyere be, Doug – kiáltott Brandon a másik szobából.

Selby belépett a háromszázhuszonegyesbe.

A kis tiszteletes halott arcán, ahogy ott feküdt az ágyon, mintha valami különös töprengés látszott volna. Szeme csukva volt, az álla leesett, arca mégis megbékéltnek tűnt föl.

A szoba ajtaja zárva volt és egy szék úgy volt az ajtó elé állítva, hogy a szék háta közvetlenül a kilincsnek szorult.

– Minden úgy van még, ahogy találtak – jelentette ki öblös hangján Ottó Larkin, a természetes rendőrfőnök és az ügyész elé sietett, hogy üdvözölje.

– A tiszteletes meghagyta, hogy tízkor csengessék föl – magyarázta Larkin. – De hiába csengettek, nem kaptak választ. Ekkor felküldték az egyik boyt, aki hosszú ideig kopogott az ajtón. Mivel gyanúsnak találta, hogy a vendég még mindig nem ad életjelt magáról, személyzeti kulccsal próbálta az ajtót kinyitni. De az ajtó belülről volt elreteszelve. Fölállt egy székre és mivel a folyosóra nyíló ajtó teteje üvegablakban végződött, benézett a szobába. Láta, hogy a tiszteletes mozdulatlanul fekszik az ágyon. A fiú néhányszor nevéen szólította, de a vendég nem mozdult. Ekkor benyomta az üvegtáblát és meglátta, hogy az ajtó székkal van eltorlaszolva. Azonnal jelentette a dolgot Cushingnak, aki a háromszázhuszonhármas szobán keresztül jött be. Ezért van letörve az ajtó zárja. Ugyanis két retesz van az ajtón: kívül és belül.

Selby lassan körüljárta pillantását a szobán.

– Mi az ott az írógépben? – kérdezte. – Csak nem búcsúlevél?

– Nem – rázta meg a fejét Brandon. – A feleségének írta... Olvasd el. Ami azt illeti, elég érzelmes levél.

Az Ügyész odalépett az asztalhoz. A kis, hordozható írógépben nagy ív szállodai levélpapír volt.

Selby a gép fölé hajolt, úgy olvasta a levelet:

Kedves feleségem!

Már jónéhány napja itt vagyok Madison City-ben, de, sajnos, még nem sokat végeztem. Lehet, hogy még egy hétig itt kell maradnom... esetleg még tovább is. Az idő nagyszerű. A nap ragyogóan süt, szél nincs, de az éjszakák hűvösek. Meleg van, de azért nincs hőség. Az első reggel köd is volt, de nem tartott sokáig.

Azt hiszem, nagy meglepetéssel jövök vissza hozzád. Ha sikerül összeköttetésbe lépnem bizonyos egyénekkal, egyszeribe vége szakad minden eddigi gondunknak. Nem hiszem, hogy ne hallgatnának rám. Hallgatniok kell. Hisz tudod, hogy én sem vagyok már tapasztalatlan gyermek.

A vonaton bizony nem tudtam aludni. Be is vettem valami altatót, de nem igen használt. Ezért ma este dupla adagot vettem be. Azt hiszem, remekül fogok aludni, őszintén megvallva, máris szörnyen álmos vagyok.

Madison City kedves, élénk város. Vannak szép szállodák és az autótútja is kiváló.

Körülbelül száz mérföldnyire lehet Hollywoodtól. Sajnálom, hogy nem vagy te is vetem... Most újra rámjött az álomosság. Azt hiszem, legjobb lesz, ha most szépen lefekszem és majd reggel folytatom az írást. Szörnyű álmot vagyok, drágám. Remélem, jó éjszakám lesz. Meghagytam, hogy reggel tízkor ébresszenek fel. Holnap majd alaposabban... Hiába, nem megy tovább az írás... olyan álmos vagyok, hogy már a billentyűket sem látom...

Az asztalon, az írógép mellett címzett boríték hevert:

*Mrs CHARLES BROWER
613 Center Street, Millbank, Nevada.*

– Úgy látszik, túl sok altatót vett be – vélte Rex Brandon. – Már utánanéztünk a vendégkönyvben. A bejelentőlapra azt írta, hogy Charles Brower és a nevadai Millbankból jött. Ottani címét is megadta: 613, Center Street. Szóval ugyanaz, ami a borítékon is áll. Így hát minden összevág. Szegény ember... jól akart aludni... most miután elég mélyen alszik.

Selby bólintott

– De mit gondolsz, miért zárta be az ajtót és torlaszolta el a székkal? – kérdezte tűnődve.

– Ezt én sem értem – vallotta be Brandon.

– Vézna, kis ember volt – állt elő Larkin elméletével. – Az ilyen ember könnyen megijed és gyáva, mint a nyúl... különösen, ha úton van. Nem figyeltétek meg, hogyan beszél a szállóról és a városról. Fogadni mernék, hogy nem sokat utazott életében és Millbank után Madison Cityt valóságos világvárosnak látta.

– Értesítettétek már a halottkémet? – fordult Selby Brandon felé.

– Igenis. Perkins minden pillanatban itt lehet.

– Átnéztétek már a tiszteletes holmiját? – érdeklődött tovább az ügyész.

– Még nem. Perkinsre vártunk – magyarázta Brandon. – Én már ismerem Perkinst. Nem ragaszkodik a formaságokhoz. Ha időmegtakarítás céljából már most át akarod vizsgálni a tiszteletes holmiját, Harry nem fog megharagudni, annyi biztos. De minek bajlódjunk a vizsgálattal? Szerintem egészen egyszerű az eset. A tiszteletesnek valószínűen gyenge volt a szive, több altatót vett be a kelleténél és ez végzett vele.

– Arra gondoltam, hogy lehetett nála valami nagyon értékes dolog és azt őrizte ilyen félve – magyarázta Selby. – Különösen nem tudom mivel magyarázni, hogy a bezárt ajtót még székkal is eltorlaszolta.

Selby lassan odament az ágyhoz, vigyázva megemelte a párna sarkát, hogy lássa, nincs-e alatta valami? Majd óvatosan becsúsztotta kezét a párna alá, de nem talált semmit.

– Azért mégis biztosat kellene tudnunk a halál okáról... – mormogta csöndesen maga elé.

A takarót is föllebbentette és néhány pillanatig vizsgálódva nézte a kis tiszteletes vézna alakját.

– Erőszaknak semmi nyoma – jelentette ki végre – Úgy látszik, valóban mindennapi eset. Értesítenünk kell majd a feleségét.

– Már szóltam Cushingnak, hogy táviratozzon az asszonynak – szólt közbe Brandon. – Jó lesz, ha mielőbb intézkedik, hogy mi történjék férje holttestével:

A rendőrfőnök megrovó pillantást vetett rá:

– Nem kellett volna sietned – mondta némi rosszállással. – Ezt Perkins szokta intézni és ilyenkor mindjárt följárja, hogy elintézi a hullaszállítást.

– De hiszen Harry éppen temetésen volt, amikor értesítettük és úgy gondoltam, nem árt, ha közben elintézzük a dolgot – mentegetődzött a csendbiztos. – Különben is, ettől még igazán sürgönyözhet ő is az asszonynak és följárhatja szolgálatait.

Selby körülnézett a szobában.

A halott kabátja és mellénye gondosan fölakasztva lógtak a szekrényben. A nadrág a fölajtójánál fogva volt becsípve a fiókos szekrény legfelsőbb fiókjába. Az egyik széken a tiszteletes útitáskája állott, fölnyitva.

– Ez minden poggyásza? – kérdezte az ügyész. – Ez a kézitáska és a hordozható írógép?

– A szekrényben van a felöltője és a tárcája – felelte Braudon.

– És mi van a tárcában? – firtatta Selby.

– Néhány kivágott újságlap és valami gépelt iromány... prédikáció, vagy valami efféle – magyarázta Brandon.

– A zsebeit már átnézted? – kérdezte az ügyész.

– Még nem.

– Akkor most mindjárt hozzákezdhetünk – rendelkezett Selby. – Te "átnézed a ruháit, én pedig a bőröndöt. Nem tudok szabadulni attól a gondolattól, hogy mégis csak volt nála valami értékes dolog, különben nem torlaszolta volna el az ajtót. A levél is erre vall.

A tiszteletes útitáskája a legnagyobb gonddal volt becsomagolva. A ruhák gondosan összehajtogatva feküdtek egymáson. A ruhák alatt szép rendben néhány fehéreneműdarab feküdt, közte a tiszteletes kopott fekete bőrbe kitölt bibliája, szemüvegtekója egy sanfranciscói látszerész cégjelzésével és hosszúkás orvosságos doboz, amire tintával ez volt írva: Álmatlanság ellen. Utoljára sötét tokban igen értékes külföldi gyártmányú miniatűr-fényképezőgép akadt az ügyész kezébe.

– No lám! – csodálkozott az ügyész. – Az ember nem is hinné, hogy egy egyszerű vidéki tiszteletes ilyen drága géppel hódol szenvedélyének. Legalább százötven dollárba kerülhetett.

– Az emberek között nagyon sok a szenvedélyes fényképész – vetette oda a rendőrfőnök. – Úgy látszik, a tiszteletesnek is ez volt minden öröme, mert kopott öltözete után ítélve, nem lehetett valami fényűző élete.

– A pénztárcája hol volt? – kérdezte Selby.

– A kabátzsebében – felelte Brandon.

– Névjegy, nem volt nála?

– De igen. Néhány darab: ez áll rajta: Charles Brower lelkész, Millbank. Nevada. Azután kilencvenöt dollár bankjegyekben és körülbelül két dollár értékű aprópénz. Gépkocsihajtási igazolványt is találtam a tárcában.

Selby még egy pillantást vetett az ágyban fekvő alakra.

– Rendben van. Úgy látszik, egészen egyszerű eset. Perkinst meg kell várnunk, a halottkémi vizsgálat miatt. – Majd mellékesen megjegyezte: – Csak azt akarom még mondani, Cushing nagyon örülne, ha a sajtó nem szerezne tudomást a dologról s ha öngyilkosságnak állítanánk be a dolgot. Nyilvánvaló, hogy a tiszteletes természetes halállal halt meg. Milyen az a szomszéd szoba? – kérdezte hirtelen az ajtó felé fordulva.

– Azt hiszem, ugyanilyen, mint ez – mondta Brandon.

– Valószínűen fürdőszobás szoba – magyarázta a rendőrfőnök. – A szobák között mindenütt van fürdőszoba, úgyhogy akármelyik szobával kiadhatják.

Selby az ajtóhoz lépett, ami a bezárt fürdőszobába vezetett.

– Hadd lám, nyitva van-e a túlsó ajtó is? – kérdezte megforgatva az ajtó gombra nyíló távját. – Hirtelen összehúzta szemöldökét: – Érdekes! Ez az ajtó nincs is elreteszelve. Vagy kinyitotta már valaki?

– Nem hiszem – jelentette ki a rendőrfőnök. – Hiszen Cushing szigorúan megtiltotta, hogy bármihez is hozzányúljanak.

– De hát akkor miért nem jött be Cushing a háromszáztizenkilencesen keresztül? – csodálkozott az ügyész. – Hisz az ajtót kinyithatta volna a túlsó felén is és nem lett volna szükséges a másik ajtó zárját letörni.

– Azt hiszem, azért nem jött be arra, mert a háromszáztizenkilencesben laknak – felelte Larkin. – A háromszázhuszonthármas pedig üres.

Selby bólintott.

– Én most visszamegyek az ügyészségre. Itt már úgy sincs rám szükség.

A következő pillanatban a folyosóra nyíló ajtó felől kopogás hallatszott

– Ki az? – kérdezte Brandon.

– Harry Perkins, a halottkém.

– A háromszázhuszonthármason keresztül jöjj be, Harry – kiáltotta Brandon.

Néhány pillanat múlva Harry Perkins hórihorgas alakja jelent meg a két szoba közötti ajtóban.

– Mi már körülnéztünk kissé – mondta a rendőrfőnök a halottkémnek. – Tudtuk, hogy te temetésen vagy és nem jöhetsz mindjárt. Tudni akartuk, hogy tulajdonképpen mi történt. Az a véleményünk, hogy természetes halálról van szó... A tiszteletes túl sokat vett be az altatóból és szíve gyöngye volt. Körülbelül száz dollárt találtunk pénztárcájában: ez éppen elég lesz a holttest elszállításának költségére. Brandon már táviratozott is az elhunyt feleségének. Talán nem ártana, ha te is sürgönyöznél neki és följánlanád, hogy majd megteszed a szükséges intézkedéseket a szállítást illetően.

– Ne haragudj, Harry – mentegetődzött Brandon. – Nem tudtam, hogy te szoktad hasonló esetben a hozzátartozókat értesíteni.

– Nem baj – legyintett Perkins. Majd odament az ágyhoz és rápillantott a halott tiszteletesre és hivatalos hangon megkérdezte:

– Mikor szállíthatom el?

– Amikor akarod – válaszolta a rendőrfőnök. – Úgy-e, Brandon? – nézett a csendőrbiztosra.

Rex kérdő pillantást vetett az ügyészre, aki beleegyezően bólintott.

– Én már megyek is vissza – mondta határozott hangon.

– Van kocsid? – kérdezte Brandon.

– Igen – felelte az ügyész, – Hát akkor... a vizontlátásra, fiúk!

III. FEJEZET

Douglas Selby átnézte az íróasztalára készített postát Később elment sétálni, közben betért egy mozgóképszínházba és végignézte az esti előadást. Már elég későre járt az idő. mikor a moziból kijött, fáradt is volt, elhatározta hát, hogy egyenesen hazamegy és lefekszik. Otthon még elővett egy detektívregényt és azt kezdte olvasni az ágyban. Nem olvasott sokáig; csakhamar lecsavarta a villanyt és aludni próbált. De sehogy se ment az alvás: gondolatai állandóan visszatértek a délután látottakra és különös nyugtalanságot érzett Megnézte óráját: éjfél felé járt az idő. Sehogy sem akart álom jönni szemére. Állandóan maga előtt látta a kis tiszteletest, akit a bevett altató örökre elaltatott. Közben elmúlt még egy óra. Selby feladta a reményt. Hirtelen elhatározással kiugrott az ágyból és fölhívta Rex Brandont.

– Rex – kiáltotta a kagylóba – tudom, hogy nagyon furcsán hangzik, de nem tudok elaludni...

– Mi az, mi történt? – kérdezte Brandon csodálkozva.

– Nem megy. ki a fejemből az a szegény tiszteletes.

– Milyen tiszteletes? – csodálkozott Brandon.

– Hiszen tudod... akit halva találtunk a szállóban...

– Miért... mi van vele? – kérdezte a csendbiztos meglepetve.

– Nem fér a fejembe, hogy miért torlaszolta el a folyosóra vezető ajtót, ha a fürdőszobába nyíló ajtót nyitva hagyta!

– De az ég szerelmére, Doug, hát igazán e miatt izgulsz, vagy csak ugratsz engem? – kérdezte Brandon és hangján érezhető volt, hogy nem tudja mire vélni Selby éjszakai telefonját.

– Nem, egészen komolyan beszélek! – jelentette ki az ügyész.

– Hát akkor verd ki a fejedből ezt a számárságot. A szegény kis tiszteletest az altató vitte másvilágra. Hiszen megtaláltuk az orvosságos dobozt is, amiben az altatót tartotta. Perkins azelőtt gyógyszerész volt: ismeri ezeket a szereket. Ő is azt állítja, hogy ez okozta a papocska halálát. Túl sokat vett be az altatóból és a szíve nem bírta. Valószínűen gyöngye volt a szíve és előbb-utóbb végzett volna vele az altató nélkül is.

– De miért torlaszolta el az amúgy is bezárt ajtót? – ismételte makacsul az ügyész.

– Mert nem volt szokva az utazáshoz. Talán évek óta most került el először hazulról.

– Emlékezz csak vissza, hogy a nadrágját, hogyan akasztotta föl... a felső fiókba csíptetve. Ez arra vall, hogy gyakran utazott. Ezt a szokást nem ismeri, aki csak ritkán kerül el hazulról – érvelt Selby.

Brandon elnevette magát

– Mindjárt bebizonyítom, hogy mennyire tévedsz. A tiszteletesné ugyanis ma délután fölhívta Perkinsét és bejelentene, hogy repülőgépen érkezik. Reggelre már itt is lesz. Elmondta, hogy férje az utóbbi időben sokat gyengélkedett és az orvos pihenést ajánlott neki. Állítólag az viselte meg férje idegeit hogy pénzt gyűjtött az új templom építésére és ez bizony nem volt könnyű munka. A tiszteletes elhatározta, hogy most veszi ki szabadságát és kisebb autótúrát tesz. A tiszteletesné különben csodálkozott is nagyon, hogy férje idejött, mert igen ritkán utazott el, legföljebb Renoba ment el egy évben egyszer. Szóval, kedves Doug –. élcelődött Brandon – ez is azt mutatja, hogy a te nadrágteóriád megbukott...

– No jó, nem szóltam egy. szót sem. És ne haragudj, hogy ostoba agrémekkel zaklatlak éjnek idején...

– Te is jobban tennéd, ha néhány napra elutaznál és kipihennéd magad – ajánlotta a csendbiztos. – A választással járó herce-hurca éppen eléggé kimeríthetett.

Az ügyész elbúcsúzott barátjától és visszaakasztotta a kagylót. Alighogy lefeküdt, mely álomba merült és a nap már fényesen sütött a szobába, mikor a telefoncsengő éles hangja fölriasztotta álmából.

– Doug, baj van! – hallotta a csendbiztos hangját a vonal másik végéről – Kérlek, jöjj azonnal az ügyészre...

Selby rápillantott órájára: félkilenc volt.

– Fél órán belül ott leszek! – válaszolta Brandonnak.

– Hát akkor ott várunk rád!

Hála a zuhany frissítő hatásának, Selby néhány, pillanat múlva teljesen éber volt. Gyorsan kapkodta magára ruháit... alig várta, hogy megtudja, mi történt? Nem akarta Brandont újból fölhívni. Bizonyára olyasmiről volt szó, amit az nem akart telefonon keresztül megtárgyalni.

Gyorsan megborotválkozott, sietve bekapta reggelijét aztán beugrott kis kocsjába, hogy minél előbb hivatalába érjem. Éppen kilencet ütött az óra, amikor odaérkezett. A titkárnője, Amorette Standish, azzal fogadta, hogy Brandon csendbiztos egy hölgy társaságában már várja szobájában. Selby bólintott és meghagyta Amorettenek, hogy ne engedjen be hozzá senkit. Ahogy belépett szobájába, első pillantása egy idős, egyszerűen öltözött nőre esett, aki kesztyűs kezét ölében összekulcsolva ült az íróasztala mellett. Az asszony tekintete egykedvű nyugalommal siklott végig az ügyészen. Egész lényéből áradt a magabiztos határozottság.

– Mrs. Brower Millbankból – mutatta be Brandon a vendéget Selbynek. – Ma hajnalban érkezett repülőgépen Los-Angelesbe. Onnan pedig autóbusszal jött ide – magyarázta a csendbiztos.

Selby udvariasan meghajolt az asszony felé és részvétellel mondta:

– Sajnálom, hegy; ilyen szomorú hír hozta ide, Mrs. Brower. Borzasztó az ilyen váratlan csapás. Sajnos, nem volt rá mód, hogy. kíméletesebben értesítsük önt a történetéről...

– De hiszen a halott nem az én férjem – szakította félbe az asszony olyan természetes egyszerűséggel, mintha ez magától érthetődő lenne.

– Ez annyit jelent, hogy akkor egy tévedés miatt repült ide Nevadából – sajnálkozott az ügyész. – Ez igazán... – Hirtelen az asszonyra meredt és meglepetésében leült az íróasztali székre. – Jóságos ég, csak nem...

– A helyzet az – magyarázta Brandon Mrs. Brower felé fordulva – hogy a halottnál megtaláltuk Mr. Brower névjegyét és gépkocsivezetői igazolványát. Az írógépben pedig egy megkezdett levelet találtunk, ami önnek volt címezve... Így természetesen azt hittük, hogy a halott azonos Charles Browerrel...

– Mondtam már, hogy nem az én férjem – jelentette ki Mrs. Brower nyomatékosan. – Soha életemben nem láttam ezt az embert...

– De – vetette közbe Selby. egészen megzavarodva a nem várt fordulattól – miért írt volna önnek, ha ön nem... Mondd csak, Rex – fordult hirtelen Brandonhoz – mit írt a bejelentőlapjára?

– Hogy Charles Brower tiszteletes, Nevadából, Millbankból. Ottani címe: 613, Center Street.

Selby a kalapja után nyúlt.

– Gyerünk, Rex – szólt türelmetlenül. – Most rögtön tisztázni akarom ezt a dolgot.

Mrs. Brower arcán elszánt kifejezés jelent meg:

– Már mondtam, hogy nem az én férjem – ismételte makacsul. – Most csak azt szeretném tudni, ki fogja megtéríteni az útiköltségemet? Mert azt előre is kijelenthetem, nagyon tévednek, ha azt hiszik, hogy most szépen sarkon fordulok és hazamegyek. Előbb tessék megtéríteni a kiadásaimat.

IV. FEJEZET

Csinosan öltözött, jó alakú fiatal hölgy várakozott a hivatal várószobájában mikor az ügyész kilépett.

– Isten hozta, Sylvia! – üdvözölte Selby a fiatal leányt – Én rám vár?

– Igen.

– Sajnos, most nagyon el vagyok foglalva. Nem láthatnám inkább délután?

– Délután... no nem igen... – felelte a leány, komolyan.

– Miért nem?

A leány az ügyészre emelte mosolygó barna szemét, de szája körül határozott vonás látszott.

– Mert most Miss Sylvia Martinnal beszél, a «A Harsona» tudósítójával, akinek az a küldetése, hogy meginterjúolja Douglas Selbyt – mondta tréfás komolysággal.

– De Sylvia, hát nem érünk rá később is?

– Nem bizony!

– Már pedig én most semmiképp sem érek rá – torkotta le Selby a leányt.

Sylvia lemondó mosollyal fordult az ajtó felé:

– No jó – mondta vállat vonva. – Ha így bánik velem, nincs mit tennem. Pedig a főnököm a lelkemre kötötte, hogy meglegyen az intervjú. Azt is mondta, hogy sok minden függ tőle, mert ha maga nem akar velünk együttműködni... nos. tudja jól, hogy milyen ember! Ha mindenáron össze akar vele tűzűi, én nem szólhatok bele...

Brandon gondterhelt pillantást vetett barátjára:

– Csak azt akarom mondani, Doug, hogy, én egyedül is elkezdhetem a vizsgálatot...

Selby megkönnyebbülve fölsóhajtott, visszafordult a szobájába vezető ajtó felé:

– Rendben van, Sylvia, hát akkor gyerünk azzal az interjúval.

A leány elnevette magát, követte az ügyészt a szobába és mihelyt betette maga mögött az ajtót, huncut mosollyal fordult felé:

– Haragszik, hogy ezzel a mesével álltam elő?

– Milyen mesével? – csodálkozott az ügyész.

– Háthogy intervjú miatt küldtek ide.

– Miért, nem így van? – bámult Selby.

– Nem. Az egészet csak kitaláltam – váltotta be bűnbánóan.

A férfi arcán bosszúság látszott.

– De most aztán ki vele, Sylvia – mondta dühösen. – Mi a szándéka? Éppen most akaszt meg a munkámban, mikor nagyon is fontos dolgom lenne?

A leány kényelmesen keresztbe rakta a lábát, végigsimította szoknyáját, elővette noteszét és ceruzáját és a legnagyobb nyugalommal kezdte számozni a füzetke lapjait.

– Ne feledje el, Doug, hogy «A Harsona» mindvégig maguk mellett állt a választás alatt. «A Penge» pedig megragadott minden alkalmat a támadásra. A szerkesztőm most jogosan elvárhat némi vizontszolgálatot, hogy először velünk közli a legfrissebb híreket!

– Nagyon szívesem mihelyt lesz valami – ígérte az ügyész.

– És mi van a tiszteletesnővel? Hallom, hogy nem ismeri a halottat?

– Honnan veszi ezt? – csodálkozott Selby.

– A kisujjam súgta meg – kötekedett a leány huncut mosollyal.

– Szóval?...

A leány nyugodt pillantással viszonzta tekintetét:

– Dong, remélem tisztában van vele. milyen helyrehozhatatlan baj lenne, ha éppen most, követne el valami hibát, alighogy elfoglalta hivatalát?

– De miért gondol erre, Sylvia? – kérdezte komolyan.

– Ha akarja, nevezze női megérzésnek – felelte a leány eltűnődve. – Hiszen tudja, milyen elszántan küzdöttem a maga érdekében a választás alatt és milyen büszke voltam, mikor megválasztották... Én...

Selby elnevelte magát:

– Rendben van, Sylvia – mondta kedvesen. – Legyen az akarata szerint. Ez az idős hölgy, akivel kijöttünk, valóban Mrs. Brower, Millbankból. És az is igaz, hogy kijelentette, a halott nem az ő férje. Meg kell adni, meglehetősen erélyes hölgynek látszik.

– Nem az ő férje... de hát mit jelentsen ez?

– Őszintén szólva magara sem tudom – vont vállat az ügyész.

– De hiszen a levélben «kedves feleségemnek» szólította Mrs. Browert... És a borítékot is neki címezte!

– Úgy van!

– Hát akkor mit jelent mindezt – kérdezte a leány csodálkozva.

– Két eshetőség közül az egyiket – jelentet le ki a férfi csöndesen. – Tegyük föl, hogy az az ember, aki Brower néven jelentette be magát, látogatót várt és látogatójával akarta elhitetni, hogy ő valóban Brower. Ebben az esetben mi sem természetesebb, mint hogy megírta azt a levelet, ott hagyta a gépben, hogy annál szembeszökőbb legyen és mikor látogatója megérkezett, néhány pillanatra kiment a szobából, azt remélve, hogy vendége azalatt bizonyosan elolvassa a kint hagyott levelet.

Sylvia bólintott

– Igen, ebben igaza van – mondta csöndesen. – A másik lehetőséget azt hiszem én is ki tudnám találni.

– Ezzel nekem nagy örömet okozna – vallotta be az ügyész, – Mert ezt a másik megoldást szinte magam is elképzelhetetlennek tartom, annyira valószínűtlenül hangzik...

Sylvia hirtelen fölemelte kezét és félbeszakította. Néhány pillanatig látszott arcán, hogy minden erejét megfeszítve gondolkozik, aztán hirtelen fölkiáltott:

– Megvan!

– Nos! – kérdezte Selby kíváncsian.

– Ha valaki akkor járt a szobában, mikor az a szegény ember már halott volt és ha... mondjuk... az volt a célja, hogy a halál okának az altatószert tartsák, akkor igazán nem találhatott ki okosabbat, mint hogy megírja azt a bizonyos levelet és az írógépben hagyja. Mert az csak természetes, hogy először is a feleségének ír levelet az ember és ha az illető azt hitte, hogy a halott Charles Brower Millbankból, akkor...

– Eltalálta, én is erre gondoltam – vágott közbe Selby. – Örülök, hogy egyetért velem ebben. Félttem, hogy túlságosan bizar ötletnek fogja találni...

– De ha így áll a dolog – tűnődött Sylvia – akkor a levélírónak ismernie kellett Mrs. Browert. Különben honnan tudta volna a címét.

– Megszerezhetette az asszony címét a vendégekönyvből is – vélte Selby. – De ha magának van igaza, akkor is nehezen tehető föl, hogy Mrs. Brower, ez a tiszteletreméltó idős úriasszony összeköttetésben állt volna olyan emberrel, aki meg akarta ölni a férjét. Lehet hogy önfejtő és önző asszony, de semmiesetre sem vérszomjas Cleopatra.

Sylvia Martin tágranyitott szemmel bámult a férfira:

– De tegyük föl, hogy maga téved, Doug. Tegyük föl, hogy volt valaki, aki nagyon is jól ismerte az asszonyt és el akarta tenni a férjét láb alól. Tegyük föl, hogy a halott tudott erről és jó barátja volt Brower tiszteletesnek. A férj pedig mit sem sejtett az egész dologról. A barátja ide jött a szállóba, hogy megakadályozza a dolgot és ezért azt tartotta a legegyszerűbbnek, ha mint Brower szerepel itt.

– Igen, Sylvia, ez a teória kitűnő, de ha csak egy sort megír belőle, sajtó útján elkövetett rágalmozás címén legalább egy tucat pör fog megindulni *A Harsona» ellen. Mrs. Brower meglehetősen harcias lénynek látszik.

Sylvia fölkelt és Selby íróasztala elé lépett.

– Idehallgasson, Doug! A főnökömmek az az érzése, hogy «A Penge» szeretné beleütni az orrát ebbe a dologba. Vigyázzon, ne ügyetlenkedje el. Ne engedjen senkit beleszólni a dolgába.

– Gondolja, hogy tudnak valamit? – csodálkozott az ügyész.

– Nem tudom, mi az, amit tudnak, de az az érzésünk, hogy nem jóban törük a fejüket. Maga talán nem is tudja, hogy Ottó Larkin, a rendőrfőnök, igen jó viszonyban van «A penge» felelős szerkesztőjével. Azt hiszem Larkin egyetlen pillanatig sem habozna, hogy elgáncsolja magát, ha arra kerülne a sor. Kétségtelen, hogy ő volt az, akitől a szerkesztő bizonyos információkat kapott.

– Végeredményben Larkin nem Sherlock Holmes – vetette ellen Selby.

– Mindegy – mondta a leány. – Én mindenesetre figyelmeztettem. De úgy-e megígéri, hogy azonnal értesít, mihelyst újabb fejlemények történnek? – nézett rá Sylvia esdeklő mosollyal.

– Semmit sem fogok visszatartani a nyilvánosságtól, ami nem hátráltatja az ügy kibogozását – válaszolta az ügyész komolyan.

– Nem lenne jobb ha szépen megbeszélne velem mindent és aztán én is hozzászólnék, hogy szabad-e nyilvánosságra hozni vagy sem? – ajánlotta Sylvia.

– Nos jó – egyezett bele Selby – ezt megtehetjük. De közben hozzá kell fognom a munkámhoz.

A leány becsukta az ölében tartott füzeikét:

– Szóval. Mrs. Brower azt állítja, hogy. a halott nem az ő férje? – kérdezte újra.

Az ügyész bólintott.

– És honnan tudja, hogy ez az asszony valóban Mrs. Brower? – kérdezte a leány, csöndesen, Selbyre pillantva.

Az ügyész néhány pillanatig tűnődve nézett maga elé:

– Hm... – dörmögte – ebben van valami...

– Azt hiszem, ezt könnyen megtudhatjuk nevadai tudósítónktól – ajánlotta Sylvia.

– Magam is utána nézek a dolognak – bólintott Selby.

Sylvia barátságos mosollyal búcsúzott és az ügyész egészen az ajtóig kísérte. Aztán behívta titkárnőjét.

– Kérem, sürgönyözzön a millbanki rendőrfőnöknek és kérjen pontos leírást Charles Brower tiszteletesről és feleségéről. Azt is kérdezze meg, tudnak-e róla, hogy a házaspár jelenleg hol tartózkodik? És kérjen sürgöny-választ.

V. FEJEZET

– Harry – szólt Selby, Perkins szobádba – szeretnék még egyszer átnézni mindent, amit elhoztál a halott szobájából.

– Mindent lepecsételtem... ott van a holmi a másik szobában – mutatott a jobboldali ajtó felé Perkins. – Különös eset, annyi szent! Még csak az hiányzott volna, hogy a holttestet gyorsvonaton Névadóba küldjem.

– Nos, vagy a halott nem volt Charles Brower, vagy az asszony nem Mrs. Brower – mondta az ügyész. – Hívd majd ide dr. Truemant, hogy vizsgálja meg a hullát. Föl kell boncolnia és szeretném, ha nagyon alapos vizsgálatot végezne. Hogy nem talál-e a belső részekben olyasmit, amiből mérgezésre lehetne következtetni?...

– Csak nem gondolod, hogy, ilyesmiről szó lehet? – bámult Perkins.

– Nem tudom, hogy mit gondoljak – vont vállat Selby.

– Nem hiszem, hogy egyébről lehetne szó, mint a személyazonosság téves megállapításáról – ellenkezett a halottkém. – Valószínűen huszonnégy órán belül tisztázódni fog a dolog. A szíve gyenge volt, ennyi az egész. Nagyon sok hasonló esetet láttam, amikor még gyógyszerész voltam...

– Én mégis tudni akarom, hogy mitől halt meg ez az ember – vetette közbe Selby.

Perkins közben odahozta a halott táskáját, az írógépet és az irattárcát.

– Amíg én mindent átnézek, te maradj itt és írd föl mindent – rendelkezett az ügyész.

– Már megvan a jegyzék – felelte Perkins elégedetten.

– Milyen leírást adtál? – érdeklődött Selby.

– Személyi iratok, kivágott újságdarabkák és a többi...

– Azt hiszem, nem ártana részletesebb jegyzéket készíteni.

– Rendben van. Csak te diktáld. Én mindent úgy, írok le, ahogy mondd.

– De szeretném, ha velem együtt néznéd át ezeket a holmikát – mondta az ügyész határozottan.

– Igen, Doug... de éppen most rengeteg dolgom van. Ám, ha akarsz...

Nagyon fogok sietni – ígérte Selby. – De mindent kell látnom, ami itt van. – Fölvágta a lepecsételtszíneget és előhúzta az irattárcából a különböző papírokat.

Először a kivágott újságdarabokat szedte össze. – Nini! – kiáltott föl csodálkozva – Shirley Arden képe a legújabb filmjéből. És még egy kép ami a fölvételek alatt készült róla. Még egy cikk is van itt... az egyik filmújságból. Mi köze lehetett Shirley Ardenhez? – csóválta a fejét Selby.

– Nincs ebben semmi különös – magyarázta Perkins – majdnem mindenkinek van egy kedvence a filmcsillagok között. Meg aztán az emberek különböző dolgokat gyűjtenek. Nem emlékszel, a levélben azt írta, hogy szerelne elmenni Hollywoodba is? Le merném fogadul, hogy Shirley Arden miatt akart odamenni, mert abban reménykedett, hogy sikerül őt valahol meglátnia.

Selby megértéssel bólintott és újra elmerült az iratok vizsgálatában.

– Nini – kiáltotta meglepetve – a Perry-pörről szóló cikk. Ugyan, mi köze lehetett hozzá? – telte hozzá elgondolkozva.

– Én is csodálkoztam rajta – felelte Perkins. – Át is futottam ezeket a cikkeket. Az örökösök harcolnak a Perry-vagyonért. H. F. Perry azt állítja, ő be tudja bizonyítani, hogy a vagyon őt illeti. Bizonyára Herbert Perryről van szó, mi? – kérdezte Perkins Selby felé fordulva.

Selby figyelmesen átolvasta a kivágott papírszeleteket és bólintott.

– Úgy látom, nem itteni lapokból vágta ki ezeket...

– Nem. «Az Egyesült Sajtó» közleményeiből való – hagyta rá a halottkém.

– Mit gondolsz, miért őrizte meg őket?

– Ez az, amit ki kell találnunk!

– Tulajdonképpen mi volt ez a pör? – kérdezte Selby hirtelen.

– Charles Perry válóperében ideiglenes ítéletet hoztak. De mielőtt véglegesen kimondták volna a válást, Perry Yumába költözött és olt feleségül vette Edith Fontainet. A házasság megkötésekor az asszonynak már volt egy Herbert nevű fia. Herbert is fölvette a Perry nevet, jóllehet nem Perry volt az apja. Mivel a házasság a végleges bontóítélet kimondása előtt kötött, érvénytelen volt. Ez évekkel ezelőtt történt. Viszont Perry nem is sejtette, hogy házassága nem érvényes. Közben első felesége meghalt, de eszébe sem jutott, hogy Edithel most már a paphoz menjen. Perry végrendelet nélkül halt meg és bátyja, H. Franklin Perry igényt támasztolt az örökségre Herberttel szemben.

– És nincs arra törvény, hogy a házasság ott is érvényes, ahol egy férfi és egy nő nyíltan házasságkötésre lépnek? – kérdezte Perkins.

– De igen, a házassági szokásjog törvénye – magyarázta Selby. – Csakhogy az ebben az államban nem érvényes.

– De hát Perry érvényesnek hitte a házasságát – érvelt Perkins. – És ő halt meg előbb, úgy-e?

– Igen. Autószerencsétlenség következtében. Még a helyszínen meghalt. Az asszony koponyaalapi törést szenvedett és egy héttel később ő is meghalt.

– Szóval Herbert nem igen fog kapni a pénzből? – bólogatott Perkins. – Perry bátyját különben ismerem. Állatorvos. A kutyámat kezelte egyszer. Nagyon derek ember.

– Hogy, a vagyont ki kapja, arról majd a törvényszék dönt – jelentette ki Selby. – Jelenleg azonban az érdekelne, hogy mi köze lehetett Charles Browernek ehhez az ügghöz?

– Azt hiszed, hogy, Brower volt? – kérdezte Perkins.

– Nem, Larry, nem hiszem. Csak azért nevezem így, mert nem tudom a nevét. Szeretném azonban tudni, bögg' milyen újságból vágta ki ezeket a cikkeket? De nincs

rajtuk semmi, amiből erre következtetni lehetne.

Perkins vállat vont.

Az ügyész közben a többi kivágott újságrészt vizsgálta. Az egyiket valamelyik filmújságból vágta ki, amely a filmcsillagokat sorolta fél népszerűségük sorrendjében. A másik a filmnagyságok évi jövedelméről számolt le. Az irattárca másik rekeszében egy csomó gépelt papírlapot talált. Áthúzott szavak és törölt sorok tarkállottak a sűrűn teleírt lapokon. Mindjárt az első oldalon ez a cím állott: «Ne hogy megítéltessetek.» Selby olvasni kezdte az iskolás stílusban megírt elbeszélést. Rosszindulatú, öreg bíróról szólt a történet, aki sehogy sem tudta megérteni a korabeli ifjúságot és kemény szigorral ítélkezett egy elébekerült fiatal leányon. Az ítélet kegyetlen volt, minden megértés nélküli. A leányt javíthatatlannak mondta és javítóintézetbe utalta. De a leány barátai összeálltak, olyan valakivel az élükön, akinek tulajdonképpen kiléte nem igen volt tisztázva. Az író csak mint az emberiség barátjáról beszélt róla...

A továbbiak folyamán kiderült, hogy ez az ember sokkal idősebb volt a leánynál és a leány iránti érdeklődése nem volt személyes jellegű. Tény az, hogy sikerült a leányt az ítélet alól mentesíteni. A második fejezetben a leány orvosnak készül és kitűnő sebész lesz belőle. A harmadik fejezetben a bíró unokájának súlyos agydaganata támad és a kétségbeesett nagypapa «a világ legelső specialistájá»-hoz viszi. Ekkor derül ki, hogy a kiváló orvos, akinek könnyáztatta arccal könyörög unokája életéért, nem más, mint az a leány, akit egykor javíthatatlan bűnösnek mondott. Az elbeszélés bővelkedik lélektani magyarázatokban, annak a megvilágítására, hogy a leányban levő éles energiát, hogyan kellett helyes irányba terelni s hogy, pártfogója elég okos volt ahhoz, hogy ezt fölismerje, a leányt taníttassa és így fölébresztve becsvágyát, helyes irányba terelje.

– Miről szól? – kérdezte Perkins, mihelyt Selby befejezte az olvasást.

– Egy régi alapigazság igazolása az egész munkai – mosolygott az ügyész.

Perkins értelmetlenül bámult reá:

– Miféle alapigazságnak?

– Hogy nem él a földön olyan ember, aki ne próbált volna még filmszcenáriumot írni.

– Hát ez filmszcenárium? – bámult még jobban Perkins.

– Legalább is annak készült – hagyta rá Selby.

– Fogadok, azért akart Hollywoodba menni, hogy ott elsózza – vélte Harry.

– Ha ez volt a szándéka – ellenkezett Selby – akkor meglehetősen kerülőt tett.

Az elhunyt irattárcájában nem volt egyéb. Az ügyész visszatette a papírlapokat a többi holmi közé és Perkins újra lepecsételte.

Selby. még egyszer elővette a tiszteletes útításkáját.

– Nincs sehol mosodajelzés a fehérneműjén – állapította meg Perkins kedvetlenül.

– Még a kemény gallérokra sem. Nem találsz ezt különösnek?

Selby bólintott.

– Úgy látszik, ezen az úton használta először a fehérneműeket, különben kellett volna már mosatnia valahol. Igaz, hogy nem régen jött el hazulról. És a mellett a felesége rendkívül gondos háziasszony lehet. Ez mindesetre bonyolultabbá teszi az ügyet. – Figyelmesen forgatta ujjai között a keskeny orvosságos dobozkat, amiben még maradt öt tableta az altatószerből. – Ez az a csillapító? – kérdezte Harry felé fordulva.

– Igen.

– És egy tableta még nem okozhat halált?

– Ki van zárva – jelentette ki Perkins. – Ismertem olyanokat, akik négyet is bevettek ebből a szerből.

– Hát akkor mi okozta a halált? – tűnődött az ügyész.

– Valószínűen gyöngye volt a szíve – vélte Perkins. – És ez esetben két ilyen tableta is előidézhette a szívrohamot.

– Jó lesz, ha Trueman doktor szem előtt tartja ezt a «szívrohamot» – felelte Selby.
– Biztosan akarom tudni, hogy mitől halt meg ez az ember.

Perkins kelletlenül bólintott, majd így szólt:

– Ha nem haragszol meg, szerelnék valamit mondani. Doug...

– Rajta. Harry, táld ki a mondanivalódat – mosolygott az ügyész. – Igyekszem majd szépen bevenni.

– Hát csak azt akarom mondani -- kezdte Perkins bizonytalanul – hogy ez a te első eseted, Doug. És úgy látszik, te mindenáron gyilkosságot akarsz belőle kovácsolni. Nem jó, így a dolgok elé vágni. Tudod jól, hogy nagyon sokan vannak melletted, de épp oly sokan vannak ellened is. Ellenségeid természetesen nem jó szemmel nézik, hogy megválasztottak. Jobban tennéd hát, ha mindjárt az első időben nem vonnád magadra az emberek figyelmét... - idővel aztán megnyugodnának és elfelejtenék a dolog politikai háttérét is. Akkor ellenfeleid is mosolyogva köszönnének neked az utcán és barátságosan ráznák meg kezedet. De most... meg kell mondanom... rossz úton haladsz és ez nem fog jóra vezetni. Ellenségeid még jobban felbőszülnek és talán barátaid közül is elpártolnak majd néhányan.

Selby megrázta a fejét:

– Ne törődj vele, Harry. Nekem mégsem tetszik ez a haláleset; sok minden van benne, amit meglehetősen gyanúsnak találok.

– A valóságban ritkán vágnak össze a dolgok – felelte a halottkém. – Én magam is találkoztam már sok olyan halálesettel, amit nem lehetett megmagyarázni. Ezzel azt akarom mondani, hogy a dolgokban látszólag sokszor van ellentmondás. De idővel az ember természetesnek találja ezt. Ez a tiszteletes álnéven jelentene be magát... ennyi az egész. Ezen igazán kár megütközni, nagyon sok ember tesz így – fejezte be Perkins megrándítva a vállát.

Selby tagadóan rázta meg a fejét, majd röviden, de annál határozottabban kifejtette Perkinsnek saját álláspontját:

– A tények mindig összeváganak, Harry – jelentette ki mély meggyőződéssel. – Ha a tényeket sikerül összeszedni, akkor a «tartozik» rovat pontosan azt fogja mutatni, amit a «követel» oldal. A lények egyensúlyban állnak az eredménnyel és viszont. Amikor ez az egyensúly hiányzik, ez csak annak a jele, hogy nem ismerjük az összes tényeket és így hibás adatokkal akarjuk elérni a helyes egyensúlyt. Vegyük például ezt a gépelt levelet. Kétségtelen, hogy nem ugyanaz az ember írta, mint a filmszcenáriumot. A levél hibátlanul, egyenletesen van gépelve, sehol sincsenek benne húzgálások. A szcenárium viszont tele van törlésekkel, a sorok is rendetlenek és egyenlőtlenek. Valószínű, hogy ugyanazon a gépen íródott mindkettő, de nem ugyanaz a személy írta. Ezzel csak azt akartam bizonyítani, hogy a tényeknek összeegyeztethetőeknek kell lenniük, ha azt akarjuk, hogy elméleteinket igazolják.

Perkins fölsóhajtott:

– Én mindenesetre figyelmeztettelek. Ha neked jobban tetszik, ám csinálj ebből a dologból gyilkosságot. Csak vigyázz, hogy aztán ne te idd meg a levét – telte hozzá figyelmeztetően.

Selby mosolyogva hallgatta, majd búcsúzott Perkinstől és egyenesen a Madison-

szállóba sietett.

Tíz perccel később Selby ott ült Cushing irodájában és élénk vitába bocsátkozott a szálló tulajdonosával.

– Ottó Larkin is azt mondja – kezdte Cushing szemrehányóan – hogy maga túlságosan felfújta ezt a Brower-ügyet. Pedig ezt igazán nem vártam éppen magától – tette hozzá nyomatékosan.

– Ez nem magának szól – vont vállat az ügyész elkomorodva.

– De árt a szálló jóhírének – kesergett Cushing.

– Igazán nem akarok ártani magának – jelentette ki Selby. – Csak tisztázni akarom a tényeket. Ennyi az egész.

– De hiszen ismeri a tényeket – vetette oda Cushing.

– Ne gondolja. Mindaz, amit elképzeltem, tévesnek bizonyult. Először is kiderült, hogy a halott nem Charles Brower.

– Ó, ha csak ez az egész! – legyintett Cushing megkönnyebbülten. – Az emberek gyakran megteszik, hogy egy vagy más okból álnevet írnak be. Ha ilyenkor valamelyik barátjuk névjegyére akadnak zsebükben, gondolkodás nélkül írják be az illető nevét. Arra gondolnak, hogy ha valaki túlságosan érdeklődni talál kilétük iránt, egyszerűen előveszik a névjegyet és azzal igazolják magukat. Hogy miért tesznek így, nem tudom... végre is mi nem törődünk vendégeink nevével. A címüket is csak azért kérjük, hogy ha véletlenül itt felejtenek valamit, utánuk küldhessük.

– Nem tudja, ismert-e valakit a halott a szállóból! – szakította félbe az ügyész.

– Nem tudok róla, hogy bárkit is ismert volna.

– És a városban?... – érdeklődött tovább Selby.

– Erre sem tudok felelni. Legalább is én nem tudok senkiről sem, Nem valószínű, hogy idegen lévén, ismerősei voltak a városban...

– Amikor egy reggel Brandonnal lejöttünk az ötödik emeletről – kezdte Selby – ez az ember épp akkor lépett ki az egyik szobából. Ha jól emlékszem... valahol az ötszázötvenkilences körül.

Cushing arca idegesen megrándult

– Ide hallgasson, Selby – kezdte fojtott hangon, egészen közel hajolva az ügyészhez – minek kerít ilyen nagy feneket az egész dolognak? Csak a szállodám hírének árt vele és higgye el, magának sem használ.

– Már pedig én tudni akarom, hogy ki volt ez az ember és miért és hogyan halt meg? – jelentette ki az ügyész határozottan.

– Hiszen tudja, hogy Millbankból jött – vágta rá Cushing elkedvetlenedve. – Brower valószínűen jó ismerőse és bizonyára úgy vélte, hogy nyugodtan fölhasználhatja barátja nevét ehhez a kis kiránduláshoz.

– Kik laknak az ötödik emeleten, az ötszázötvenkilencesben és a mellette levő szobákban? – vágott közbe hirtelen az ügyész.

– Azt így nem tudora megmondani – tért ki a felelet alól Cushing.

– Nézze meg a vendégekönyvben – ajánlotta Selby.

– De most már igazán azt mondom, hogy túlzásba viszi ezt a dolgot – dohogott Cushing.

– A vendégekönyvet szeretném látni – mondta nyugodtan az ügyész.

– Nálunk nincs vendégekönyv. A vendégeknek lapokat kell kitölteniük és arra írják

személyi adataikat.

– Azért bizonyára vezetnek valami naplót, vagy, vendégekönyvfélét – vágta rá az ügyész. – Kérem hozza ide.

Cushing kelletlenül fölállt és az ajtó felé indult. Hirtelen meggondolta magát, visszajött és leült előbbi helyére.

– Nos, miért nem hozza? – nézett rá Selby, kérdően.

– Mert van valami, amit nem szeretnék nyilvánosságra hozni – mondta Cushing csöndesen. – És különben sincs köze ehhez a dologhoz.

– Mi az? – csapott le rá az ügyész.

– Valami, ami nincs benne a napikönyvben, de amit úgyis rögtön kitalálna, mihelyt elkezd vizsgálgódn... Már pedig, úgy látom, hogy ez föltett szándéka – tette hozzá keserűen.

– Eltalálta – bólintott Selby.

– Arról van szó, hogy hétfőn megszállt itt egy hölgy, aki nem akarta, hogy bárki is megtudja, hogy itt járt – kezdte bizonytalanul a szálló tulajdonosa.

– Melyik szobában lakott az illető? – kérdezte Selby.

– Az ötszázötvenötösben.

– És ki az a hölgy? – firtatta tovább az ügyész.

– Ezt nem árulhatom el, Doug. Különben sem fontos.

– Akkor miért nem mondja meg?

– Mert az illető bizalmas természetű üzleti ügyben járt itt és nem akarta, hogy tudomást szerezzenek ittlétéről. A bejelentő lapjára álnevet írt és engem külön megkért, hogy ittlétéről ne szóljunk senkinek. Néhány óráig maradt csak itt... aztán visszautazott. A kísérelése sem maradt sokáig.

– Ki volt az a hölgy? – kérdezte újból Selby.

– Nem mondhatom meg. Híres személyiség... és nem akarta, hogy az újságírók tudomást szerezzenek ittlétéről és telefirkálják vele a lapokat. Nem szeretném megszegni az ígéreteket. Gyakran jön ide... hogy kipihenje magát... és mindig ugyanabba a szobába száll. Mindig fenntartom az ő számára... Nem szeretném, ha valami nyilvánosságra kerülne az ötszázötvenötöséről... – fejezte be kérő pillantást vetve az ügyészre.

Hirtelen különös ötlet villant föl Selby agyában... valami, ami minden elképzelhetetlen bizarrsága ellenére is beleillett az eddigi fejleményekbe.

– Az a hölgy Shirley Arden filmszínésznő volt – jelentette ki olyan nyugodt határozottsággal, mint aki tökéletesen biztos állítása felől.

Cushing tágra nyílt szemmel bámult az ügyész arcába.

– Honnan az ördögből találta ki? – kérdezte meghökkenve.

– Ne törődjék vele – felelte Selby, – Inkább mondjon el mindent, amit tud.

Cushing mélyet sóhajtván, kezdett mondókájába:

– Shirley Arden együtt érkezett Ben Traskkal, a menedzserével. Miss Arden a hátsó poggyász-felvonóval ment föl, hogy meg ne lássák.

– Meglátogatta valaki a szállóban? – kérdezte Selby.

– Azt nem tudhatom – vont vállat Cushing.

– Trask is itt lakott?

- Nem.
 - Milyen szoba az ötszázötvenötös? – folytatta tovább a kérdést Selby.
 - Kétszobás, fürdőszobás lakosztály.
 - Telefonon sem keresték Miss Ardent?
 - Azt sem tudhatom – rázta a fejét Cushing. – De megnézhetem, hogy nincs-e följegyezve?
 - Legyen szíves!
- Cushing kényelmetlenül fészkelődött helyén.
- A tiszteletes egy borítékot hagyott a széfben – kezdte hirtelen. – Egészen megfeledeztem róla. Csak ma reggel jutott az eszembe. Fölhozzam azt is?
 - Mi van a borítékban? – kérdezte az ügyész.
 - Azt hiszem egy levél, vagy valami irat – vont vállat Cushing.
 - Igen, hozza föl azt is.
- Cushing kiment, majd néhány perc múlva visszatéri egy lepecsételt borítékkal, amelyen nagy, kusza betűkkel ez állott:

CHARLES BROWER.

- Ez az ő írása? ~ kérdezte Selby,
 - Azt hiszem, igen.
 - Összehasonlíttotta már a bejelentőlapra levő aláírással?
 - Nem, de mindjárt megnézhetem – ajánlkozott Cushing.
 - Most csak maradjon itt, amíg fölbontom a borítékot – rendelkezett az ügyész. – Látni akarom, hogy mi van benne. – Papírvágó késsel ügyesen fölhasította a lezárt borítékot és kihúzta tartalmát: két ív összehajtogatott szállodai levélpapírost. – Hm – csodálkozott Selby. – Úgy látszik... – Itt elakadt a hangja, amint szétbontotta az összehajtogatott papírlapokat. A papír közé öt darab ezer dolláros bankjegy volt becsúsztatva.
 - Jóságos ég! – kiáltotta Cushing megdöbbenve.
 - Biztosan tudja, hogy ezt a borítékot a tiszteletes tette a széfbe? – kérdezte az ügyész.
 - Igen, biztosan tudom – dadogta Cushing még mindig a pénzre bámulva.
 - Különös – mormogta Selby, ujjai között forgatva az ezerdollárosokat. Hirtelen finom illat csapta meg az orrát: csodálkozva szagolgatta meg a bankjegyeket. – Szagolja csak meg – nyújtotta oda Cushingnak.
 - Parfümös – jelentette ki Cushing határozottan.
- Selby visszatette a pénzt a borítékba.
- Hozzon egy kis ragasztópapírt és pecsételje le vele a borítékot – mondta Cushingnak. – Ha leragasztjuk, az illat nem párolgathat el belőle. Később még megvizsgálom... Most pedig azt szeretném tudni, hogy ki lakott a háromszázötvenkilencesben?
 - Egy Mr. Block nevű úr – felelte Cushing.
 - Ki ez az ember? Honnan való és mit csinált itt? – csapott le az ügyész Cushingra.
 - Annyit tudok róla, hogy egy losangelesi gépgyár ügynöke. Minden hónapban

egyszer idejön és innen megy a szomszédos városokba. Rendszerint két napig marad csak.

– Itt van még? – kérdezte Selby.

– Úgy tudom, igen.

– Beszélni szeretnék vele – jelentette ki az ügyész.

– Megnézzem, hogy a szobájában van-e?

– Block előtt ki lakott a szobában? – kérdezte hirtelen az ügyész.

– Ha Jól emlékszem, három napig nem volt vendég a szobában – tűnődött Cushing.

– És a másik szobában... a háromszázhuszonhármásban, ki lakott?

– Mikor a holttestet fölfedezték, senki. De előző éjszaka egy hollywoodi pár lakott benne: Mr. Leslie Smith a feleségével.

– Tudni akarom a pontos címüket – rendelkezett Selby. – És azt is, hogy Block most otthon van-e. Azonnal beszélni szeretnék vele. A borítékot pedig ragassza le és tegye vissza a széfbe.

Cushing eltűnt, hogy teljesítse Selby rendelkezéseit. Nemsokára visszajött egy jól öltözött, harminc év körüli fiatalember kíséretében, akinek egész lényéről csakúgy sugárzott a jókedv és a magabiztosság.

– Mr. Block, a háromszázötvenkilences lakója – mutatta be Cushing a fiatalembert.

Mr. Block barátságos mosollyal közeledett az ügyész felé és alaposan megrázta Selby kezét.

– Nagyon örülök, hogy megismerhetem, Mr. Selby – mondta kedvesen. – Carl Block vagyok. A Központi Gépgyárnak dolgozom. Havonként egyszer jövök ide, Madison Citybe; innen megyek a szomszédos kisvárosokba. Miben lehetek szolgálatára?

– Tegnap reggel érkezett, Mr. Block? – kérdezte az ügyész.

– Igen.

– Hány órakor?

– Korán reggel. A legjobb üzletet mindig nyolc és kilenc óra közt kötöm. Hét óra lehetett, amikor megérkeztem. Megfürödtem, megberetváltam, gyorsan lenyeltem a reggelimet és nyolckor- már első üzletfelelnél voltam.

– Nem hallott valami szokatlan hangot a szomszéd szobából? – kérdezte Selby élesen rápillantva.

– Nem... semmit – jelentette ki Block határozottan.

– Köszönöm, csak ezt akartam tudni – bólintott Selby.

Mr. Block udvariasan elköszönt, miközben újra kifejezte a feletti örömét, hogy az ügyésszel megismerkedhetett.

– Most visszamegyek a hivatalomba – szólt Selby a szálló tulajdonosa felé fordulva. – Senkinek se mondjon el semmit.

Cushing az ajtóig kísérte.

– Ide hallgasson. Selby – mondta rábeszélően. – A tiszteletes természetes halállal halt meg. Nincs értelme, hogy fölöslegesen fölfújjuk ezt a dolgot. És ne feledje, hogy amit Miss Ardenről hallott, kettőnk titka!

VI. FEJEZET

– Frank – mondta Selby Gordon Franknak. – Szeretném, ha mindent megtudnál a Perry-pör részleteiről.

– Akár azonnal is kielégíthetem kíváncsiságodat – felelte Gordon, Selby helyettese.
– Jól ismerem Jolin Baggst, Berbert Perry ügyvédjét, ő maga mondta el nekem egyszer az egész ügyet.

– Beszélj – kérte az ügyész türelmetlenül.

– Charles Perry – kezdte Gordon – Yumában feleségül vette Edith Fontainet. Perry első házasságában feltételes bontó ítéletet hoztak és így ez a házasság nem volt érvényes. De Perry ezt nem tudta, mert azt hitte, hogyha más államba költözik, ott érvényes házasságot köthet Edithhel. Mikor a házasság megtörtént, Edithnek már volt egy fia: Herbert, aki Charles kívánságára fölvette a Perry nevet, noha apja Edith első férje volt. A Perry-házaspárt egy kirándulás alkalmával autószerencsétlenség érte és mindketten életüket veszítették. A dolog úgy áll, hogy ha a házasságuk nem volt érvényes, a Perry-vagyon H. Franklin Perryt illeti, Charles bátyját. Ha pedig valamiképp sikerül a házasság törvényes voltát bizonyítani, az egész vagyon Herbert Perryt illeti. Ez a Perry-pör története dióhéjban elmondva.

– És ki képviseli H. Franklin Perryt? – kérdezte az ügyész.

– Fred Lattaur.

– Szerezz egy fényképet a halottról – mondta hirtelen Selby. – Kíváncsi vagyok, hogy a két Perry közül ismerte-e valamelyik – tűnődött az ügyész. Majd hirtelen fölvette a telefonkagylót: – Rex Brandon csendbiztossal szeretnék beszélni. Azután Hollywooddal kérek összeköttetést, Miss Shirley Ardennel... – mondta a telefon kezelőnek.

Néhány pillanat múlva Rex Brandon öblös hangját hallotta a kagylóban.

– Idehallgass. Rex, van egy ötletem – kezdte az ügyész. – A tiszteletes útitáskájában megtaláltuk szemüvegét is... add oda egy látszerésznek és kérd meg, hogy készítse róla pontos leírást. A kapott leírást és a halott fényképet küldd el azonnal San Franciscóba, annak a látszerésznek, akinek a címét megtalálod a szemüveg tokján. Talán utána tud nézni, hogy kinek adta el ezt a szemüveget?

– ÉS azt is megmondhatjuk, hogy az illető pap volt – ajánlotta Brandon.

– Egyelőre az sem lehetetlen, hogy valami jómadár volt, aki nem riadt vissza a zsarolástól. Azután szeretném, ha átmennél Cushinghoz és megtudnád a legutóbbi fejleményeket. És kérlek, rögtön hívd föl engem!

– Rendben van – felelte Brandon. – Akkor később találkozunk...

Alighogy helyére akasztotta a kagylót, újból megszólalt a telefon.

– Miss Arden éppen fölvételeknél van elfoglalva – jelentették Selbynek. – De Mr. Traskkal, a menedzserével lehet beszélni.

– Rendben van – mondta az ügyész. – Akkor kérem Mr. Traskot.

A következő pillanatban erőteljes férfihang kérdezte:

– Halló, Mr. Selby? Miben lehetek szolgálatára?

– Tegnapelőtt – kezdte az ügyész – Miss Arden elutazott Hollywoodból. Ön is vele volt, ugye?

– Igen.

– Erről az utazásról szeretnék vele beszélni – mondta Selby.

- Miért szükséges ez? – csodálkozott Trask.
 - Erre jobb szerelnék nem telefonon keresztül válaszolni. Lehetséges volna, hogy ma este kilenc órakor idejöjjenek hozzám?
 - Teljesen lehetetlen – vágta rá azonnal Trask. – Miss Ardennek felvétele van... és...
 - A felvételek nem tartanak kilencnél tovább – ellenkezett az ügyész.
 - Az igaz, de késő délután végez és addigra holtfáradt lesz.
 - Elhiszem – válaszolta Selby – de az ügy fontossága miatt kénytelen vagyok ragaszkodni megjelenéséhez.
 - De talán mégsem annyira fontos... – kezdte Trask.
- Selby türelmetlenül félbeszakította:
- Azt hiszem, mindkettőjükre nézve kényelmesebb, ha elfogadják ajánlatomat. Utóvégre van rá mód, hogy Miss Arden nyilatkozássra bírjam...
- Trask, úgy látszik, meggondolta magát.
- Hát mondjuk, tíz órára ott leszünk. Jó lesz?
 - Szeretném, ha előbb jönnének. Hétkor vagy nyolckor – mondta az ügyész.
 - Nyolcnál előbb nem jöhet Miss Arden – vágta rá gyorsan Trask. – A felvételek...
 - Nos jó – egyezett bele Selby. – Akkor ma este nyolckor...
- Néhány pillanattal később ismét megszólalt a telefon. Dr. Trueman kereste.
- Tudni akarja, hogy mi a véleményem a Madison-szálló halottjáról, úgy-e? – kérdezte az orvos.
 - Igen, doktor úr, talált valamit? – kérdezte az ügyész kíváncsian.
 - Semmi különös sem észleltem – kezdte az orvos – de megállapítottam, hogy mi a halál oka.
 - Mi? – kérdezte Selby gyorsan.
 - Halálos adag morfin... amit bevett – jelentette ki Trueman határozottan.
 - Morfin? – kiáltotta Selby csodálkozva. – De hiszen mi valami altatót találtunk...
 - Csakhogy, az én véleményem szerint, azt be sem vette – vágott közbe Trueman.
 - Morfint vett be, ami megbénította a légzőszervek működését. A halál valószínűleg éjfél és hajnali három óra között következett be.
 - És mikor vehette be a morfint? – kérdezte Selby.
 - Egy-két órával a halál beállta előtt – jelentette ki az orvos.
 - És mit gondol, hogy vette be? – firtatta az ügyész.
 - Erre nem tudok határozott feleletet adni. Nem lehetetlen, hogy a mérget tartalmazó tableta az altató- szer közé keveredett. Ebben az esetben altató helyett vette be. A tabletták papirosba voltak csomagolva. És azon a papíron is morfin-nyomokat találtam, ami az orvosságos dobozban maradt.
 - Föltehető, hogy gyógyszerész követett el ilyen végzetes tévedést? – kérdezte Selby, rövid hallgatás után?
 - Ekkora tablettában, ilyen sok morfin... – csóválta a lejét az orvos. – Majdnem teljesen kizárja a jóhiszemű tévedést.
 - Ebből az következik, hogy előre megfontolt szándékkal elkövetett gyilkosság történt – mondta rá Selby.
 - Ennek a megállapítása már a törvényre tartozik – felelte dr. Trueman

egykedvűen. – Én csak az orvosi vizsgálat eredményét közöltem.

VII. FEJEZET

Selby fölhívta Rex Brandont:

– Hallottad már Trueman jelentését?

– Igen. Az imént beszéltem vele – válaszolta Brandon. – Mit szölsz hozzá?

– A tiszteletest meggyilkolták – jelentette ki Selby határozottan.

– Ide hallgass, Doug – kezdte Rex Brandon komolyan – minél előbb tisztáznunk kell ezt az átkozott ügyet... az ellenzéki lapok már úgylis nagyon áskálódnak ellenünk.

– Tudom, tudom – mondta az ügyész keserűen. – De mondd csak Rex, érintkezésbe léptél már a sanfranciscói látszerésszel?

– Igen. Sürgönyöztem neki...

– Jobb lenne, ha telefonon beszélnél vele. Ezzel is időt nyernénk. Talán tud valami fölvilágosítást adni nekünk. De várj csak... még mást is akartam mondani. A háromszázhuszonháromban bizonyos Leslie Smith lakott a feleségével. Hollywoodból jöttek. Már szoltam Cushingnak, hogy keresse ki címüket a vendégkönyvből. Nem ártana, ha közben fölhívnád a hollywoodi rendőrfőnökséget és ott érdeklődnél utánuk. A telefonszámukat is meg kellene kérdezni. És tudd meg azt is, hogy van-e Smithnek gépkocsija és ha igen, mi a rendszáma? Ha megkapjuk a kocsni számát, könnyen megtudhatjuk, hogy a Madison-szálló közelében levő garázsokban ismerősök-e?

– Hátha álnevet használtak? – vetette közbe Brandon.

– Mindegy. Azért csak érdeklődd meg – rendelkezett az ügyész. – Ne feledd, hogy alapos munkát kell végeznünk. Képzeld el «A Penge» milyen diadallal kürtölné világgá, ha valami jelentéktelennek látszó apróságban csúsznánk el. Borzasztó szegény volna, ha ők szépen kibogoznák ezt a gyilkosságot, míg mi a sötétben tapogatózunk.

– Igazad van – helyeselt Brandon. – Azonnal intézkedem.

– Azt akarom meg mondani – folytatta Selby – Cushing valószínűen neked is említeni fogja, hogy a gyilkosság napján egy filmszínésznő lakott a szállóban. Ezzel ne törődj. Egyelőre helyesebbnek tartom, ha ez nem kerül a nyilvánosságra. Én már beszéltem is a színésznő menedzserével. Ma este nyolckor idejönnek hozzám. Mindenesetre tudni akarom, hogy van-e valami közük ehhez az áldatlan üggyhöz. Később okvetlenül fölhívlak.

– Rendben van – felelte Brandon. – Te nem mész el egyelőre a hivatalból, úgy-e? Esetleg már félórán belül lesz valami hírem számodra.

Selby elbúcsúzott a csendbiztostól és helyére akasztotta a kagylót. A következő pillanatban belépett a titkárnője és átnyújtotta a millbanki rendőrfőnök sürgönyválasztát.

Selby kíváncsian kezdte olvasni:

Sürgönyére válaszolva közöljük, hogy Mrs. Brower öt és fél láb magas, testsúlya 160 font, 52 éves, lakik 613 Center Street, Millbank. Utoljára akkor látták, amikor Renóba utazott, hogy onnan repülőgéppel Los Angelesbe menjen, mert ahogy ismerőseinek mondta, férje váratlanul elhunyt. Mikor utoljára látták, sötétbarna, szőrmével díszített kabátot, barna ruhát és fekete kalapot viselt. – Charles Brower methodista lelkész. Milliókban, magassága öt láb és hét hüvelyk, súlya 135 font, szeme szürke, arca csontos, 56 éves, egészsége gyenge, nemrég hagyta el a várost 28-as típusú Chevrolet

kocsiján. Kocsi rendszáma hat-négy-öt-három-nyolc, utoljára sötétkék szövet ruhát, puha-gallért, kék inget, fehér nyakkendőt, barna félcipőt viselt. Jobb füle mögött háromszög alakú forradás látható. Sürgöny választ kérek, szükségesek-e további részletek.

Selby elégedetlen bólintott.

– Meg kell adni, a millbanki rendőrségen pontos munkát végeznek!

Amorette Slandishból végre kirobbant a kíváncsiság:

– Kétkelkedett benne, hogy látogatója valóban Mrs. Brower volt?

– Őszintén szólva, nem voltam benne biztos – hagyta rá az ügyész.

– És a halott? – firtatta tovább a leány. – Az biztosan Brower?

– Nem hiszem – rázta meg a fejét Selby. – Az asszony azt állította, hogy sohasem látta. És a Millbankból kapott leírás sem illik rá. De azért csak hívja fül Brandont. Nem árt, ha utánanézik annak a fül mögötti forradásnak.

Amorette Standish magával vitte a sürgönyt, hogy a tiszteletesről kapott leírást megtelefonálja a csendbiztosnak.

Selby pedig újabb sürgönyt fogalmazott a millbanki rendőrfőnöknek:

Amennyiben lehetséges, kérem megállapítani: Brower barátai között volt-e 50 év körüli lelkész. Magassága öt láb, súlya 120 font, aprócsontú, halántékainál őszülő, kopaszodó férfiú. Az illetőt valószínűen érdekelte a film és szcenáriumokat próbált elhelyezni. Utoljára kopott fekete nadrágot és fekete kabátot viselt. Modora szerény, beszéde feltűnően szabatos, mint azoké, akik szokva vannak a nyilvánosság előtti beszédhez. Hordozható írógépe van. Mielőbbi sürgönyválaszt kérek: és eddigi fáradozásait köszönöm.

Selby odaadta a teleírt papírlapot Amorettenek, hogy mielőbb továbbítsa. Elgondolkodva ült le íróasztalához, amikor hirtelen éles berregéssel megszólalt a telefoncsengő. Selby fölvetette a kagylót és a következő pillanatban Brandon izgatott hangját hallotta:

– Újságom van a számodra, Doug!

– Talán bizony megállapítottad a halott személyazonosságát? – kérdezte az ügyész.

– Nem. Azt még, sajnos, nem tudom...

– Vagy talán már beszéltél a sanfranciscói látszerésszel?

– Eltaláltad – mondta rá Brandon. – Már megkapta a sürgönyömet és azonnal átnézte könyveit. Sajnos nem talált semmi följegyzést. Őszintén szólva, nem hiszem, hogy túlságosan alaposan nézett utána. Mindenesetre a lelkére kötöttem, hogy nézze át még egyszer könyveit és sürgönyözze meg nekem azoknak a nevét, akik ilyen szemüveget vettek nála.

– És? – kérdezte Selby. – Van még valami?

– Idehallgass, Doug – mondta Brandon csöndesen – «A Penge» mindenáron ki akar kezdeni velünk. Ebből a célból nyakunkra hozták az egyik los angelesi újság bűnügyi tudósítóját. Carl Bittnert, hogy nyomozzon a gyilkossági ügyben. Bittner már meg is érkezett és miután alaposan kikérdezte Perkinst, jelenleg Cushing barátunkat faggatja.

– És Cushing mit mondott el neki? – kérdezte Selby.

– Nem tudom. Csak annyit tudok, hogy rávetette magát Cushingra és beadta neki, hogy ő is részt vesz a nyomozásban, úgy tüntetve föl a dolgot, mintha tőled kapott volna erre fölhatalmazást. Természetes, hogy Cushing gyanútlanul elkotyogott neki egyet-mást... hogy mennyit, nem tudom...

– Ne törődj vele, Rex – mondta az ügyész nyugodtan. – Meg kell találnunk a megoldást, végre is minden hivatalos eszköz a mi rendelkezésünkre áll, hogy alapos nyomozást végezhessünk és hidd el, ez nagy előnyt jelent számunkra.

– Csakhogy nem valami sokat érünk vele – kesergett Brandon – ha mások kaparják ki a gesztenyét helyettünk és azt, amit mi nagynehezen összegyűjtünk, ők szépen fölhasználják.

– Nagyon tévedsz – jelentette ki Selby. – Én sem gondolok arra, hogy elmondjunk nekik mindent, amit eddig megtudtunk...

– Éppen ezt akartam kérdezni – vágott a szavába Brandon. – Mi lenne, ha egyelőre nem adnánk semmiféle fölvilágosítást?

– Nagyon helyesnek tartanám!

– Még más híreim is vannak számodra – folytatta Brandon. – A Smith-házaspár is álnevet használt. Cushing azt állítja, hogy bizonyára valami kalandoslelkű párocska volt, akik gondolkodás nélkül írták be az első eszükbe ötlött nevel.

– Lehet, hogy így van – hagyta rá Selby – de a mi dolgunk mégis csak az, hogy a végére járjunk ennek a bonyolult históriának. Minden jel arra mutat, hogy a szomszédos szobák egyikéből jutott a gyilkos a tiszteletes szobájába. Hiszen a folyosóra vezető ajtó székkal volt eltorlaszolva. A háromszázhuszonhármashoz pedig mindkét ajtaja zárva volt. Nem marad hát más hátra, mint a háromszázötvenkilences.

– De hiszen abban a szobában nem lakott senki – vetette ellen Brandon.

– Ez nem olyan biztos! – felelte Selby. – Cushing valahogy nem tetszik nekem. Érzem, hogy nem jár eléggé a kezünkre... De még mást is akarok mondani... az a levél, amit az írógépben találtunk, nagyon is rendesen volt gépelve. Szinte hivatásos gépelőre vallott az írás.

– Ezt eddig észre sem vettem – vallotta be Brandon néhány pillanatnyi szünet után. – De bizonyára igazad van.

– Viszont az irattárcában talált elbeszélés annál rendetlenebb és egyenetlenebb. Minden sora tele van javításokkal és áthúzásokkal. Szeretném, ha megvizsgálnád, hogy ugyanazon a gépen írták-e mindkettőt?

– Arra gondolsz, hogy az elbeszélés és a levél is ugyanazon a gépen íródott, de nem ugyanaz a személy írta?

– Igen. Erre gondoltam, de egyelőre szeretnék már többet tudni a halott személyéről. Megnézted már, hogy a ruháiban milyen cégjelzés van?

– A kabátja egy sanfranciscói áruházból való – jelentette Brandon. – A többit majd átnézem még. Ne félj, Doug – mondta bizakodva. – Majd csak megoldjuk valahogy ezt az ügyet. Most pedig ég veled...

Selby elgondolkodva akasztotta helyére a kagylót. Néhány pillanat múlva Amorette Slandish lépett a szobába.

– Egy férfi várakozik kint – jelentette halkan. – Azt mondja, hogy rendkívül fontos ügyben szeretne az ügyész úrral beszélni.

– A nevét nem mondta meg?

– De igen: Carl Bittner – válaszolta Amorette.

Selby bólintott.

– Vezesse be!

A következő pillanatban Carl Bittner lépett a szobába. Éppen olyan magas és izmos alakú volt, mint Selby és csakúgy sugárzott róla az önbizalom és a tettvágy.

– Bittner vagyok – mutatkozott be az ügyésznek. – Mint a »A Penge« munkatársa, én is nyomozok ebben a gyilkosság! ügyben. Mit szól hozzá? – kérdezte kissé pökhendi modorban.

– Semmit – felelte Selby nyugodtan.

Bittner megbántva nézett az ügyészre:

– Los Angelesben a legnagyobb napilap munkatársa vagyok. Ott az a szokás, hogy az ügyész együtt dolgozik a sajtóval és mindent elmond nekünk.

– Igazán kár volt akkor onnan eljönnie – sajnálkozott Selby.

– Mert azzal, hogy a sajtó útján nyilvánosság elé hoztuk a dolgokat – folytatta a másik zavartalanul – sokszor a legbonyolultabb bűnügyet is sikerült kibogozni. Ezért az ügyészség jónak látta a velünk való együttműködést!

– Örömmel hallom mindezt...

– És maga nem hajlandó erre? – kérdezte az újságíró meglepve.

– Nem – hangzott a kurta felelet.

– Pedig könnyebben megállapíthatnák a halott személyazonosságát, ha közölné velünk eddigi vizsgálatai eredményét!

– Tulajdonképpen mit akar tudni? – kérdezte az ügyész hirtelen.

– Mindent, amit maga is tud – felelte Bittner kényelmesen belesüppedve egy karosszékbe.

– Eddig még nincs olyan adat a birtokomban, amelynek segítségével meg lehetne állapítani a halott személyazonosságát – jelentette ki az ügyész hűvösen.

– Szóval nem tud róla semmit? – kérdezte Bittner gyorsan.

– Semmi lényegest – mondta Selby.

– Nem gondolja, hogy a meggyilkoltnak valami köze volt egy hollywoodi filmszínészhez? – kérdezte az újságíró, élesen az ügyészre pillantva.

– Hát volt? – kérdezte az ügyész ugyanúgy.

– Én kérdelem magától – morgott Bittner.

– Én pedig magától – vágott vissza az ügyész.

– Eddigi nyomozása alapján nem jött arra a gondolatra, hogy egy filmszínésznő is szerepel ebben az ügyben?

– Erre a kérdésére nem felelhetek.

– Miért? – csapolt le rá az újságíró.

– Mert még nem állítottam össze az eddig megszerzett tényeket.

– És mikor fogja összeállítani? – kérdezte Bittner gúnyosan.

– Még nem tudom...

Bittner fölpattant helyéről.

– Nagyon köszönöm, Mr. Selby – hajolt meg gúnyosan vigyorogva. – »A Penge« két órán belül megjelenik. De azért még van annyi időm, hogy ellenséges magatartásáról néhány sorban beszámoljak. Most már nem zavarom tovább. Ha esetleg lesz valami mondanivalója, hívjon föl. A következő pillanatban már nem is volt a szobában. Az ajtót pedig olyan győzedelmes mosollyal vágta be maga után, mintha valóban sikerült volna

Selbyből kiszednie mindazt, amit tudni akart.

VIII. FEJEZET

Selby hivatali szobájában ült és figyelmesen olvasta a millbunki rendőrfőnök sürgöny válaszát:

Brownernek több lelkesismerőse van. Adott leírás nem illik egyikre sem.

Selby az órájára pillantott. Negyedórán belül, a megbeszélés szerint, Shirley, Ardennek és Ben Trasknak itt kell lenniök.

Unalmában kiterítene maga elé «A Penge» legfrissebb számát. Az első oldalon nagy betűkkel ez állott: Bittner beszámolója:

AZ ÜGYÉSZ ÉS A CSENDBIZTOS TEHETETLENÜL ÁLLNAK SZEMBEN A BÜNTÉNNYEL,

Az újonnan választott és úgy látszik hivatásuknak megfelelni nem tudó tisztviselők: kénytelenek belátni tehetetlenségüket. – A sajtó segítségét visszautasítják. – Az áldozat személyazonosságát nem sikerült megállapítaniuk.

A ma délutáni intervjú alkalmával az ügyész úr kénytelen volt elismernie, hogy mindeddig még nem jutott olyan adat birtokába, ami a bűntény felderítéséhez közelebb hozná. Ezzel szemben «A Penge» munkatársának sikerült olyan fontos adatok nyomára bukkannia, amelyek valószínűen elősegítik a megoldást, vagy legalább is lehetővé teszik a halott személyazonosságának megállapítását...

Az a hír járja, hogy egy híres hollywoodi filmcsillag is szerepel ebben az ügyben, akit az ügyész úr – bizonyára általa jól ismert okokból – mindenáron fedezni kíván. És mikor erre vonatkozóan kérdést intéztünk hozzá és rámutattunk arra is, hogy a sajtó segítségével a halott személyazonosságát is könnyebb lenne megállapítani, az ügyész úr makacsul megtagadott minden nyilatkozatot, annak ellenére, hogy kénytelen volt elismerni: mindeddig csak a sötétségben tapogatózzott.

Természetesen mindenki tudja, hogy ha valamelyik filmcsillag botrányba keveredik, a filmvállalatok mögött álló érdekeltségek mindent megtesznek, hogy a dolgot agyonhallgassák. «A Penge» azonban nem törődik ezzel és őszintén a nyilvánosság elé tárja a tényeket. Igazán kár, hogy az ügyész úr nincs tisztában azzal, hogy ő nem kormányzója, hanem csak szolgája a közönségnek. Adófizető polgárok választották hivatalába, az adófillérekből fizetik őt, elvárhatják hát tőle, hogy hivatását esküjének megfelelően becsülettel és hűséggel lássa el.

Különös, hogy éppen Mr. Selby volt az, aki a választás alatt állandóan támadta elődjének, Roper ügyésznek hivatalos ténykedését. De most, hogy ő vette kézbe a gyeplőt, az a tehetetlen kapkodás, amivel a Madison-szállóbeli gyilkosságot kideríteni igyekszik, csak azt árulja el, hogy mennyit veszített a közönség, amikor a régi bevált hivatalnok helyébe ezt a sokat lármázó, tapasztalatlan fiatalembert ültette, akit valószínűen csak az ügyészi cím csábított erre a tisztségre

Selby félredobta az újságot és vállat vont. No jó, ha mindenáron harcolni akarnak, ő hajlandó fölvenni a harcot! Néhány, pillanat múlva kopogtak az ajtón.

– Szabad! kiáltotta az ügyész. Jókora, szálás férfiú mosolygós arca jelent meg az

ajtóban.

– Mr. Selby? – kérdezte a jövevény. – Igazán nagyon örülök...

– Mr. Trask, úgy-e?

A nagydarab ember meghajolt és továbbra is udvariasan mosolygott.

– Lépjön be... és hívja be Miss Ardent is – mondta az ügyész.

– Miss Arden... sajnos nem jöhetett – mondta zavartan az óriás. – Miss Arden teljesen kimerült. A fölvételek nagyon kifárasztották – telte hozzá magyarázóan.

– Hol van Miss Arden? – kérdezte az ügyész élesen.

– És az orvosa azt tanácsolta, hogy...

– Azt kérdeztem, hol van Miss Arden? – szakította félbe Selby.

– Izé... – hümmögött Trask. – Misi Arden elutazott...

– Hová? – csapott le rá az ügyész.

– A hegyek közé, ahol kissé összeszedheti magát. Az orvos teljes nyugalmat és pihenést...

– Azt akarom tudni, hogy hova ment? – ismételte az ügyész most már türelmetlenül.

– Attól tartok, hogy Miss Arden tartózkodási helyét nem árulhatom el. Az orvos nagyon telkemre kötötte...

– Ki az orvosa? – szakította félbe Selby.

– Dr. Edward Carlwright.

Selby fölvette a telefonkagylót.

– Kérem kössön össze Los-Angelessel – mondta a telefonkezelőnek. – Dr. Carlwrighttel szeretnék beszélni.

– Úgy kellett nekem, amiért megbíztam egy ilyen semmiháziban – mondta dühösen Trask felé fordulva. – De nagyon téved, ha azt hiszi, hogy még egyszer túljárhat az eszemen.

Trask fölkapta fejét:

– Hozzám beszél? – kérdezte vörösre nyúlt arccal. – Semmiházinak nevez és azt veti szememre, hogy becsaptam, mert Miss Arden gyenge egészségi állapota miatt nem jöhetett el?

– Eltalálta – bólított Selby gúnyosan. – És talán még más mondanivalóm is lesz, ha már beszéltem az orvossal.

A következő pillanatban jelentkezett Los-Angeles. A kagylóban női hang szólalt meg:

– Halló, itt dr. Carlwright lakása!

– Halló, itt a madisoni ügyészi hivatal – mondta Selby. – Beszélhetnék a doktor úrral?

– Sajnálom, de nem jöhet a telefonhoz – válaszolta a női hang.

– Nekem pedig okvetlenül beszélnem kell vele – vágta rá az ügyész. – Ki van a telefontónál?

– Mrs. Carlwright.

– Itt Douglas Selby beszél, Madison City ügyésze. Nagyon kérem, küldje a férjét a telefonhoz.

– Sajnálom, de a lelkemre kötötte, hogy ne zavarjuk – felelte az asszony.

– Kérem, mondja meg a férjének, hogy vagy idejön a telefonhoz, vagy a törvény elé idéztetem – vágott a szavába Selby élesen.

– De... ezt nem teheti meg – méltatlankodott az asszony.

– Ez fölfogás kérdése – felelte Selby gúnyosan. – Mindenesetre nagyon lekötelezne, ha átadná üzenetemet kedves férjének.

– Nagyon fáradt... és meghagyta, hogy... – kezdte újból az asszony.

– Jobb lesz, ha megteszi, amire kértem – ajánlotta Selby. – Ha nem akarja, hogy erősebb eszközöz nyúljak.

Néhány pillanatnyi kínos csönd után az asszony újból megszólalt:

– No jó, várjon egy kicsit...

– Ez már igazán több a soknál – kiáltotta Trask. – Higgye el, nagyon helytelenül cselekszik!

– Hallgasson – mordult rá Selby. – Azt ígérte, hogy Shirley Arden itt lesz nyolc órára. Már éppen elég bajom volt miatta eddig is... igazán nincs semmi kedvem a bűnbak szerepét vállalni.

– Ha ilyen rosszindulatúan állítja be a dolgot – méltatlankodott Trask, akkor én is érvényesíteni fogom törvényes jogaimat és...

– Halló! – szólalt meg egy férfihang a vonal túlsó végén.

– Dr. Carlwright? – kérdezte Selby. – ön az orvosa Miss Shirley Ardennek?

– Igen.

– Mikor látta utoljára Miss Ardent?

– Miért érdekli? – tért ki a felelet elől az orvos.

– Miss Ardennek ma este ide kellett volna jönnie. De nem jött. Tudni akarom, hogy miért?

– Miss Arden idegei nagyon rossz állapotban vannak – mondta az orvos sietve.

– Mikor beszélt vele?

– Ma délután.

– Hány órakor?

– Három óra körül.

– És mit mondott neki? – firtatta Selby.

– Az érverése nagyon szabálytalan volt – kezdte az orvos hivatalos hangon – és a vérnyomás is magasabb volt a rendesnél. Az elmondott tünetekből gyomoridegességre is következtettem. Miss Arden erős főfájásról és általános rossz közérzetről panaszkodott. Ezért ajánlottam teljes nyugalmat és pihenést...

– És úgy látszik, megtiltotta Miss Ardennek, hogy a nekem tett ígéretének eleget tegyen? – kérdezte Selby élesen.

– Én csak azt tanácsoltam, hogy tartózkodjék minden olyasmitől, ami még jobban fölizgatná.

– Azaz, azt tanácsolta, hogy ne jöjjön hozzám? – kérdezte újból az ügyész.

– Azt ajánlottam, hogy utazzon valami csöndes üdülőhelyre, ahol néhány napig teljes nyugalomban pihenhet.

– Azt akarom tudni, megtiltotta-e, hogy; idejöjjön? – ismételte Selby makacsul.

– Miss Arden megkérdezte tőlem, hogy nem találnám-e helyesebbnek, ha előbb kissé összeszedné magát, mielőtt alávetné magát ennek a csöppet sem kellemes

kötelezettségnek. En persze, csak helyeselni tudtam a tervét.

– Tulajdonképpen mi baja van Miss Ardennek? – kérdezte az ügyész.

– Sajnálom, de az orvosi etika tiltja, hogy páciensem állapotáról bővebb fölvilágosítást adjak – felelte az orvos. – Kétségtelen, hogy nagyon ajánlatosnak tartottam számára a környezetváltozást.

– Mennyi időre? – kérdezte Selby röviden.

– Amíg el nem múlnak a rosszullet tünetei...

– És mik ezek a tünetek?

– Rossz körézet, idegesség, erős főfájások...

– Szóval, mert Miss Arden azt mondta, hogy a feje fáj és rosszul érzi magát, ön egyszerűen lebeszélte arról, hogy idejöjjen?

– Nos... hát lehet, hogy Miss Arden így értelmezte a dolgot – motyogta az orvos zavartan.

– Köszönöm, doktor úr! – szakította félbe Selby hidegen. – Csak ezt akartam tudni. Lehet, hogy még beszélhatalónk lesz egymással.

Haragosan lecsapta a kagylót és összeráncolt homlokkal fordult Trask felé:

– Kezd nekem ez a dolog nagyon nem tetszeni – mondta élesen.

Trask hirtelen föl pattant a helyéről.

– No jó – kezdte fenyegetően – ha így bánik velünk, mi is tudni fogjuk, hogy mit tegyünk. Úgy látszik, kissé megszedült az ügyési címtől és önteltségében visszaél hivatali hatalmával!... Mint Miss Arden menedzsere, alkalmam volt a leghíresebb los-angelesi jogász tanácsát kikérnem, mielőtt idejöttem. Mert őszintén szólva, kissé önkényesnek találtam eljárását. hogy ilyen világhírű filmszínésznőt, mint Miss Arden, egyszerűen iderendel magához. És azt kívánta volna, hogy Miss Arden... akinek heti fizetése több, mint amennyit maga egész évre kap... hagyja félbe munkáját és siessen ide, mert maga iderendelte. De nem szóltam semmit, mert tisztában vagyok vele, hogy mindenkinek polgári kötelessége a hatóság szolgálatára állni... Természetesen, megváltozott a helyzet, mikor láttam, hogy Miss Arden közel van az idegösszeroppanáshoz. Ügyvédhez fordultam és az megmagyarázta nekem, hogy magának jogában áll Miss Ardent a Legfelső Törvényszék elé idézni, de nincs joga őt a hivatalába rendelni. Bizonyára jól tudja azt is, hogy az idézést az idézettnek személyesen kell kézbesíteni. Miss Ardennek százféle eszköz is rendelkezésére áll, hogy magának ne engedelmessédjék. Hogy mást ne mondjak, nem köteles a törvény előtt megjelenni, ha ezt egészségi állapota nem engedi meg. Maga nem orvos, dr. Carlwright pedig az. Az ő diagnózisának minden valószínűség szerint nagyobb hitelt adnak, mint a maga felületes föltevésének, hogy Miss Arden rosszullete nem komoly... Sajnálom, hogy ilyen hangon kell beszélnem, de maga kényszerített rá. És ne gondolja, hogy mert Madison City ügyésze, egyszerűen fölveheti a kagylót és iderendelheti Hollywood egyik leghíresebb filmcsillagát. Remélem, világosan beszéltem?

– Meg kell hagyni, elég világosan – felelte Selby gúnyosan. – Most pedig én fogok világosan beszélni. Minden okom megvan arra, hogy azt higgyem: a gyilkosság napján Miss Arden itt lakott a Madison-szállóban. Továbbá okom van hinni, hogy az az ember, akit a szállóban meggyilkoltak, meglátogatta Miss Ardent szobájában és tőle nagyobb összeget kapott... Nos, maguk kényszeríthetnek arra, hogy Miss Ardent a Legfelső Törvényszék elé idézzem. Belátom, Miss Ardennek módjában áll ez elől kibújni valamiképp... De abban nem akadályozhatnak meg, hogy mindezt ne hozzam a sajtó tudomására... Elhiszem, hogy Miss Arden heti fizetése sokkal több, mint amennyit én egész évben kapok. De ha harcra kerül a sor... annyit mondhatok... nem leszek

gyengébb Miss Ardennél, vagy magánál, Trask!... Miss Arden sokat hangoztatott világhírét készséggel elismerem. De úgy látszik, elfeledkezett arról, hogy abban a pillanatban, amikor a hollywoodi lapok megtudják, hogy Miss Ardennek valami köze van ehhez a gyilkossághoz, úgy fognak ideözönlenni az újságírók, mint a darazsak a mézre. Én elhatároztam, hogy mindaddig nem hozom nyilvánosságra Miss Arden szerepét, amíg magyarázatot nem kaptam tőle. De mivel, úgy látszik, nem akar a segítségemre lenni, kénytelen leszek elhatározásomat megmászítani... Most nyolc óra múlt tíz perccel – folytatta Selby az órájára pillantva. – Nem hiszem, hogy Miss Arden olyan messzire jutott volna már, hogy egy-két órán belül ide ne érhetne. Éjfélre várok. Addig kerítse elő Miss Arden. Ha éjfélre nem lesz itt, a sajtó tudomására hozom, hogy miért akartam vele beszélni.

Trask mozdulatlan arccal hallgatta az ügyész szavait, de szemében látszott a rosszul palástolt ijedtség.

– Fiatalember – kezdte fenyegetően – ha ezt meg meri tenni, sajtó útján elkövetett rágalmozásért olyan pert indítunk...

– Ne vesztegetse idejét hiábavaló beszéddel – vágott a szavába Selby. – Éjfélre nincs sok idő. Ha elő akarja keríteni Miss Arden, jó lesz minél előbb indulnia.

– Kérem, Mr. Selby, hallgasson meg – kezdte Trask mosolyt erőltetve arcára. – Belátom, kissé hirtelen voltam. A filmvilágban az embernek könnyen tönkremennek az idegei. Miss Arden valóban itt járt. És bár teljesen bizalmas természetű az a dolog, ami idehozta, mivel látom, hogy annyira érdekli magát, elmondhatom.

– Csakhogy én nem a maga magyarázatára vagyok kíváncsi – szakította félbe Selby. – Én Miss Ardentől személyesen akarom hallani...

Trask hirtelen elvörösödött haragjában:

– Szóval nem hajlandó engem meghallgatni? – kérdezte indulatosan.

– Eltalálta – vágta rá hidegen Selby. – ne feledje... éjfélre itt leszek. Most pedig nem akarom tovább tartóztatni...

– Ez az utolsó szava? – sziszegte Trask.

– Az utolsó – mondta az ügyész nyugodtan.

– Majd megbánja még ezt az arroganciát! – fenyegetődött Trask és nagy robajjal becsapta maga után az ajtót.

Selby fölhívta Cushingot.

– Cushing – mondta a szállodatulajdonosnak – szeretném, ha a harmadik emeleti szobák lakóitól megkérdeznék, hogy nem hallottak-e gépelést hétfőn éjszaka, vagy kedden reggel? Azt hiszem, egyszerűbb, ha maga kérdezi meg őket és nem én – tette hozzá rövid szünet után.

– Istenem, Doug – sopánkodott Cushing. – Nem gondol arra, hogy ez mennyire árt a szálló hírének. Már éppen elég baj «A Penge»-ben megjelent cikk is.

– Látja – vágott vissza ügyész. – Miért nem tett lakatot a szájára?

– Hogy érti ezt? – hápogott a szállótulajdonos.

– Mert értesüléseik egy részét csakis magától kaphatták – felelte Selby.

– Tőlem? – Ez lehetetlent Én nem mondtam el semmit sem.

– De beszélt a rendőrfőnökkel. És tudhatta volna, hogy ő milyen viszonyban van a «A Penge» szerkesztőjével.

– Miért? Azt hiszi, hogy a rendőrfőnök ellensége magának? – csodálkozott Cushing.

– Én nem hiszek semmit... Csak azt tudom, hogy sem Brandontól, sem tőlem nem kaptak fölvilágosítást.

– De a rendőrfőnököknek éppúgy jogában áll engem kikérdezni, mint magának!

– Elismerem. De hát akkor miért nem neki panaszkodik?

– Igazán, Doug! – siránkozott Cushing. – Maga elhallgattathatná a lapokat.

– Csak olvassa el, hogy mit írtak rólam – gúnyolódott az ügyész. – Akkor látni fogja, mennyire áll hatalmamban hallgatásra bírni őket.

– Igen, de...

– Ajánlom, hogy ne törődjék az egésszel – mondta Selby. – Inkább menjen és kérdezze meg a vendégeit.

– Őszintén szólva, nem szívesen teszem – húzódozott Cushing.

– Azt akarja, hogy Brandont küldjem?

– Nem. A világért sem! Máris megyek!...

Alig tette helyre a kagylót Selby, mikor a telefon újból megszólalt.

– Mr. Douglas Selbyvel beszélek? – kérdezte egy mélyen zengő női hang.

– Igen.

– Itt Myrtle Cumming, los-angelesi lakos beszél. Szeretnék közölni önnel valamit, ami azt hiszem, érdekelni fogja, mert... összefüggésben van a Madison-szállóbeli gyilkossággal,

– Telefonon nem mondhatja el? – kérdezte az ügyész.

– Nem.

– Nos, engem itt talál éjfélig...

– Végtelenül sajnálom – mondta a nő és a hangja valahogyan ismerősen csengett Selby fülébe – de én nem mehetek önhöz. Nem hagyhatom el a szobámat. Hogy miért nem, azt majd később megmagyarázom. De azt hiszem, nem bánná meg, ha egy félórán belül fölkeresne engem.

– Hol van most? – kérdezte Selby.

– A Madison-szállóban, az ötszázötvenötösben. Mit gondol, föl tudna hozzám jönni, a nélkül, hogy észrevennék?

– Azt hiszem, igen – hagyta rá az ügyész.

– Nem jöhetne most rögtön? – kérdezte a nő gyorsan.

– Látogatókat várok nagyon fontos ügyben – szabadkozott Selby.

– De megvagyok róla győződve, hogy ez még sokkal fontosabb – unszolta a nő.

– No jó – engedett Selby. – Tíz percen belül ott leszek.

Visszatette a telefonkagylót a helyére és gyorsan magára kapta a kabátját. Hosszú léptekkel elindult a szálló felé.

Szerencséje volt: Cushingot nem látta sehol sem, mikor belépett a szállóba. A felvonókezelő sem lepődött meg látogatásán.

– Ki hitte volna, hogy gyilkosság történhetett ebben a szállóban? – jegyezte meg fejcsóválva, mikor az ügyész belépett a felvonóba.

– Tud róla valamit? – kérdezte Selby.

– Csak amit itt a szállóban beszélnek...

– És mi az, amit beszélnek? – érdeklődött az ügyész.

– Csak anyyi, hogy ez az ember itt lakott és holtan találták ágyában. Cushing úr azt állítja, hogy nem történt gyilkosság. Szerinte természetes halállal halt meg... túl sok altatót vett be és «A Penge» csak fölfújja az egészet. És most itt ólálkodik egész nap az az újságíró is...

– Carl Bittnerre gondol? – kérdezte Selby.

– Igen – bólintott a liftes. – Cushing úr azt hitte, hogy az ön emberei közül való... és van egy-két dolog, amit nem óhajt a sajtó tudomására hozni.

– Mik azok? – firtatta az ügyész.

– Sok minden – felelte a fiú határozatlanul. – Például mindjárt itt van ez a Trask. Úgy viselkedik itt, hogy bárki azt hihetné, övé ez a szálló. Aztán van az ötödik emeleten egy szoba, amit sohasem adnak ki. Egy hölgy jön néha. az lakik benne... és mindig a poggyászliftet használja.

A felvonó megállt az ötödik emeleten. Selby egy féldollárost nyomott a liftesfiú kezébe.

– Azért jöttem ide, mert egy időre meg akartam szabadulni az állandó telefonhívásoktól és azoktól, akik kíváncsi kérdésekkel zaklatnak. Remélem, el tudja felejteni, hogy fölhozod engem ide.

– Mérget vehet rá. Mr. Selby – vigyorgott a fiú, jóleső pillantást vetve a markában szorongatott pénzre. – Féldollárért sok mindent el tudok felejteni.

Selby bólintott, majd megvárta, míg a fiú eltűnt a felvonóban. Azután megindult a folyosó vége felé és mikor meggyőződött róla, hogy senki sem látja, csendesen kopogtatott az ötszázötvenötös szoba ajtaján.

– Szabad! – szólt belülről egy női hang.

Selby lenyomta a kilincset és belépett a szobába.

Rögtön tudta, hogy Shirley Ardennel áll szemben.

A színésznőn testhez simuló gyöngyszínű selyemruha volt, ami még jobban érvényre juttatta tökéletes alakját és szemének ragyogását. Könnyedén ült egy párnázott karosszék karfáján és sötét selyemharisnyás lábait finom kacérsággal egymásra rakta. Finoman ívelt ajkai igéző mosollyal nyíltak szét, mihelyt Selby belépett.

De akármilyen ügyes színésznő volt, nem számolt látogatója egyéniségével és így nem érte el a kívánt hatást. Talán ha elébe sietett volna és nem marad szinte mozdulatlanul ülve ebben a kissé színpadias pózban, jobban meggyőzi a férfit.

– Szóval itt volt egész idő alatt? – kérdezte Selby, az ajtót betéve.

– Igen, itt voltam. De nem akartam addig beszélni, míg nem volt okvetlenül szükséges. Attól tartok, Ben Trask nem valami tapintatosan viselkedett – tette hozzá sóhajtván.

– Őszintén szólva, nem – hagyta rá Selby. – De mi van az idegeivel? – kérdezte kissé gúnyosan.

– Higgye el, valóban nagyon ideges vagyok – jelentette ki a színésznő.

– Szóval úgy tervezték, hogy Trask majd bead nekem valami maszlagot? És ha sikerül, akkor maga szépen elutazik valahová?...

– Nem akartam semmit sem kockáztatni – vallotta be Shirley Arden. – Hát nem érti? Gondolja el, mit jelent ez számomra! A botrány tönkretelheti a leghíresebb filmszínésznőt is. El akartam kerülni, hogy kapcsolatba hozzanak ezzel az ügyel. Ben ügyes gyerek. Ő köti a szerződéseimet és mindenki tudja, hogy ezek a lehető legjobb szerződések. Eddig még minden nehéz helyzetben föltalálta magát, csak most, hogy magával találkozott... – a színésznő félbehagyta a mondatot és igéző pillantással köze-

ledett Selby felé. – Igazán nagyon köszönöm. Mr. Selby – szólt hirtelen a férfi felé nyújtva mindkét kezét – hogy ilyen emberségesen bánik velem.

– Ez attól függ, hogy mit nevez emberségnek – szabadkozott Selby, alig érintve a nő ujjait.

– Biztos vagyok benne, hogy hallgat a józan észre – mondta Shirley Arden.

– Én az igazságot akarom tudni – vágott vissza az ügyész – ha ez az, amire gondol...

– Végeredményben a kettő egy és ugyanaz.

– Attól függ... – húzta föl a vállát Selby. – De most beszélni akarok magával. Hétfőn reggel itt volt a szállóban, úgy-e?

– Igen.

– Ebben a szobában?

– Igen.

– Miért jött ide?

– Üzleti ügyekben.

– Mi volt ez az üzleti ügy? – firtatta Selby.

– Erre nem válaszolok. Teljesen bizalmas jellegű dolgom volt itt.

– És kivel volt itt dolga – kérdezte tovább az ügyész.

– Erre sem felelhetek.

– Látta a meggyilkolt fényképét?

– Nem.

– Nézze meg – mondta Selby, kihúzva zsebéből a halott tiszteletes fényképét. – Ismeri?

A nő bólintott.

– Hol látta?

– Itt a szállóban.

– De hol? – kérdezte az ügyész türelmetlenül.

– Itt a szobámban...

– Mikor látta?

– Reggel, valamivel tíz óra előtt.

– Mit akart?

– Beszélt velem.

– És azon a néven mutatkozott be, amit a bejelentőlapra írt? – firtatta tovább Selby,

– Nem, nem ezt a nevet mondta – rázta meg a fejét a színésznő.

– Hát milyen nevet mondott?

A nő néhány pillanatig összeráncolt homlokkal gondolkozott:

– Sajnálom, de nem emlékszem, hogy milyen nevet mondott, csak azt tudom, hogy nem Brower. Valami Larry volt a nevében.

– A vezetéknevében? – kérdezte az ügyész.

– Igen.

– Biztos benne, hogy nem a keresztnévében volt Larry?

– Igen, biztosan tudom, hogy a vezetékneve hangzott valahogy így. Azt hiszem, a keresztnévét nem is mondta.

– És hogy került ide a szobába?

– Kopogott az ajtón és én kinyitottam, hogy megnézzem, ki az.

– Láta már azelőtt is? – kérdezte Selby.

Shirley Arden néhány pillanatig elgondolkodott, majd határozottan kijelentette:

– Nem, sohasem láttam azelőtt.

– És mégis beengedte?

– Igen.

– Máskor is megtörténik, hogy idegeneket beenged?

– Szeretném, ha megértené a helyzetemet, Mr. Selby. Hiszen maga művelt ember és meg kell értenie egy színésznő helyzetét. Higgye el, én nem vagyok a magam ura. Majdnem azt mondhatnám: minden percem a közönségé. Természetesen, elővigyázatosnak kell lennem, de ha látta volna életében ezt az embert, hogy milyen jámbor, szelíd jelenség volt... Szinte látszott rajta, hogy a légynek sem tudna ártani és az egész világgal a legnagyobb egyetértésben él.

– Tehát beengedte? – kérdezte újból az ügyész.

– Igen.

– És mit mondott, hogy miért jött?

– Azt mondta, látott, amikor megérkeztem és rögtön felismert. Láta, mikor a szálló előtt kiszálltam a kocsimból és követett a teherliftig. Azután valahogy azt is kitalálta, hogy ez az én szobám.

– És a szobába érkezése után körülbelül mennyi idő múlva kopogtatott be?

– Talán tizenöt perc múlva.

– De ha látta a felvonóban, miért nem jött be mindjárt?

– Mert saját bevallása szerint, tisztában volt vele, hogy zaklatásnak tarthatnám látogatását és jó néhány percig tanakodott magában, mitévő legyen? Azt mondta, hogy még az ajtó előtt is percegig habozott, hogy kopogjon-e vagy sem?

– Hány órákor volt ez?

– Körülbelül háromnegyed tíz körül.

– És mit akart magától?

– Azt, hogy eljuttassak egy szerepet, ami szerinte nagyszerűen illett volna nekem. Olyan komolyan beszélt, hogy nem volt szívem elutasítani. Elmondta, hogy mióta játszom, leghűségesebb rajongóim közé tartozik és eddig még minden filmben megnézett.

– Folytassa, kérem.

– Volt nála egy scenárium, amit ő írt. Azt mondta, hogy föl akart keresni Hollywoodban, hogy személyesen adja át és beszélhessen velem...

– Emlékszik a filmmese címére? – kérdezte hirtelen Selby.

– Igen: «Hogy ne ítéltessél.» Ez volt a címe.

– Kiolvasta?

– Csak éppen átfutottam...

– Miért nem olvasta el alaposan? – kérdezte az ügyész.

– Mert rögtön láttam, hogy nincs értelme... reménytelen próbálkozás volt...

- Miért?
 - A történet... ahogy ő megírta... egészen használhatatlan volt.
 - Miért? – firtatta Selby.
 - Először is nem filmmese volt, hanem szentbeszéd. Az emberek, ha prédikációt akarnak hallani, templomba mennek: a moziban szórakozni akarnak...
 - És nem akarta eladni magának a szcenáriumot? – kérdezte Selby.
 - Nem. Csak át akarta adni... Hogy pénzért-e vagy sem, azt nem tudom... Idáig nem jutottunk a beszélgetésben. Elmondta nekem, hogy egész életét az emberiség szolgálatába állította, s hogy nekem embertársaimmal szembeni kötelességem eljátszani ezt a darabot. A beszélgetés ebben a mederben folyt, ha érti, hogy mire gondolok.
 - Igen. Tökéletesen értem – bólintott az ügyész.
 - Nos, megmutatta nekem a szcenáriumot és megkérdezte, hogy nem választhatnám e legközelebbi szerepemnek?
 - És mit válaszolt erre?
 - Megmagyaráztam neki, hogy egyáltalán semmi beleszólásom nincs a darabválasztásba... és hogy a vállalat önkényesen válogatja ki számomra azokat a szerepeket, amelyeket megfelelőnek talál. Még az sem áll módomban, hogy bármit is ajánljak nekik, különösen a darabot illetően.
 - És ekkor mi történt?
 - Még kis ideig vitatkozott velem, aztán belátta, hogy igazat mondtam neki és valóban nem áll módomban, hogy beleszóljak a darabválasztásba s hogy nem sokat érne az én ajánlásommal.
 - És mit tanácsolt a tiszteletesnek?
 - Azt mondtam, legjobb lesz, ha eljuttatja darabját a filmirodába.
 - És megmondta neki, hogy a filmiroda valószínűen vissza fogja utasítani? – kérdezte Selby.
 - Nem. Nem akartam megbántani. Hiszen olyan komolyan beszélt és látszott rajta, hogy rendkívül bízik sikerében – felelte a színésznő és hangjában őszinte rokonszenv csengett.
- Selby ellentétes érzelmekkel vizsgálta. Tudta, hogy kitűnő színésznővel áll szemben, másrészt elismerte, hogy nehéz lett volna mindezt csak tettetni. A színésznő viselkedése komolyságot és meleg, őszinte, rokonszenvet árult el, mikor az egyszerű tiszteletesről beszélt, aki annyira bízott vállalkozása sikerében. Különbösen is, amit elmondott, egyezett mindazzal, amit Selby már úgylis tudott. Hirtelen megszólalt:
- A táskája valóban gyönyörű. Miss Arden.
 - Úgy-e szép? – kiáltott föl Shirley Arden is. Nagyon büszke vagyok rá! A rendezőmtől kaptam, mikor befejeztük legutóbbi filmünket.
 - Megengedi, hogy megnézzem?
 - Tessék – nyújtotta oda a színésznő.
 - Hogy nyílik? – kérdezte az ügyész.
 - Ott felül... a gombbal – mutatta Shirley.
- Selby bepillantott a táskába belsejébe. Zsebkendő, púder, ajakrúd és összehajtogatott bankjegyek voltak benne.
- Remélem, nem veszi rossznéven merészségemet? – szólalt meg s a következő pillanatban már ki is vette a zsebkendőt és az orrához emelte. Figyelmét nem kerülte el,

hogy a színésznő kissé megrezzent. Selby nem sokat értett az illatszerekhez, de annyit rögtön megállapított, hogy a zsebkendőnek egészen más illata van, mint az ezerdolláros bankjegyeknek.

– Mi az? – kérdezte a színésznő ellenségesen. – Keres talán valamit?

– Érdekelnek az illatszerek – mosolygott az ügyész. – Az a véleményem, hogy sok mindent elárulnak az egyéniségről.

– Igazán örülök, hogy ennyire otthonosan érzi magát – jegyezte meg Shirley Arden éles gúnnyal.

Szavait néhány pillanatnyi kínos csönd követte, majd Selby visszaadta a táskát.

– Van még valami kérdezni valója a tiszteletesre vonatkozóan? – kérdezte Shirley Arden.

– Tud még róla valamit? – nézett rá az ügyész élesen.

– Semmi említésre méltót.

– Nem mondta meg, hogy honnan jött? – kérdezte Selby...

– De igen. Valami kis városból... az Egyesült- Államok északi részéből. De a névre már nem emlékszem...

– Nem Nevadára gondol? – kérdezte Selby hirtelen.

Shirley Arden néhány pillanatig elgondolkozott.

– Nem – mondta fejcsóválva. – Biztosan tudom, hogy nem Nevada volt. Ha jól emlékszem, egy kis californiai várost mondott.

– És nem tudna visszaemlékezni a nevére? – kérdezte az ügyész.

– Nem. De úgy rémlik, mintha Riverdalet mondott volna, vagy valami ehhez hasonlót...

– Talán Riverview? – próbált segíteni az ügyész.

– Nem, nem az volt – rázta meg a fejét Shirley.

– De azt biztosan tudom, hogy a «river» szó előfordult benne.

– Nem valami kiváló az emlékezőtehetsége – állapította meg Selby kissé gúnyosan.

A színésznő vállat vont.

– Mikor először kértek tőlem autogramot, pontosan el tudtam volna mondani, hogy az illető milyen volt és honnan jött. De képzelje csak magát a helyzetembe. Minden erőmre szükségem van, hogy jól játsszam szerepeimet, hogy a lehető legelőnyösebb külsővel jelenjek meg a nyilvánosság előtt. Fejemben kell tartanom egy egész rakás ember nevét: a rendezőkét, a szakemberekét, az újságírókét... Mikor aztán olyanokkal találkozom, akikkel minden valószínűség szerint úgysem kerülök többé össze... nos ezekkel úgy vagyok.. mint a száguldó vonat mellett elmaradó távírópóznákkal...

– Értem – bólintott az ügyész elgondolkodva.

– Az emberek sok mindent elmondanak magukról és én udvariasan végighallgatom őket; de az eszem bizony sokszor másutt jár; hogy sikerült-e a legutóbb fölvetett jelenet, hogy mennyi adót kell majd fizetnem a következő évben és a többi. Közben kedves mosollyal nyújtom át az autogrammot.

– Szóval, ha most én is autogrammot kérnék magától – jegyezte meg Selby mosolyogva – én is a tisztelői sorába tartoznék és szépen eltűnnék az életéből, mint az egymásra-következő telegráfpóznák?

– Hogy mondhat ilyet! – duzzogott Shirley.

– Hát nem így van?

– Persze, hogy nem...

– Miért?

– Nem bírom elhinni, hogy volt olyan nőismerőse, aki egykönnyen e tudta volna feledni a maga erőteljes egyéniségét – felelte, mélyen az ügyész szemébe pillantva.

– Csakhogy a mi ismeretségünk meglehetősen felületes és elég nehezen jött létre – jegyezte meg az ügyész kissé szárazon.

– Eggyel több ok arra, hogy ne feledkezzem meg róla – mondta gyorsan a színésznő. – Ben Trask ügyes diplomata és keresztül tudja vinni akaratát. Amikor visszajött és elmondta, hogy mégis alá kell vetnem magam a kikérdezésnek, teljesen meg volt zavarodva. Mióta ismerem, ez az első eset, hogy kudarcot vallott. Ha nem találkoztam volna magával, akkor sem felejtettem volna el soha. Bár rámnézve nem járt valami kellemes tapasztalattal.

– A velem való találkozás? – kérdezte Selby enyhe gúnnyal.

– Ah, dehogy is! – tiltakozott a színésznő mosolyogva. – Tudja, hogy nem így értettem. Az izgalmakra és az ijedtségre gondoltam, amit telefonálása okozott.

– Miért izgult, ha csak ilyen egyszerű dolog hozta össze a tiszteletessel? – nézett rá Selby fölhúzott szemöldökkel.

– Mert meggyilkolták – felelte a nő. – Ez szörnyen fölizgatott. Ha az ember beszélt valakivel és aztán hallja, hogy meggyilkolták, egészen természetes, ha fölindul. Be kell vallanom, hogy önző okom is volt a félelemre. Nem is sejti milyen örült versengés folyik a filmcsillagok között Akármilyen híres is lesz az ember, a botránytól óvakodnia kell. Ha az én nevemet valamiképp belekeverik ebbe a gyilkossági ügybe, a közönség sohasem felejtene el a rám tett célzásokat és nincs az a magyarázat, ami engem tisztázhatna. Fejüket csóválják és egyre azt mondogatják; «Lám, lám, Shirlev Arden klikkjének sikerült a Madison-szállóbeli gyilkosságot eltussolni. Képzem, mennyi pénzébe került ez a vállalatnak!»

– Értem – bólintott Selby.

– Így hát megértheti viselkedésemet – folytatta a színésznő – és aggodalmaimat...

– Azt hiszem, ez minden, amit mondhat.

Shirley Arden fölállt és kezét nyújtva közeledett az ügyész felé:

– Remélem elhiszi, mennyire örülök, hogy megismerhettem, Mr. Selby?

– Nagyon kedves – mosolygott az ügyész. – Csak azt szeretném még kérdezni, hogy honnan vette az ötezer dollárt, amit a tiszteletesnek adott?

Selby éles pillantását nem kerülte el, hogy a színésznő válla kissé megremegett, de arcán egyetlen vonás sem változott. Komoly, kérdő pillantással viszonzta az ügyész fürkésző tekintetét és mély, nyugodt hangján válaszolt:

– Ötezer dollárt... de kedves Selby, bizonyára téved.

– Nem hinném – vágott vissza az ügyész. – Meg vagyok róla győződve, hogy öt darab ezer dolláros bankjegyet adott a tiszteletesnek.

– Nem adtam – mondta Shirley Arden hirtelen.

– Igazán? – nézett rá az ügyész összehúzott szemmel.

– Persze, hogy nem. Miért is gondolja, hogy adtam? – kérdezte a nő csodálkozva.

– Pedig én azt hittem, hogy adott – mondta Selby élesen.

– Istenem – rándította meg a vállát Shirley. – Igaz, hogy egyszerű vidéki papocska

volt. A kabátja már fényes a sok viseléstől és könyökénél kezdett kikopni. Egész lényéről lerítt a szűkös anyagi helyzet. Szegénykének még a gallérja is kirojtozódott. Emlékszem, hogy az inge is össze-vissza volt foltozva, a nyaka körül és nyakkendőjén is látszott, hogy már kifordították.

– Ahhoz képest, hogy olyan rossz az emlékezőtehetsége, elég sok mindenre emlékszik – jegyezte meg az ügyész némi éllel.

A színésznő elnevette magát:

– Azt hiszem, ezt meg tudom magyarázni. Mr. Selby. Tudja, az úgy van, hogy nagyon sokszor jönnek hozzám olyanok, akik nagy szavakkal adnak kifejezést bámulatuknak. De csak ritkán akadok össze olyasvalakivel, aki ennyi jóindulattal és őszinte komolysággal közeledett volna felém, mint ez az egyszerű tiszteletes. Így megjegyeztem külsejét is.

– Szóval nem adott pénzt a tiszteletesnek? – kérdezte újból az ügyész.

– Természetes, hogy nem adtam. Ha olvasta volna azt a szörnyű scenáriumot...

– Olvastam – vágott közbe Selby.

– Nos, akkor tudhatja – mosolygott a színésznő.

– Lehet, hogy még egyszer zavarni fogom – szólta Selby. – De nem szeretném idefárasztani. Inkább én keresem majd föl. Hol található?

– A stúdióban. Csak kérje Traskot.

– Hogy úgy járjak, mint ma? – kérdezte Selby, gúnyosan.

– Ne féljen – biztosította Shirley Arden – Ben most már tudja, hogy kivel áll szemben. Bármikor megtalálhat. Ben majd gondoskodik róla, hogy szóljanak nekem. Különben is... meg kell vallanom, hogy maga nagyon tetszik nekem, Selby. Tudja, a mi kulisszavilágunkban ritkán talál az ember valakit, akiben nincs semmi képmutatás... És remélem, ha Hollywoodban jár, fölkeres!

– Ha úgy alakul a helyzet, hogy szükségem lesz a segítségére, természetesen – hagyta rá Selby.

– Ragaszkodik a hivatalos látogatáshoz? – nézett rá kérően a nő.

– Hál nem így gondolta maga is? – kérdezte az ügyész kissé zavarodottan.

– Miért?... Már mondtam, hogy olyan kevés emberrel kerülök össze, akiben nincs semmi képmutatás és nyílt kártyákkal játszik.

– Nem gondolja, hogy kissé elhamarkodott ítéletet alkot a jelleméről? – kérdezte az ügyész.

A színésznő elnevette magát:

– Ha látta volna magát, mikor belépett... az a határozott, mindenre elszánt pillantás, amivel végigmért, elárulta, hogy...

– Talán ez is csak tettetett volt – tréfált Selby.

– Nem – rázta meg a fejét Shirley komolyan. – Ehhez én jobban értek. De még mindig nem válaszolt a kérdésekre. Ragaszkodik a hivatalos látogatáshoz?

– Őszintén szólva nem hiszem, hogy dolgom akadna Hollywoodban – magyarázta Selby. – Hivatalos teendőim meglehetősen idekötnek.

– No jó – engedett Shirley, kifürkészhetetlen pillantást vetve a férfire – nem akarom erőszakolni. Nem vagyok valami jó ügyvéd, de rögtön észreveszem, ha a tanú kibújik a kérdés alól...

Selby zavarodottan bámult rá.

– Mintha szüksége lenne rá, hogy. kétszer hívja meg az embert – mondta csöndesen.

– Úgy vehetem, hogy elfogadta a meghívásomat? – kérdezte a színésznő.

Selby mély meghajlással fogadta el a feléje nyújtott kezét.

– Igen – mondta határozottan. – Jó éjt, Miss Arden!

– Jó éjszakát! – felelte a színésznő, behízselgő meleg hangján.

Selby kilépett a szobából, mélyen föllélegzett, mielőtt a fölvonóhoz lépett. Már éppen megakarta nyomni a csengőt, mikor mozgást hallott a hála mögött. Meglapult az ajtó mellett és végigpillantott a folyosón.

Carl Bittner jött fölfele a lépcsőn. Egyik kezében fényképezőgépet tartott és magnézium pisztolyt. Lassan, nagyon óvatosan lépkedett végig a folyosón. Selby megvárta, míg eltűnik a szeme elől, aztán fölcsegett a fölvonót. A szálló halljában föltelefonált az ötszázötvenötösbe.

– Legyen óvatos – figyelmeztette Shirley Ardent – egy újságíró ólalkodik a folyosón.

– Köszönöm – hálálkodott a színésznő. – Az ajtóm zárva van.

Az ügyész, még mindig kissé zavartan, kilépett a szálló kapuján és nekivágott a szeles éjszakának.

IX. FEJEZET

– Mi újság? – kérdezte Sylvia, mielőtt az ügyész belépett az ajtón.

Selby megrázta a fejét.

– Hogy van az – kérdezte a leány – hogy velünk szóba sem áll, míg az ellenzéki lap, úgy látszik, mindent learat?

– Hogy érti ezt? – nézett rá Selby megütődve.

– Úgy, hogy valami készül a Madison-szállóban – felelte Sylvia.

– Miből gondolja? – csodálkozott az ügyész.

– Ha mindenáron tudni akarja, azt hallottam, hogy Carl Bittnert fölhívta valaki, mire az újságíró azonnal a szállóba rohant és magával vitte fényképezőgépét is.

– No és? – kérdezte tovább Selby.

– Talán menjünk be inkább és üljünk le valahol, ahol nyugodtan tudunk beszélni – ajánlotta a leány.

Selby kinyitotta szobája ajtaját. Sylvia követte az ügyészt a dolgozószobájába és kényelmesen letelepedett az asztal sarkára.

– Most pedig mondjon el mindent – mondta türelmetlenül.

– Igazán nem szolgálhatok semmi újsággal – rázta meg a fejét Selby.

– Szóval, ha tudni akarok valamit, várjam meg «A Penge» holnapi kiadását – gúnyolódott a leány.

– «A Pengé»-ben sem lesz semmi – vágott vissza az ügyész.

– Ne gondolja – ellenkezett Sylvia. – Csak azt nem értem, hogy miért folytat ilyen struccpolitikát?

– Nagyon sajnálom, Sylvia, de igazán nem mondhatok semmit – mentegetőzött a

férfi.

– Miért nem?

– Tulajdonképpen miért gondolja, hogy egyáltalán van valami mondanivalóm? – kérdezte az ügyész.

– Mire való ez az ugratás, Doug? Nagyon is jól tudom, hogy lenne mondanivalója. Végeredményben én is átmehetnék a szállóba és kinyomozhatnám, hogy mi rejlik a dolog mögött, de valahogyan nem tartanám tisztességes dolognak...

– Higgye el, Sylvia, szívesen elmondanék magának mindent, de hát magának is megvan a hivatás: és nekem is az enyém. Maga újságíró és az az érdeke, hogy a nyilvánosság elé tárjon mindent, amit megtud. Nekem ezzel számolnom kell.

– Hát nem támogattuk magát a választásoknál?– kérdezte a leány szemrehányóan. – Miért nem akarja valamivel viszonzni?

– Higgye el, minden tőlem telhetőt megteszek – ígérte az ügyész.

– A szerkesztőm rám bízta ezt a gyilkossági ügyet – magyarázta Sylvia. – Évek óta ismerem magát. Magáért küzdök, mióta csak kék szemét rám emelte és rám mosolygott. A lap, amelynél dolgozom, segített is és előmozdította a maga megválasztását. És mit kapunk érte cserébe? A világon semmit – kesergett a leány könnyes szemmel.

– Kérem, Sylvia, ne sírjon – csillapította az ügyész. – Maga nincs tisztában az én helyzetemmel.

Sylvia indulatosan fölugrott:

– Úgy kihoz a sodromból, hogy legszívesebben hangosan ordítanék – mondta szikrázó szemmel. – Hát nem látja, hogy milyen helyzetben van? Nem látja, hogy én is milyen helyzetben vagyok? S hogy milyen helyzetbe juttatta a lapomat?

– Ezt mind nagyon jól tudom – védekezett Selby.

– Dehogyan tudja – kiáltotta Sylvia. – Engem azzal bíztak meg, hogy ebben az átkozott gyilkossági ügyben én tudósítsam a lapot. És eddig még semmit sem tudtam fölmutatni. Ezzel szemben az ellenzéki lap egy minden hájjal megkent, nagyvárosi riportert hozat ide, akinek nem újság az ilyen nyomozás. Most itt van az alkalom, hogy megmutassam, mit tudok. De éppen úgy itt a lehetősége annak is, hogy nevetségessé váljak örökre. Szükségem van tehát minden lehetséges segítségre. És a legnagyobb segítség, amire számítottam, a maga barátsága és jóindulata – fejezte be elkeseredetten.

– Sylvia. Ígérem, hogy mindent megteszek, amit csak lehet, de...

– Ezt már hallottam – jelentette ki a leány.

– Maga rejteget előlem valamit. Persze, velem könnyű a dolga, mert én megbízok magában; de ahhoz már nem elég ügyes, hogy «A Penge» előtt is titokban tartsa, mert azok el akarják magát gáncsolni, a saját fejük után mennek és magától függetlenül nyomoznak.

– De miért gondolja, hogy ők valami rendkívüli értesülést szereztek? – kérdezte Selby meglepetve.

– Meg merne rá esküdni, hogy a szállóban végzett dolgának semmi köze sincs ehhez az üggyhöz? – vágott a szavába Sylvia élesen.

– Nem – felelte az ügyész őszintén. – Az igazat megvallva, köze van hozzá.

– Találkozott ott valakivel? – firtatta a leány.

– Természetesen.

– Kivel?

– Azt nem mondhatom meg – tiltakozott Selby.
– Miért nem?
– Egyszerűen nem mondhatom meg – ismételte Selby.
– De miért nem? – makacskodott a leány.
-- Mert nem volna tisztességes dolog tőlem.
– Kivel szemben? – nézett rá Sylvia.
– Polgártársaimmal, sőt a törvénnyel szemben sem – mondta az ügyész néhány pillanatnyi gondolkodás után.

– Üres beszéd! Úgy látszik, valakit födőzni akar. De kit? – kérdezte kíváncsian.
– Mondjuk olyasvalakit, aki teljesen ártatlanul keveredett ebbe az ügybe, merő véletlen folytán. És hogy az újságolvasó közönség ezt nem hinné el, ha nyilvánosságra kerülne a dolog. Tegyük föl, hogy, hivatalos helyzetemnél fogva, módomban volt valakinek bizalmas közlendőt meghallgatnom erre a dologra vonatkozóan. Azt kívánja hát tőlem, hogy az első utamba kerülő riporternek elmondjak mindent és eláruljam a belém helyezett bizalmat?

Sylvia türelmetlenül megrázta a fejét.

– Tegyük föl, hogy ez az egész titokzatos történet kipattan «A Penge» holnap esti számában? Nem gondolja, hogy akkor mégis becsületesebb dolog lett volna, ha elmond nekem mindent és nem burkolózik ilyen misztikus hallgatásba?

– De csak nem akarja, hogy eláruljam valakinek a belém helyezett bizalmát? – méltatlankodott Selby.

– És azt hiszi, hogy az illetőnek majd jobb lesz, ha olyan újság fog mindent föltárni, ahol nem lesznek tekintettel arra, hogy a tényeket az igazságnak megfelelően közöljék, hanem úgy állítják majd be a dolgot, hogy magát feketítsék be vele?

Selby elgondolkodva hallgatta. A következő pillanatban éles berregéssel megszólalt az íróasztalán a telefon.

– Ki beszél? – kérdezte fölvéve a kagylót.
– Hol az ördögben voltál? – hallatszott Rex Brandon öblös hangja. – Legalább egy félórája kereslek már.
– Átszaladtam a Madison-szállóba... kíváncsi voltam valamire.
– És találtál valamit? – érdeklődött Brandon kíváncsian.
– Majd később elmondom. És te mit találtál?
– Beszéltem azzal a sanfranciscói látszerésszel. Összeírta mindazoknak a nevét, akik ugyanazt a szemüveget vették nála, mint a tiszteletes. Van köztük két pap is. Az egyik Hillyard tiszteletes San Franciscoból, a másik William Larrabie Riverbendből Californiában.

Selby hangja izgatottan csengett.

– Ez az utóbbi a mi emberünk!
– Honnan tudod? – csodálkozott Brandon.
– Délutáni nyomozásomból. Megtudtam, hogy az az ember, akit keresünk, egy kis californiai városból való, amiben benne van a «River»-szó, az ő neve pedig «Larry»-val kezdődik.
– Nagyszerű! – felelte Brandon. – Mi a legközelebbi teendőnk?
– Te itt maradsz és tovább nyomozol. Én pedig leugrom Los Angelesbe, ott repülőgépre szállok és egyenesen Riverbendbe megyek. Ezúttal nem akarok semmit

sem kockáztatni. Fényképet is viszek magammal a halotról.

– Azt gondolod, hogy végre sikerült megállapítanunk a személyazonosságát? – izgult Brandon. – A fényképet elküldhetnék neki is repülőpostával... ő is megmondhatná...

– Nem, nem – vágott közbe Selby. – Ne feledd el, hogy kettős problémával állunk szemben. Nemcsak a személyazonosságot kell megállapítanunk, hanem azt is, hogy a tiszteletes miért volt itt, kik voltak az ellenségei és kinek mi oka lehetett rá, hogy eltegye őt láb alól.

– No, jó – felelte Brandon. – Én majd addig itt nézek a dolgok után. Csak azt mondd még meg, hol találak, ha sürgönyözni akarok neked?

– Küldd a sürgönyt John Smith néven a riverbendi főpostára – rendelkezett az ügyész.

– Mikor indulsz? – kérdezte Brandon.

– Azonnal.

A kagylót helyére tette, majd mosolyogva fordult a leány felé.

– Jól van, Sylvia – mondta barátságosan – az a kifogása, hogy nem akarok magának segíteni. Mi lenne, ha eljönne velem Los Angelesbe, a halott tiszteletes személyazonosságát megállapítani? Azt hiszem, még arra is futná az időből, hogy egy szép hosszú történetet küldjön táviratilag a lapjának.

A leány lánclépésekkel ugrált körülötte, majd Selby nyakába ugrott.

– Doug, drágám – kiáltotta boldogan és a következő pillanatban jókora ajakpirosító folt jelent meg az ügyész arcán.

– Persze, azt nem tudom, hogy mikor érünk vissza és hol leszünk – mondta zsebkendőjével letörölve az áruló foltot. – Végül is, vannak bizonyos illemszabályok...

– Ördögbe az illemszabályokkal – jelentene ki Sylvia határozottan. – Most pedig menjünk!...

X. FEJEZET

A pilóta odahajolt Selby füléhez:

– Ez Sacramento – kiáltotta. – Itt fogok leszállni. Innen azután autón mehetnek tovább.

– Rendben van. Már gondoskodtam, hogy kocsit várjon bennünket.

Sylvia Martin, aki kissé elszunnyadt a motor egyhangú zúgásától, hirtelen felébredt.

– Hol vagyunk? – kérdezte szemét dörzsölve.

Az erős motorbúgásban alig hallatszott Selby hangja, amint visszakiáltott:

– Sacramentóban!

A gép lassan ereszkedett le a repülőtér pázsitjára. Alighogy kiszálltak, sofőrsapkás férfi lépett hozzájuk és udvariasan megkérdezte:

– Mr. Selby? Önök rendeltek kocsit?

– Igen – felelte az ügyész. – Riverbendbe akarunk menni. Meddig tart az út?

– Körülbelül három óra hosszat.

Mindjárt a repülőtér mellett találak egy kis vendéglőt és mivel mindketten

megéheztek, elhatározták, hogy előbb esznek valamit és csak azután indulnak Riverbendbe.

– Igazán, sajnálom. Doug, hogy nem bíztam magában – mondta Sylvia bűnbánattal. – És nem is sejti, milyen hálás vagyok, hogy magával hozott. Már előre látom, milyen remek cikket írok ebből a kis kirándulásból. Mit gondol, van felesége a tiszteletesnek? – kérdezte hirtelen. – Borzasztó, hogy nekünk kell majd közölni vele ezt a szomorú hírt. Vajon vannak-e gyermekei?

– Egyelőre még semmit sem tudunk róla – mosolygott az ügyész, a leány izgalmát látva – Még azt sem tudjuk biztosan, hogy ő-e az, akit keresünk?

– Csak arra vagyok kíváncsi, honnan tudta, hogy a tiszteletes nevében benne van a «Larry»-szó, a város nevében meg «river»? – csodálkozott Sylvia.

– Előbb szépen egye meg a szendvicset. Kérdezni ráér később is – mosolygott az ügyész.

A leány megitta kávéját, aztán vidáman kiáltotta:

– Remek történet lesz ebből, Doug. – De most már menjünk.

– A leírás után valahogy nem hiszem, hogy vannak gyermekei – jelentette ki hirtelen Sylvia. – Vagy ha vannak is, már nagyok.

– Hol álljak meg? – kérdezte a gépkocsi vezetője.

– Larrabie tiszteletes házát szerelnék megtalálni. Azt hiszem, methodista pap. Menjünk talán előbb a methodista templomhoz, vagy valamelyik autógarázsba, ott talán útba igazítanak.

Szerencséjük volt. Az első autójavító-műhelyben találok egy fiatalembert, aki ismerte a tiszteleteset és megmondta, hogy merre menjenek. Néhány pillanat múlva a kocsik megállt a methodista templom egyszerű épülete előtt.

– Itt vagyunk szívesen a gépkocsivezető és megállt.

Selby kiugrott a kocsiból és kisegítette Sylvia-t is. Selby ment elől a kapuhoz vezető falépcsőn. Majd erősen kopogott az ajtó fatábláján.

– Valakinek csak kell otthon lennie! – súgta oda Sylvia.

Néhány pillanat múlva futó léptek zaja hallatszott a házból.

– Doug! – sóhajtott a leány. – Én olyan szörnyen izgatott vagyok.

A következő pillanatban kinyílt az ajtó. Pongyolába öltözött, erősen őszülő hajú asszony jelent meg, és nyugodt tekintetű szürke szemével fürkészve nézett rájuk.

– Mit óhajtanak? – kérdezte halkan.

– Larrabie tiszteletes urat keressük – felelte Selby.

– Nincs itthon és csak három vagy négy nap múlva jön meg – világosította föl őket az idős nő.

– Mrs. Larrabievel beszélek? – kérdezte az ügyész.

– Igen.

– Nem mehetnének be?

Az asszony meghökkenve pillantott rá.

– Mit kíván tőlem, fiatalember? – kérdezte zavarodottan.

– A férjéről szeretnék beszélni – felelte az ügyész.

– Miért? Mi van vele? – döbönt meg Mrs. Larrabie.

– Szeretném, ha mutatna valamilyen fényképet az uráról... akármilyen

pillanatfelvétel is megteszi. – mondta Selby.

Az asszony egy pillanatra megrezzent, aztán bátran nézett az ügyészre.

– Talán valami baja történt Willnek? – kérdezte elhaló hangon.

– Talán jobb lenne, ha előbb meggyőződnék róla, hogy valóban Larrabie tiszteletesről van-e szó – szólt közbe Sylvia. – Ha lenne olyan szíves megmutatni a fényképét...

– Jöjjenek be – mondta az asszony röviden.

Sylvia kedvesen átkarolta az asszonyt

– Ne aggódjék, kedves – csillapította – lehet, hogy nincs semmi baj.

Az asszony bevezette őket a nappali szobába és rámutatott a falon függő keretes képre.

– Ez az uram...

Selby rápillantott a fényképre és azonnal tudta, hogy jó helyen járnak. A kis tiszteletes szelíd-tekintetű szeme nézett rá a fényképről.

– Leülhetünk? – kérdezte szerényen. – Attól tartok, Mrs. Larrabie. szomorú hírt kell közölnöm.

– Mi történt? – kérdezte az asszony elsápadva.

– Tudja, hogy a férje hol van most? – kérdezte az ügyész.

– Azt hiszem, Hollywoodban.

– Tudja, hogy miért ment oda? – folytatta a kérdezősködést Selby.

– Nem. De miért?..

– Attól tartok... – kezdte Selby.

– Beteg talán...? – nézett rá rémülten Mrs. Larrabie.

– Nem ... nem beteg.

– Meghalt? – sikoltott föl az asszony, rémülten.

Selby némán bólintott.

Mrs. Larrabienak egyetlen arcizma sem moccan, még a szája széle sem rándult meg. Csak két nehéz könnycsepp jelent meg jóságos sűrű szemében és végigpergett az arcán.

– Mondjon el mindent... – kérte Selbyt előbbi nyugodt hangján.

– Én Madison City kerületi ügyésze vagyok – kezdte Selby. – Madison hat mérföldnyire van Los Angelesből.

– Igen, tudom, hogy hol van – bólintott Mrs. Larrabie.

– A Madison-szállóban egy tiszteletes szállt meg. Charles Brower néven jelentette be magát. Egy nap holtan találták szobájában. Ez kedd reggel volt. És most azt szeretnénk tudni...

– Jól ismerem Charles Browert – vágott közbe Mrs. Larrabie. – Ha ő hall meg...

– Csakhogy nem ő a halott – magyarázta Selby. – Mi csak azt hittük, mert a bejelentő lapra azt írta, hogy Charles Brower, Millbankból.

– Igen. Brower ott lakik – hagyta rá az asszony.

– Azonnal írtunk Millbankba. Mrs. Brower eljött és kijelentette, hogy a halott nem az ő férje.

– Dehát Will sem lehet – mondta reménykedve Mrs. Larrabie. – Ő nem használt

volna álnevet. És különben sincs Madisonban, hanem Hollywoodban.

– Tudja, hogy miért ment Hollywoodba? – kérdezte az ügyész

– Tudomásom szerint szcenáriumot írt és azt akarta eladni.

Selby kivette zsebéből a halott tiszteletes fényképét.

– Nagyon sajnálom, Mrs. Larrabie – mondta részvétteljesen – de kénytelen vagyok megfosztani reményétől. Kérem, készüljön el a legrosszabbra – folytatta, átnyújtva az asszonynak a fényképet. Mrs. Larrabie remegő kézzel nyúlt a kép után. Halottsápadtan meredt rá. Ajkai megremegtek:

– Istenem, ez Will – sóhajtotta. – Meghalt...

Sylvia őszinte együttérzéssel próbálta lecsillapítani a zokogó asszonyt.

– Szegény, drágám – mondta – legyen erős...

– Köszönöm, kedves, igazán nagyon jó hozzám – hálálkodott az asszony. – De kicsoda is maga drágám?

– Sylvia Martin vagyok, újságíró. Mr. Selby, hozott magával. Azt akarjuk kideríteni, hogy ki a...

– Tessék? – kérdezte Mrs. Larrabie, még jobban elsápadva.

– A férje halálának körülményei nagyon is szokatlanok – magyarázta Selby. – Egyelőre még semmi biztosat nem tudunk. Csak annyit, hogy a halál közvetlen oka nagymennyiségű altató... azaz, amit abban a hiszemben vett be, hogy altató...

– Altató? – csodálkozott Mrs. Larrabie. – Will sohasem vett be altatót. Nem volt rá szüksége.

– Amint már említettem, halálának körülményei meglehetősen gyanúsak. Nem vagyunk róla meggyőződve, hogy természetes halállal halt meg, vagy, hogy halálát véletlen okozta.

– Úgy gondolja – kérdezte az asszony mereven maga elé bámulva – hogy a férjemet meggyilkolták?

– Ezt akarjuk kideríteni – válaszolta Selby.

Mrs. Larrabien újra erőt vett a sírás.

– Annyira szeretjük egymást – kezdte szívgöngy. – Már gyerekkorunkban eljegyeztük egymást. Will olyan áldott jó lélek volt... úgy hitt az emberekben! Mindig a mások bajával törődött. Elment a börtönökbe is. hogy az ott sínylő szerencsétleneken segítsen. Ezért akarta eladni a szcenáriumát is... hogy azt a pénzt is, amit érte kap, szerencsétlen embertársai javára fordíthassa.

– Szeretnék sok mindent megtudni a férje életéről – mondta Selby jóindulattal – Tudni szeretném, hogy kikkel érintkezett és hogy nem volt-e köztük esetleg olyan, aki ártani akart neki. Nagyon kérem, Mrs. Larrabie, mondjon el mindent őszintén. Az előbb azt mondta, hogy ismerte Charles Browert?

– Igen, szombaton találkoztam vele.

– Múlt szombaton? – kérdezte az ügyész.

– Igen. Jó barátja volt a férjemnek Denverben együtt dolgoztak. Az uram ott volt lelkész, évekkel ezelőtt.

– Mikor? – kérdezte Selby.

– Hát... körülbelül tíz éve.

– És azóta fentartotta a barátságot Browerrel? – érdeklődött az ügyész.

– Igen. Állandóan leveleztek és a kongresszusokon is találkoztak.

- Szóval, múlt szombaton Mr. Brower itt járt?
- Igen. Én akkor találkoztam vele először.
- Biztos ebben? – kérdezte Selby.
- Igen. Itt ebédelt nálunk és ő mondta az asztali áldást.
- Vannak gyermekei, Mrs. Larrabie? – kérdezte hirtelen az ügyész.
- Nincsenek.
- És miért látogatta meg Mr. Brower a férjét?
- Nem tudom. Igaz, hogy elég sokat tárgyaltak. Azt hiszem, leveleket is írtak együtt, de hogy miről volt szó, azt nem tudom.
- És Brower hova ment innen?
- Valószínűen vissza Millbaukba.
- Hogy jött ide? Vonattal, vagy autón?
- Autón. Van egy kis kocsija, ő maga vezeti...
- És a férje, hogy ment Madison Citybe? – firtatta tovább az ügyész.
- Nem tudtam, hogy odament – válaszolta az asszony.
- Azt tudta, hogy Los-Angelesbe készül?
- Igen. Hollywoodba.
- És hogy ment oda?
- Azt hiszem, autóbusszal.
- Van kocsijuk?

Mrs. Larrabie megrázta a fejét. – Itt nincs rá szükségünk. Minek ebben a kis városkában autó? Gyalog is el lehet jutni mindenhová.

- Volt valami különös szenvedélye az urának? – kérdezte az ügyész.
- Igen. Mindenkin segíteni akart... a börtönöket látogatta...
- De ezenkívül. Például nem érdekelte a fényképezés?

Mrs. Larrabie arckifejezése mintha fölélnkült volna:

– Will éveken keresztül félrerakott minden fillért, hogy fényképezőgépet vehessen – magyarázta.

– A fényképezésben élte ki magát. Igaz, hogy írt is, de ez nem elég lehetett ki. A festéshez nem volt elég tehetsége, ezért adta magát a fotografálásra...

- És mikor vette a gépet? – kérdezte az ügyész.
- Decemberben.
- Ő maga hívta elő a képeket?

Az asszony bólintott:

- A földszinten volt egy kis szobája, azt használta erre a célra.
- Mióta laknak itt? – kérdezte az ügyész.
- Öt éve.
- És volt valami különösebb kellemetlensége Mr. Larrabiének?
- Igen. Voltak nehézségei, de meg kell adni, hogy mindenki szerette az uramat – felelte az asszony könnyes szemmel.
- Mi volt az oka annak, hogy férje Hollywoodba készült? – kérdezte Selby. – Hiszen azt mondta, hogy anyagi helyzetük nem a legfényesebb. Már pedig ez az út elég

szép összegbe kerülhetett.

– Őszintén szólva, nem tudom – mondta az asszony. – Will mindig kissé titkolódzott üzleti dolgait illetően. Én arra gondoltam, hogy talán valamelyik filmvállalat bízta meg, hogy írja meg a scenáriumot, vagy pedig eladta egy írását...

– Szóval nem tudja, miért ment Madisonba? – kérdezte újból az ügyész.

– Nem. Halvány sejtelmem sem volt róla, hogy Madisonba készül.

– Nem tudja, voltak-e férjének ellenségei, itt Riverbendben? – folytatta a kérdezősködést Selby.

– Dehogyan voltak... Az egész világon nem lehetett egyetlen ellensége sem... Nem az a fajta ember volt...

– Lenne szíves megmutatni, hol dolgozott a férje – kérte Selby. – Bizonyára volt dolgozószobája.

– Igen – bólintott az asszony. – Ebből a szobából nyílik. Igaz, hogy az ajtót lezárta, mikor elutazott, de nekem is van kulcsom hozzá.

Kihúzta az egyik fiókot és kivette az ajtó kulcsát és fölnyitotta.

A szobában amerikai íróasztal állott néhány szék és körös-körül könyvállványok. A falon két nagyított fénykép függött.

– Will fölvételei – magyarázta az asszony. – Ő maga nagyította meg őket és a rámát is ő készítette.

– Szerelném átnézni férje leveleit, Mrs. Larrabie – kérte az ügyész az asszonyt. – Talán vannak itt másolatok azokról a levelekről, amelyeket férje elutazása előtt írt?

– Tudtommal nem másolta leveleit – rázta meg a fejét Mrs. Larrabie. – Ezek itt – mutatott a tömött levéltartóra – nagyobbára a szentbeszédei és a novellái.

– Eladta néha az írásait? – érdeklődött az ügyész.

– Bizony nem igen sikerült. Majdnem mindig visszakarta őket.

– Most visszamegyünk Madisonba, Mrs. Larrabie – mondta az ügyész rövid hallgatás után. – Azt hiszem, legjobb lesz, ha velünk jön... Valószínűen felelnie kell majd néhány kérdésre a törvényszék előtt. Rögtön át is adom az idézést. Az egész csak formalitás, de legalább megtérül az útiköltsége.

Az asszony nem szólt egyetlen szót sem. Selby, aki eddig a szobát nézte, hirtelen hátrafordult. Mrs. Larrabie könnyes tekintettel meredt az íróasztal előtt álló üres karosszékre.

Selby pillantása találkozott Sylviáéval. A leány, bólintott, mire mindketten lassan kimentek a szobából, magára hagyva a gyászoló tiszteletesné.

XI. FEJEZET

Vonaton mentek vissza Madison Citybe. A leány elgondolkozva ült a fülkében és merengve nézte Selby cigarettájának füstkarikáit.

– Mire gondolt – kérdezte hirtelen.

– Az jár a fejembe – felelte az ügyész – hogy talán számárságot követtem el.

– Miért? – nézett rá csodálkozva Sylvia.

– Browert illetően – magyarázta Selby. – Intézkednem kellett volna, hogy ne hagyja el Madisont és meg kellett volna idéztetnem tanúnak. Az a gyanúm, hogy sokkal többet

tud a dolgokról, mint mi.

– Azt hiszi, ő tudott arról, hogy Larrabie Madison Citybe készül? – kérdezte a leány.

– Természetesen – vágta rá az ügyész. – Sőt meg vagyok róla győződve, azt is tudta, hogy Larrabie az ő nevét fogja használni.

– De miért? – csodálkozott Sylvia. – Honnan veszi ezt?

– Mert Brower odaadta neki a névjegyet és a vezetői igazolványát.

– Hacsak Larrabie... De nem, ezt nem tehette – harapta el Sylvia a megkezdett mondatot.

– Nem. Larrabie valóban nem az az ember volt, aki esetleg fejbevégya barátját, hogy elszedje tőle gépkocsiját, amely szerény becslésem szerint még ötven dollárt sem ér – mondta az ügyész határozottan.

– Mit gondol, nem együtt jöttek ide? – tűnődött a leány.

– Lehetséges.

– De mit kerestek itt?

– Nem tudom.

– Szeretném, ha Mrs. Larrabiet rám bízna! – mondta Sylvia komolyan.

– Miért? – nézett rá az ügyész csodálkozva.

– Őszintén szólva, szeretném távortartani «A Penge» szemfüles riportereitől. Olyan helyre akarom vinni, ahol nem akadnak rá.

– Mit fog szólni hozzá Mrs. Larrabie? – tűnődött Selby.

– Majd megmagyarázok neki mindent. És ha beleegyeznek, az újságom majd fedezni fogja költségeit.

– Természetesen, hivatalosan nem szólhatok bele – mosolygott Selby. – Beszélje meg Mrs. Larrabieval ezt a dolgot, addig én itt maradok. Jövő héten kell megjelennie a törvény előtt. Hogy addig mit csinál, azzal nem törődöm.

Sylvia megértően bólintott és elment, hogy Mrs. Larrabieval beszéljen.

Selby félredobta cigarettáját. A vonat befutott az állomásra. Az ügyész leszállt és udvariasan kiségtette a két nőt is. Közben Sylvia odasúgta neki:

– Minden rendben van. Mrs. Larrabie rögtön megértette a helyzetet és beleegyezett. Velem fog maradni.

– Jó. jó – bólintott Selby. – Az idézést már megkaptam. A többi nem az én dolgom. Igaz, Sylvia – mondta elkomolyodva. – Mrs. Larrabie valószínűleg látni akarja majd férje holttestét. Kíméletesen adja tudtára, hogy a boncolás már megtörtént. Én most sietek haza. Már alig várom, hogy megfürödjek és átöltözzem. Brandonnal is szeretnék mielőbb beszélni.

Sylvia megszorította a férfi kezét és hálásan rámosolygott.

– Köszönöm, Doug, hogy magával vitt – mondta és visszasietett Mrs. Larrabiehez.

Selby beszállt az első arra jövő gépkocsiba és hazavitette magát. Első dolga volt fürdőt készíteni. Közben fölhívta Brandont.

– Megérkeztünk! – jelentette barátjának.

– A tiszteletesnét is magatokkal hoztátok? – kérdezte Rex.

– Igen.

– És hol van most?

– Sylvia Martin vette szárnyai alá. Azt hiszem, rávette Mrs. Larrabiet, hogy a részleteket csak neki mondja el. Hiába, Sylvia vérbeli újságíró...

– Mondd csak. Doug – kérdezte Brandon – láttad már «A Penge» legújabb számát?

– Nem. Miért? – hökkent meg Selby.

– Mondhatom, épületes dolgokkal van tele. Azzal gyanúsítanak, hogy megvesztegetni hagyta magát és mindenképpen azon vagy, hogy fedezd azt a híres filmcsillagot, aki belekeveredett a gyilkosságba. Azt is írják, hogy a színésznő titokban találkozott veled és megmondta, hogy ki a meggyilkolt. «A Penge» azzal fenyegetődzik, hogy nyilvánosságra hozza a filmszínésznő nevét.

– Jóságos ég! – kiáltotta Selby megdöbbenve.

– Mi igaz ebből? – kérdezte újból a csendbiztos.

– Igaz az, hogy fedezni kívánom Miss Ardent, de azért, mert meg vagyok róla győződve, hogy semmi köze sincs a gyilkossághoz. Már beszéltem volna neked erről, ha nem kellett volna Riverbendbe sietnem, hogy végre megállapítsam a halott tiszteletes személyazonosságát – telte hozzá Selby mentegetődve.

– Az igazai megvallva, sokat törtem a fejem: honnan tudad, hogy a riverbendi methodista lelkész a mi emberünk? – kezdte Brandon. – Valami célzást mégis csak kaphattál valakitől – telte hozzá tűnődve.

– Tulajdonképpen igen – vallotta be az ügyész.

– Miss Ardentől...

– Ne beszéljünk erről telefonon – vágott szavába Selby. – Nem jöhetnél most ide? Nálam zavartalanul beszélhetünk.

– Épp most készülök átmenni a Madison-szállóba – mondta Brandon. – Cushing jelentette, hogy az egyik vendég gépelést hallott a háromszázhuszonegyesből. Nem jönnél át te is?

– Még le sem ráztam magamról az út porát – panaszkodott Selby. – Csak megfürdöm előbb és negyed órán belül ott leszek.

– Jó, érted jövök – ajánlotta a csendbiztos.

– Nagyszerű! Tíz perc múlva megleszek.

– Szóval «A Penge» tud Shirley Ardenről – gondolta magában Selby. – És már piszkos célozgatásaitól sem kímélnék... Az ördögbe is! Ezért még fizetni fognak. Alávaló dolog ártatlan nőt keverni ilyen ügybe. De ez az ő politikájuk.

Selby szinte tajtékozott a dühtől, ahogy erre gondolt. Még akkor sem csillapodott le egészen, mikor Brandon megérkezett.

– Idehallgass, Rex – kezdte nagyot fújva – torkig vagyok a sajtóval és...

– Sose törődj vele, gyermekem – csillapította Brandon. – Fő a hidegvér.

– De mégis csak fölháborító igazságtalanság... – dohogott az ügyész.

– Az élet tele van igazságtalanságokkal – vigasztalta barátja.

– Nem az bánt, amit rólam írtak – dühöngött Selby. – De nem nézhetem nyugodtan, hogy egy ártatlan nőt belekevernek és aljas rágalmaikkal tönkreteszik pályafutását...

– Ne feledd, hogy csak az nyerhet, aki megőrzi hidegvérét – intette Brandon. – Most már csillapodj le és igyekezz jó képet vágni. Átmenyünk a szállóba és megtudjuk, hogy mi volt a gépeléssel. Nincs kizárva, hogy belerohanunk Bittner barátunkba. Arra kérek, hogy a szállóba nyugodt mosollyal lépj be.

Selby. mélyen fősóhajtott és mosolyt erőltetett arcára.

Nemsokára odaértek a szállóba. Cushing fogadta őket, meglehetősen földült ábrázattal. A portástülke előtt kékruhás férfi állott és halk hangon beszélt a portáshoz. A férfi előtt a pulton levél feküdt.

– Erre jöjjenek, uraim, ha szobát akarnak – szölt Cushing, a meglepett Brandont karon-ragadva és a pult túlsó oldalára vezetve. Aztán így szölt a portáshoz:

– Az urak idegenek a városban és szobát akarnak.

A portás rápillantott Brandonra és az ügyészre.

Hirtelen fölismerte őket és tekintetében döbbsent zavar tükrözödsött.

– Az urak idegenek – ismételte Cushing. – És szobát akarnak. Maga csak végezze a dolgát tovább ezzel az úrral – intett Cushing a kékruhás férfi felé.

A kékruhás férfi látszólag túlságosan el volt foglalva saját dolgával és nem sok ügyet vetett az újonnan érkezettekre.

– De mondom, hogy az én pénzem – mondta határozottan – az én jogos tulajdonom!

– Ez az ember azt mondja, hogy az az ötezer dollár, amit Mr. Brower itthagyt egy borítékban, az ő jogos tulajdona – fordult a portás Cushing felé.

Brandon szorosán odafurakodott a kékruhás férfi mellé. Selby a másik oldalára állt és intett Cushingnak.

– Én vagyok a szálló tulajdonosa – mondta Cushing. – Mi a neve?

– Hallotta, hogy mit mondtam néhány pillanattal elöbbs – felelte dühösen a kérdezt. – Hiszen olt állt a széfnél és jól hallhatta minden szavamat.

– Igazán nem figyeltem oda – vágta vissza Cushing. – Nem gondoltam, hogy valami fontos dolgról van szó. Mr. Brower meghalt. A pénzt tehát nem adhatjuk csak úgy oda a nélkül, hogy biztosan tudnánk, valóban önt illeti-e?

– Igazán nem értem, miért nem elég ez a levél? – türelmetlenkedett a kékruhás. – Kiolvashatja belöle, hogy a pénz engem illet!

Cushing elvette a gépelt levelet, elolvasta és visszatette a pultra, de úgy, hogy Selby és Brandon is könnyen elolvashatták. A levél George Claymore-nak volt címezve Los Angelesbe a Beutley-szállóba. Ez állt benne:

Kedves George!

Örömmel értesítek, hogy vállalkozásom sikerrel járt. Megszereztem neked az ötezer dollárt, öt darab ezerdolláros bankjegyben. Természetesen, szeretném, ha mielőbbs idejönnél és átvennéd a pénzt. Nem szeretek ilyen óriási összeget magamnál tartani, viszont bankba sem tehetem, tudod miért. Áadtam az itteni szálló portásának, hogy tegyék a széfbe.

A levelet pontosan úgy írom majd alá, ahogy a borítékra írtam a nevemet, hogyha szükséges, a portás összehasonlíthassa a két aláírást.

Öszinte barátsággal üdvözöllek, abban a reményben, hogy ez az alkalom mindkettönk barátságának elmélyítésére szolgál!. Hűségés barátod:

Charles Brower.

Madison szálló, 321. szoba.

– Talán segítségére lehetek – ajánkozott Selby. – Véletlenül tudok egyet-mást Mr.

Brower haláláról.

- Igazán? – kérdezte a kékruhás bizalmatlanul.
- Igen. Ön Claymore úr, úgy-e?
- Igen.
- És az ötezer dollár az öné?
- Olvashatta a levélben – vágott vissza kurtán a férfi.
- Los Angelesben volt, a Bentley-szállóban, mikor megkapta ezt a levelet? – kérdezte tovább az ügyész.

- Igen.
- Hadd lám, mikor lett feladva? Itt kedden pecsételték le. Mikor kapta meg?
- Tegnap este – felelte a másik.
- Elég későn – állapította meg Selby.
- Azt hiszem – fordult Selby Cushing felé – az igazgatóság majd tudni akarja, hogy milyen pénz ez és hogy került a meggyilkolthoz?

Aztán a kékruhás férfihez fordulva nyugodtan mondta:

- Lesz szíves, Mr. Claymore, némi felvilágosítással szolgálni?
- Nos... kezdte a kérdezett – a dolog így volt... – de hirtelen abbahagyta a megkezdett mondatot és meredten bámult a felvonó irányában. A következő pillanatban a kapu felé fordult. – Rögtön visszajövök – mormogta zavarodottan.

Brandon megragadta kabátjánál és fogva tartotta.

- Barátocskám – mondta szelíden – el sem megy. Mire való ez a játék?
- Engedjen el... engedjen! – kiáltotta a férfi dühösen. – Nincs joga itt tartani. Maga... – hirtelen elhallgatott, visszafordult a pulthoz és mélyen lehorgasztotta a fejét.

Selby a fölvonó felé pillantott. Mrs. Charles Brower ment lassan a kijárat felé.

- Hát ez még itt van? – csodálkozott az ügyész.
- Igen – bólintott Brandon. – Mindenáron kártérítést akar kapni a hiába megtett útért. Már megbízta Sam Ropert...
- Fordítsd csak meg ezt a jómadarat – mondta Selby Brandonnak a kék ruhás férfire mutatva.

Brandon megfordította. A férfi még mindig nem akarta fölemelni fejét.

- Jó reggelt, Mrs. Brower! – kiáltotta Selby a tiszteletesné felé.

Az asszony a hang irányába fordult és mikor föl ismerte az ügyészi, rögtön rácsapott:

- Nekem ugyan még nem volt dolgom a törvénnyel – kezdte vészjóslóan – de jogaimat meg fogom tudni védeni. És csak arra akarom figyelmeztetni, hogy már beszéltem az ügyvédemmel és...

Hirtelen elnémult és megdöbbenve bámult a kékruhás férfire.

- Charles! – kiáltotta meghökkenve. – Mit keresel itt?

A férfi nagy nehezen fölemelte fejét és ránézeti az asszonyra. Majd kínosan mosolyogva megszólalt:

- Tulajdonképpen én is ezt kérdezhetném tőled.
- Engem azzal hívtak ide, hogy itt fekszel holtan – vágott vissza az asszony, élesen.

– Nos, látod drágám – kezdte a férfi megnedvesítve száraz ajkait – én is olvastam az újságban halálhíreket és azért jöttem ide, hogy...

– És mi van az ötezer dollárral? – szakította félbe Brandon.

A kékruhás férfi szinte összecsuklott. A gépelt levél még mindig ott hevert a pulton. A férfi olyan segélyt kérő arccal pillantott a körbenállókra, mint a vízbefúló, aki lázasan keresi az utolsó szalmaszálat, amiben megfogózhatna.

– Milyen levél az ott? – csapott le rá Mrs. Brower közelebb lépve a pulthoz.

Selby elkapta a levelet és még mielőtt az asszony megláthatta volna, zsebrevágta a borítékkal együtt.

– Ez az ember a férje, Mrs. Brower? – kérdezte az asszonytól.

– Igen.

– Nos. Brower, nincs semmi mondanivalója? – fordult a kékruhás felé az ügyész. Brower összeharapta ajkát és nem szólt egy szót sem.

– Halljuk, halljuk – biztatta Selby. – Már alig várom, hogy halljam a magyarázatát.

A férfi még mindig nem felelt.

– Beszélj már, Charles – unszolta az asszony is.

– Az ég szerelmére, hál mi történt veled, csak nem követtél el olyasvalamit, amiért szégyenkezned kell? – kérdezte megrémülve.

Brower csökönyösen hallgatott.

– De most azonnal mondd el mindent! – parancsolt rá Mrs. Brower ellenkezést nem tűrő hangon.

Ez hatott, mert Brower végre megszólalt:

– Azt hiszem jobb, ha most nem mondok semmit, drágám – mondta zavartan. – Attól tartok, csak kínos félreértés származna belőle.

– De miért? – bámult Mrs. Brower. – Előbb-utóbb úgyis meg kell magyaráznod. Jobb, ha most mindjárt elmondasz mindent.

Brower megrázta a lejét. Az asszony, kétségbeesetten pillantott férjére.

– Ki látott már ilyet! – sópánkodott Mrs. Brower.

– Attól tartok, Mr. Brower – mondta Selby – hogyha nem mond el most mindent, itt kell tartanunk, hogy kihallgassuk.

A szálló előcsarnokában már egész kis tömeg gyűlt össze.

– Azt hiszem jobb lesz, ha magammal viszem – mondta Brandon Selbynek. – Te addig vizsgálj meg azt a másik dolgot. Aztán gyere hozzám. Talán a fogság más belátásra bírja majd Mr. Browert.

Selby bólintott.

– Menjünk – mondta Brandon, maga előtt tolva foglyát.

Mrs. Brower odafurakodott Brandon és a férje közé.

– Ne gondolja, hogy el tudja előlem vinni – fenyegetőzött vészjóslóan. – Magyarázattal tartozik nekem ez a jómadár. Autótúrán volt... mi?... Pihentetni az idegeit? Micsoda viselkedés ez egy paptól?

Selby látta, hogy a feldühödött tiszteletesné a kocsis hátsó ülésére kapaszkodott. Brandon pedig betuszkolta foglyát az autó belsejébe.

Az ügyész intett Cushingnak.

– Mi pedig most beszéljünk egy kicsit – mondta a szálló tulajdonosának.

Cushing intett, hogy menjenek be a szobájába. Selby követte.

– Nos, mi újság?

– Egyszerre csak besétált ez a fickó – magyarázta Cushing – és azt kérdezte, hogy Mr. Brower a szobájában van-e? A portás természetesen meghökkent. Én éppen a széfnél álltam. Úgy tettem, mintha nem is figyelnék oda. A portás aztán azt mondta, hogy Mr. Brower nincs a szobájában, mire barátunk elővette azt a levelet és követelte az ötezer dollárt, amit szerinte barátja a széfben hagyott számára. Észrevétlenül intettem a portásnak, hogy tartsa szóval az ipsét és már éppen telefonálni akartam magáért, mikor beléptek a kapun.

– Mást nem tud róla? – kérdezte Selby.

– Nem. Ez minden.

– Vegye csak elő azt a borítékot. Nem árt, ha összehasonlíttjuk az aláírást – ajánlotta az ügyész.

– Nincs nálam. Brandon magával vitte még tegnap este és elzárta a széfjébe.

– Rendben van. Akkor a levelet magamnál tartom – mondta Selby. – Hallom, hogy a vendégek közül valaki hallotta a gépelést a háromszázhuszonegyesből.

– Igen. Miss Helén Marks.

– Hol van? – csapott le rögtön Selby.

– A szobájában.

– Melyik szobában lakik?

– A háromszázhuszonkettőben.

– Beszéli vele?

– Igen.

– És mit mondott?

– Amikor hétfő éjszaka hazatért, hallotta a gépelést. Azt mondja, körülbelül éjfél tájban lehetett.

– Szeretnék vele beszélni – mondta az ügyész. – Telefonáljon föl és jelentsen be.

– Istenem – panaszkodott Cushing – ez igazán borzasztó. A vendégek végül is halálra rémülnek. Igazán több megértést vártam maguktól, Selby – mondta neheztelve. – Mikor csípi el már végre a gyilkost?

– Ha mindjárt kezdettől fogva nem akarta volna mindenáron agyonhallgattatni a dolgot – vágta vissza az ügyész – most már előbbre lennének.

– Istenem – tördelte a kezét a tulajdonos. – Mi más tehettem volna? Megértheti a helyzetemet. Akkor igazán azt láttam a legokosabbnak. Hiszen én vezetem ezt a szállót és...

– Jó van. George – vágta hátba Selby bátorítóan. – Minden tőlem telhető megteszek. Mi a szobaszám, háromszázhuszonkettő?

– Igen...

Selby beszállt a fölvonóba és a harmadik emeleten bekopogott a háromszázhuszonkettőbe. A következő pillanatban kinyílt az ajtó és húsz év körüli kreolarcú, fiatal nő állott előtte. Nagy szürke szeme nyugodtan pillantott az ügyészre. Arcán nagy vörös foltot hagyott a pirosító. Szája szinte fényesre mázolt.

– Ön Mr. Selby: az ügyész? – kérdezte a leány.

– Igen.

– Én Helén Marks vagyok. Az imént telefonáltak, hogy beszélni kíván velem.

- Ön volt az, aki a háromszázhuszonegyesből a gépelést hallotta? – kérdezte Selby.
- Igen. Hétfő éjszaka – mondta a leány.
- Mi a foglalkozása?
- Jelenleg nem dolgozom. – Azelőtt titkár voltam egy vállalatnál.
- Hány órákor hallotta a gépelést – folytatta az ügyész.
- Nem tudom pontosan. Mikor hazajöttem. Körülbelül éjfél lehetett, de nem tudom biztosan.
- És hol volt éjfélig? – kérdezte az ügyész.
- Egy ismerősömmel voltam együtt – mondta a leány halkán.
- Mit csináltak?
- A leány megütődve nézett rá.
- Föltétlenül szükséges erre válaszolnom?
- Igen – jelentette ki Selby ridegen.
- Moziban voltunk.
- Csak nem éjfélig? – csodálkozott Selby.
- Nem. Utána elmentünk táncolni.
- És aztán? – firtatta az ügyész.
- Aztán hazakísért a szállóba.
- Elkísérte egészen a fölvonóig?
- Igen – felelte a leány kelletlenül.
- Nem volt ez még éjfél előtt? – kérdezte az ügyész.
- Nem. Biztosan tudom, hogy nem volt éjfél előtt – jelentette ki a leány.
- Szóval éjfél után volt – nézett rá Selby élesen.
- Igen.
- Mennyivel éjfél után?
- Nem tudom – vont vállat Miss Marks. – Nem néztem az órára.
- Tisztán kivette a gépelés zaját? – kérdezte tovább az ügyész.
- Igen.
- És emlékezett erre később is?
- Igen.
- Akkor miért nem szólt róla? – csodálkozott az ügyész.
- Nem gondoltam, hogy fontos – mondta a leány vállal vonva.
- Úgy-e a foglalkozásához hozzátartozott a gépelés is? – érdeklődött Selby.
- Természetesen – bólintott a leány.
- Milyennek találta ezt a gépelést?
- Nagyon sebes volt – jelentette ki a leány. – Szinte úgy hangzott, mint a gépfegyver ropogás.
- És mennyi ideig hallotta?
- Amíg végigjöttem a folyosón.
- Az ismerőse bizonyára megerősítheti vallomását – kérdezte Selby egyszerűen.

– Természetesen... De miért kérdi?

Selby rámosolygott.

– Nos, igen... hát elkísért egészen a szobáig – tette hozzá a leány kissé zavarban.

– Csak az ajtóig kísérte?

– Igen. Aztán jóéjszakát kívánt és elbúcsúztunk...

– Idehallgasson – folytatta hirtelen a leány. – Ezért nem akartam a dologról beszélni. Attól tartottam, hogy majd felesleges kérdésekkel fognak háborgatni. A fiú, akivel az estét töltöttem, nagyon rendes gyerek. Igazi úriember, aki tudja, hogy kell nőkkel bánni. Egészen a szobáig jött. Aztán jó éjszakát kívánt és elbúcsúzott

– Szóval a gépelésről nincs más mondani valója? – kérdezte az ügyész.

– Nincs – rázta meg a fejét a leány.

– Nem tudná pontosabban meghatározni, hogy mikor jött haza? – kérte Selby.

– Annyit tudok, hogy éjfél után volt. Lehet, hogy jóval éjfél után.

– Szóval? – nézett rá élesen az ügyész.

– Éjfél után három óra volt – mondta a leány csöndesen.

– Köszönöm. Biztosan tudja, hogy ismerősöm nem maradt itt tovább öt percnél?

– Biztosan tudom – nézett rá a leány komolyan.

– És mikor elment, nem kísérte el a fölvonóig? – firtatta az ügyész.

– Nem. Mikor elbúcsúztunk, rögtön bezártam az ajtót, levetkőztem és szinte belezuhantam az ágyba. Alaposan kimulattuk magunkat és már nagyon fáradt voltam.

Selby bólintott.

– Hogy hívják az ismerősét? – kérdezte.

– Ide akarja hívni? – kérdezte a leány, meghökkenve.

– Szeretnék vele beszélni.

– Herbert Perry a neve.

Selby hirtelen fölkapta a fejét – Herbert F. Perry – kérdezte. – Akinek most folyik az örökségi pöre?

– Azt hiszem az – felelte a leány elgondolkodva. – Valami pörről tett említést. A beszédjéből azt vettem ki, hogy nincs sok reménye a pört illetően. Azt is mondta, hogy ha mégis megnyerné, rengeteg pénzt jelentene neki.

– És nem tudja, hová ment. miután elváltak?

– Természetesen lement a fölvonóval – jelentene ki a leány.

– De maga nem látta lemenni?

– Nem. Hogy láttam volna?

– Mióta ismeri Herbert Perryt? – kérdezte az ügyész.

– Igazat megvallva, aznap este ismerkedtünk meg – mondta a leány némi zavarral.

– Ki mutatta be magának? – érdeklődött Selby.

– Egy közös ismerősünk – húzta föl a vállát a leány. – Bementem vele a Kék Oroszlán-bárba és a fiú is olt volt. Nagyon kedvesen beszélt velem és mindjobbán összebarátkoztunk.

– Mit gondol, tudott magáról valamit? – kérdezte hirtelen az ügyész.

– Hogy érti? – csodálkozott a leány.

- Tudta, hogy maga hol lakik?
 - Most, hogy visszagondolok rá, valóban úgy rémlik, említette, hogy látott már néhányszor a szállóban és érdeklődött utánam. A nevemet is tudta. Azt mondta, hogy már egy hete meg akart velem ismerkedni, csak nem tudta, miképp. Igazán aranyos fiú...
 - Szóval az estét hármásban együtt töltötték? – kérdezte újból az ügyész.
 - Igen. Ide-oda lógtunk és ittunk is egy-két pohár italt...
- Selby mosolyogva hallgatta.
- Köszönöm, Miss Marks – mondta udvariasan. – Nagyon kérem, tudassa velem címét, ha esetleg elutazik. Esetleg szükségem lesz rá. Nehéz elhinnem, hogy az az ember hajnalban még élt és írt az írógépen – mormogta maga elé. – Lehetetlennek tartja, hogy tévedett a szobát illetően? – kérdezte a leányra pillantva.
 - Biztosan tudom, hogy nem tévedtem – Jelentette ki Miss Marks határozottan. – Hiszen láttam a fényt kiszűrődni a folyosóra néző ablakból! Még csodálkoztam magamban, hogy ki az ördög gépel ilyen későn?
- Selby még egyszer megköszönte a kapott fölvilágosítást és elköszönt. Mihelyt az előcsarnokba ért, a telefonfülkébe sietett és gyorsan fölhívta Rex Brandont.

XII. FEJEZET

Herbert Perry ott ült az ügyész szobájában és a lámpafény megvilágította arcát. Selby és Brandon szemben ültek vele és éles, vizsgálódó pillantással néztek a fiatalemberre.

– Úgy volt – kezdte Herbert Perry – hogy meglehetősen összebarátkoztam ezzel a Marks kisleánnyal. Meg kell adni, kedves teremtés.

– Még mindig nem tudom, hogy miért kopogtatott be a háromszázhuszonegyes ajtaján? – szakította félbe az ügyész hidegen.

– Éppen ezt akarom elmondani – bólintott a fiatalember. – A leány nagyon álmos volt. Én bennem is dolgozott már néhány pohár ital és hirtelen nagyon lovagiasnak éreztem magam. Az az átkozott írógép pokoli zajt okozott. Végig, az egész folyosón hallatszott a kattogása. Arra gondoltam, hogy nem ártana ennek a fickónak tudomására hozni, hogy itt az alvás ideje.

Selby hirtelen Brandonra nézett és pillantásuk találkozott.

– Azt hiszem, az én helyemben mindenki ezt lette volna – folytatta Herbert Perry. – Az a szegény leány holtfáradt volt és aludni akart. Valószínűen a többi lakót is zavarta az írógépkopogás. Bennem különben is dolgozott már az ital... fölkísértem a leányt és megbeszéltük, hogy egy hét múlva újra találkozunk. Mikor a szobája előtt elbúcsúztam tőle és a fölvonó felé indultam, úgy éreztem, tartozom neki ennyi lovagiassággal és bekopogtattam a háromszázhuszonegyes ajtaján.

– És mi történt ekkor? – kérdezte Selby.

– A lakó abbahagyta a gépelést...

– Kopogott újra? – kérdezte az ügyész, élesen a fiatalemberre pillantva.

– Igen.

– És mi volt a válasz?

– Semmi.

- És maga mondott valamit?
- Nem. Hisz a gépelést abbahagyta és én csak ezt akartam.
- Nézze, Perry – mondta az ügyész komolyan. – Jobb. ha minél előbb megértjük egymást: maga ismerte a háromszázhuszonegyes lakóját.
- Én ismertem? – bámult Herbert Perry.
- Igen, ismerte. És azért jött ide, hogy magával találkozzék... éppen a pör miatt.
- Meg van örülve – csattant föl Herbert Perry.
- Ne haragudjék, Mr. Selby – mondta hirtelen lecsillapodva – hogy ennyire megfélemeztem magamról. De ez a föltevés igazán nevetséges. Sohasem hallottam erről az emberről.
- Nono – vágott közbe Brandon. – Tudjuk, a meggyilkoltnak valami köze volt a Perry-pörhöz. Találtunk nála egy csomó kivágott újságcikket, ami mind a Perry-pörre vonatkozott.
- Elhiszem – bólintott a fiatalember. – Nem is hinnék, milyen sok ember érdeklődik ez iránt a pör iránt.
- De ennek az embernek valami különös oka lehetett rá – jegyezte meg Selby. – És mi tudni akarjuk, mi volt ez az ok?
- Akkor kérdezzenek mást, mert én nem tudom megmondani – rázta meg a fejét Herbert Perry. Selby és Brandon újra egymásra pillantottak.
- Szóval a gépelés mindjárt az első kopogtatásra abbamaradni – kérdezte Selby.
- Igen.
- Nem tudná megmondani, hogy körülbelül meddig tartott a gépelés? – kérdezte az ügyész.
- Ezt nem tudom. Mikor a fölvonóból kiléptünk, már hallottuk...
- Az előbb azt mondta, hogy pokoli zajt csapolt – nézett rá az ügyész.
- Igen, olyan is volt – bólintott Perry.
- Szóval gyorsan gépelt az illető?
- Rendkívül gyorsan.
- És nem tartott közben szünetet?
- Nem. Sebesen gépelt, mint aki tudja, hogy mit ír. Úgy játszott a gépen, mint valami zongorán – tette hozzá meggyőződéssel.
- Szóval maga nem ment be Miss Marks szobájába? – kérdezte Selby.
- Nem. Csak az ajtóig kísértem el.
- És meddig álltak ott?
- Jóéjszakát kívántam a leánynak, aztán elbúcsúztunk – jelentette ki a fiatalember.
- Szóval, nem tudja, hogy ez az ember miért érdeklődött a Perry-pör iránti – nézeti rá az ügyész.
- Nem – mondta Perry határozottan, majd rövid gondolkodás után hozzátette: – Tulajdonképpen ez nem is komoly pör. Én már szívesen kiegyeznék bármiben. De azt hiszem, még ez sem fog sikerülni. Pedig szükségem van a pénzre... nagy szükségem – ismételte elkomolyodva.
- Értem – bólintott Selby. – Természetesen minden attól függ, hogy Charles Perry második házassága törvényes volt-e? Érdekes, hogy ez a tiszteletes annyira érdeklődött

a pör iránt! Első gondolatom az volt, hogy talán tudott valami lényegeset a második házasságra vonatkozóan.

Herbert Perry szomorúan megrázta a fejét.

– Ügyvédem már mindenütt kutatott a házasságlevél után. A törvény ugyanis csak akkor ismeri el a házasságot érvényesnek, ha az illető államban, ahol a házasságot megkötötték, házassági engedélyt kaptak és a szertartás valóban megtörtént. A házasságkötésről azután hivatalos bejegyzés történik. Mindenütt kerestük ennek a bejegyzésnek a nyomát, de valószínűen nem is gondoltak arra, hogy engedélyt kérjenek. Biztosan azt hitték, hogy Yumában kötött házasságuk úgyis érvényes.

– De az is lehetséges, hogy a házasságot más államban kötötték meg és ez a tiszteletes tudott róla – vetette közbe Selby.

– Akkor miért nem jelentkezett nálam? – húzta föl a szemöldökét Perry.

– Talán akart jelentkezni – Jegyezte meg az ügyész.

Perry megrázta a fejét.

– Nem, ez nagyon is valószínűtlen. Tudtommal az öregek nem mozdultak el hazulról, kivéve egyetlen egyszer, mikor egy napra Oregonba rándultak át. Tudja, Mr. Selby, olyan otthonülő emberek voltak.

– És mikor mentek Oregonba? – kérdezte hirtelen az ügyész.

– Körülbelül egy évvel ezelőtt.

– És biztosan tudja, hogy ott nem esküdtek meg ismét? – kérdezte Selby.

– Hisz már ott is kutattunk! Az ügyvédem, persze, mindent megkísérel, hogy legalább méltányos egyességet köthessünk. Alaposan nekifeküdt a dolognak, mert a pénz felét neki ígértem. Tulajdonképpen nem kellett volna ezt elárulnom. De, remélem, bízhatok titoktartásában. Hiszen csak azért mondtam el mindezt, mert látom, hogy mennyire érdekli szegény kis tiszteletes, és mert azt hiszi, hogy valami köze volt ehhez a dologhoz.

– Köszönjük, Mr. Herbert Perry – mondta Brandon udvariasan. – Most már nem tartóztatjuk tovább. Csak arra kérjük, hogy ne említse senkinek ezt a beszélgetést.

Mihelyt a fiatalember eltávozott, Selby és Brandon komoly megbeszélésbe kezdtek.

– A fiú igazat beszélt – jelentette ki a csendbiztos határozottan.

– Tudom – bólintott Selby. – De azért mégis csak érdekes véletlen, hogy éppen ő kopogott be a háromszázhuszonegyesbe.

– Ilyen érdekes véletlenek gyakran előfordulnak az életben – jegyezte meg Brandon. – Gondolj csak arra, milyen érdekes véletlen volt, mikor az igazi Charles Brower besétált a szállóba és ott találta a feleségét.

– Ez nem véletlen – ellenkezett Selby. – Ennek megvolt a magyarázata. Brower a pénzért jött; felesége pedig azt hitte, hogy férje földi maradványait kell hazaszállítania. És csak azért maradt itt, mert remélte, hogy sikerül behajtania a fölöslegesen kiadott útiköltséget.

– Nos, ha így szemléled a dolgokat – mondta Brandon – akkor semmi sem történik véletlenül.

– Én pedig azt szeretném tudni, hogy a Marks-leány véletlenül akadt-e össze Herbert Perryvel és pusztán véletlen volt-e, hogy abban a bizonyos órában hozta ide a szállóba?

Brandon vállat vont és tanácstalanul pillantott maga elé.

- Szóval, Browerből nem sikerült kiszedni semmit? – kérdezte Selby.
- Egy kukkot sem. Hallgat, mint a hal. A felesége pedig úgy látszik, gyanít valamit és szerelné, ha beszélne, csak hogy nem velünk, hanem vele. Első ténykedése az volt, hogy ügyvédért rohant... Mit gondolsz. Doug? – tűnődött Brandon – Larrabie honnan vette az ötezer dollárt?
- Ezt bizony jó volna tudni – mormogta Selby. – Az ördögbe is! Az egész ügy olyan egyszerűnek látszik és mégis minden rögtön a visszájára fordul, mihelyt közelebről nézzük. A tisztelelesné azt állítja, hogy férjének soha az életben nem volt egyszerre ötezer dollárja, de talán még ötszáz sem. Boldogok voltak, ha volt ötven dollárjuk. Hisz a fizetése csak éhbér volt és legtöbbször ígéretekkel fizettek pénz helyett.
- Úgy hiszem, Shirley Arden adta neki – mormogta Brandon.
- Ne légy számár – vágta közbe Selby hirtelen. – Először is miért adta volna? Másodszor, ha ő adta, miért nem mondta meg nekem? Miss Arden nem az a fajta nő. aki hazudik.
- E felől nem lehelünk biztosak – vetette ellen Brandon. – Az emberek sok furcsa dologra képesek. Nem lehetetlen, hogy zsarolásról volt szó.
- Képtelenség – vágta rá az ügyész – Larrabie nem az az ember, aki zsarol. Egész életében mások érdekében dolgozott.
- Lehet, hogy így van – hagyta rá Brandon. – De Browerről már nem merném ugyanezt mondani.
- Én sem – bólintott az ügyész.
- Valami azt súgja nekem, hogy Brower a mi emberünk – mondta Brandon elgondolkodva. – Az az érzésem, hogy vagy ő követte el a gyilkosságot, vagy legalább is tudja, ki a tettes.
- Különös, hogy nem akar beszélni – mondta az ügyész.
- Ki sem nyitja a száját. Felesége pedig elrohant Sam Roperért és megkérte, hogy vállalja el férje védelmét.
- És Roper mit szolt? – kérdezte Selby.
- Kitanította Browert, hogy ne mondjon semmit és a kérdésekre se válaszoljon.
- Mi pedig szépen kinyomozzuk, hogy Brower barátunk hol töltötte idejét, mióta Millbankból eltávozott – mondta az ügyész.
- A losangelesi rendőrség szívesen segítségünkre lesz. Holnapra már mindent tudni fogunk Browerről – jelentette ki a csendbiztos. – Kíváncsi vagyok, hogy «A Penge» mit fog írni – folytatta, miközben cigarettát csavart magának.
- Azt hiszem, épületes dolgokat – vigyorgott Selby. – Szóval, te azt hiszed, hogy Larrabie és Brower együttesen terveltek ki valamit és Larrabie ezért jött ide?
- Igen. Hiszen Larrabie megkapta a pénzt. Ha csak ezt akarta, miért nem ment ő is Los Angelesbe Browerhez, vagy miért nem rendelte Brower Millbankbe? Ha csak a pénz miatt jött ide, mi dolga volt még, ami itt tartotta?
- Selby elgondolkodva bólogatott.
- Tegyük föl, Doug – folytatta Brandon – hogy idegen városba érkezel és mindenáron ötezer dollárt akarsz szerezni? Mit lennél?
- Kirabolnék egy bankot – mosolygott Selby.
- Vagy esetleg zsarolásra adnád bús fejed – tette hozzá Brandon.
- Őszintén szólva, nem hiszem, hogy Madisonban könnyű dolog volna bárkitől is

ötezer dollárt kizsarolni... – jelentette ki az ügyész. – De mi az ördögnek maradt itt még továbbra is?

– Sehogy sem tudom kiverni a fejemből Shirley Arden – tűnődött a csendbiztos hangosan. – Nagyon is meg vagyok akadva az öt darab ezerdollárossal.

– Verd ki a fejedből ezt az ötletet – ajánlotta Selby. – Mondtam már, hogy Miss Arden a legteljesebb őszinteséggel beszélt velem.

– Igazán? – gúnyolódott Brandon. – Talán nem lennél ennyire elfogult, ha telefonon beszéltél volna vele? – mondta a csendbiztos és az ajtóhoz lépett.

Selby dühösen fölugrott helyéről, de Brandon gyorsan kilépett a szobából és betette maga után az ajtót.

Néhány pillanat múlva Amorette Standish lépett be és Sylvia Martint jelentette be.

– Kérelem – mondta az ügyész, órájára pillantva.

Sylvia meglehetősen földúlt arccal lépett a szobába, hóna alatt összehajtogatott újságot tartva.

– Mi újság? – kérdezte izgatottan. – És mi van Browerrel?

– Brower el akarta vinni a pénzt – felelte Selby.

– Milyen pénzt? – kérdezte a leány tágra nyitott szemmel.

– Az ötezer dollárt, amit Larrabie a szálló széfjében helyezett el.

– Larrabienek ötezer dollárja volt? – csodálkozott Sylvia.

– Igen.

– És nekem nem is szólt erről!

– Nem akartam róla beszélni. Én is csak később tudtam meg – mentegetődzött az ügyész. – Az ötezer dollár borítékban volt. Cushing, persze, nem tudhatta, hogy mi van benne.

– És honnan vette Larrabie az ötezer dollárt? – kérdezte Sylvia hirtelen.

– Éppen ez az, amit tudni szeretnék!

– És miért írta be magát Brower néven?

Az ügyész vállat vont.

– Próbálja kitalálni ~ mondta kurtán. – Én már belefáradtan a találgatásba.

– És mi van a színésznővel, Doug? – érdeklődött a leány, miközben az asztal szelére ült.

– Azt hiszem, igaza volt múltkor, Sylvia. «A Penge» előbb-utóbb úgyis kitalálja az egészet. Miért ne mondjam el akkor inkább magának, úgy, ahogy van?...

És az ügyész elejétől végig beszámolt a Shirley Ardennel folytatott beszélgetéséről.

Mikor befejezte, a leány így szólt:

– Az ezer dollárosokon tehát valami illatot érzett?

Selby bólintott.

– És milyen illat volt?

– Ezt nem tudnám megmondani. De ha újra érezném valahol, föltétlenül ráismernék. Nagyon kellemes illat volt.

– Ez annyit jelent, hogy a tiszteletes nőtől kapta a pénzt – mondta Sylvia.

Selby vállat vont.

– És Shirley Arden az egyetlen nő, akiről tudjuk, hogy találkozott a tiszteletessel –

folytatta tovább a leány.

– Higgye el, Sylvia, ez a színésznő nem tartozik azok közé. akik össze-vissza hazudnak. Meg vagyok róla győződve, hogy igazat beszélt.

– Igazán? – nézett rá Sylvia összehúzott szemmel. – És véletlenül nem tudta meg, hogy színésznő milyen illatot használ.

– Sajnos sikerült... – bólintott Selby

– Miért sajnós? – csodálkozott a leány.

– Mert nem találtam egyéniségéhez illőnek – vont vállat az ügyész.

– És nem ugyanaz az illat volt, amit a bankjegyeken érzett? – kérdezte izgatottan.

– Egészen más illat volt – jelentette ki Selby határozottan.

Sylvia hirtelen előhúzza a karja alatt tartott újságot és kitergette Selby előtt az íróasztalra.

– Maga nem szokta elolvasni a lapok mozi-pletyka rovatát, úgy-e? – kérdezte a férfire pillantva.

– Eltalálta – mosolygott Selby. – őszintén szólva, nem nagyon érdekel.

Sylvia rámutatott az egyik oldalra.

– Itt van... olvassa – tolta oda az újságot. Selby. kíváncsian előrehajolt és olvasni kezdte a cikket:

Gyakran előfordul, hogy az emberek megunják szokott környezetüket és a mindennapi életben használt dolgaikat. Legérdekesebb példa erre Miss Shirley Ardennek, a híres filmszillagnak az esete.

Miss Arden, aki különben nem tartozik a szeszélyes művészek közé, éveken át ugyanazt az illatszert használta... és most hirtelen egyik napról a másikra megunta szokott parfümjét és sok százdollár értékű illatszer-készletét odaajándékozta dublőzének, Luca Moltennek. Sőt tisztítóba küldte, vagy elajándékozta azokat a ruháit is, amelyekeken meg érzett a régi illat. Azután illatszerésznél azonnal nagyobb mennyiségű más parfümöt rendelt és az új illatszer már ott is áll lakásának, valamint műteremben öltözőjének asztalán. Reméljük, Miss Arden nem veszi rossznéven, hogy beszámoltunk erről a jellemző apróságról, de azt hisszük, hogy az ilyen hangulatváltozás is csak egyik ismertető jele az erős egyéniségnek, ami az igazi művészt mindenben jellemzi.

Selby föltekintett és pillantása Sylvia Martin komoly szemével találkozott. Hirtelen a telefonhoz lépett és fölvette a kagylót.

– Hollywooddal akarok beszélni, Miss Shirley Ardennel – mondta a telefonba. – Sürgős összeköttetést kérek! – Azután komor arccal tette helyre a kagylót.

Sylvia Martin néhány pillanatig fürkésző tekintettel vizsgálta, azután odalépett hozzá és gyöngéden vállára tette kezét.

– Sajnálom, Doug – mondta csöndesen és hangjában őszinte együttérzés csengett.

XIII. FEJEZET

A következő pillanatban megszólalt a telefon.

– Ez Ben Trask – jelentette ki Selby elkomorodva.
De nem Trask volt, hanem Perkins, a halottkém.

– Arra kérek, ha lehet, azonnal gyere ide – mondta Perkins izgatottan. – Szörnyű dolog történt.

– Csak nem újabb gyilkosság? – döbönt meg Selby?

– Mit gyilkosság!... – kesergett Perkins. – Ezerszer rosszabb... megmérgezték a kutyámat!

Selby elképedve hallgatta.

– Az ég szerelmére, beszélj kissé világosabban – kérte Perkinst.

– Valaki megmérgezte Rougeot... a rendőrkutyámat – magyarázta Perkins – Azonnal elrohantam vele az állatorvosi klinikára. Szegény állat... nem tudom, lehet-e még rajta segíteni?

– Van valami nyom? – érdeklődött az ügyész.

– Nem tudom – válaszolta Perkins. – Még nem volt időm körülnézni... azonnal rohantam vele a kórházba. Most ott van Perry doktornál.

– Mindjárt ott leszek és majd meglátjuk, hogy mit leltet csinálni – mondta Selby.

– Harry Perkins telefonált – mondta Sylvia felé fordulva. – Szegény ember, egészen elvesztette a fejét... valaki megmérgezte a kutyáját.

– És most elmegy az állatorvosi klinikára? – kérdezte a leány.

– Igen.

– Jóságos ég, de miért? – nézett rá Sylvia csodálkozva.

– Először is, mert szegény Perkins egész magánkívül van. Másodszor, mert a kutya ott van dr. Perry kórházában. Tudja, az a H. Franklin Perry, aki Herbert Perryvel pörösködik a Perry-vagyonért.

– És? – kérdezte Sylvia tágranyitott szemmel.

– Eddig még nem beszéltem dr. Perryvel. Brandon azt mondta, hogy Ő kikérdezte, de nem tudott semmit a meggyilkoltról. Azért én mégis kíváncsi vagyok rá...

– Szóval csak rögeszme... – mosolygott Sylvia.

– Az jár a fejemben, hogy ha a morfint készakarva keverte valaki az altató közé, ez csak olyasvalaki lehetett, aki könnyen hozzá juthatott és a keveréshez is értett. De dr. Perry orvos...

– Ezt verje ki a fejéből – vágott közbe a leány. – Az altatót csak félrevezetésül hagyták ott és Larrabie nem is vette be. A felesége is azt mondta, hogy férje mindig jó alvó volt.

Selby elgondolkozva bólintott.

– Ha így folytatja, végül is mindenkit gyanúsnak találhat – tette hozzá Sylvia komolyan.

– Nem értem, mire céloz, Sylvia – nézett rá az ügyész csodálkozva.

– Például itt van Cushing – mondta a leány. – Én mindjárt elejétől fogva gyanúsnak találtam viselkedését. Már maga az a tény, hogy annyira titokban tartja Shirley Ardent, arra enged következtetni, hogy a színésznő nem egyszerű szállóvendég nála, aki néha iderándul Hollywoodból. És miért hallgatott. Cushing olyan sokáig az ötezer dollárról és miért akarta mindenáron elhitetni, hogy a tiszteletes természetes halállal halt meg? – kérdezte Sylvia diadalmasan.

– De akárki is volt, aki a levelet írta – kezdte újra – annyi bizonyos, hogy nem tudta a meggyilkolt igazi nevét. Csak az álnevét tudta, amit a tiszteletes a bejelentőlapra írt. Ebből az következik, hogy a gyilkos olyan valaki lehetett, aki könnyen hozzá tudott férni a bejelentőlaphoz. Valószínű, hogy áldozatáról nem is tudott mást ezeken a hamis adatokon kívül és mindvégig azt hitte, hogy a meggyilkolt Charles Brower Millbankból... A levelet pedig azért írta meg és hagyta olyan föltűnő helyen, hogy senki se fogjon gyanút. Ha a meggyilkolt valóban Charles Brower lett volna, senki sem gyanakodott volna egyetlen pillanatig sem. Még ha a boncolásnál találták volna is morfin-nyomokat, akkor sem gondoltak volna másra, mint hogy a tiszteletes több altatót vett be a kelleténél és szíve nem bírta ki... És most azt kérdem: kit téveszthetett meg leginkább a bejelentőlapra írt álnév, ha nem a szálló tulajdonosát? – fejezte be Sylvia az ügyészre pillantva.

– De mi oka lehetett volna Cushingnak a gyilkosságra? – vetette ellen Selby.

– Ezt nem tudhatjuk, míg ki nem derítjük, hogy milyen kapcsolatok fűzik Shirley Ardenhez. És különben is, mindezt csak mint lehetőséget hoztam föl – mondta Sylvia vállat vonva.

– Csak azt akarom még mondani – folytatta Sylvia – hogy nem szabad megfeledkeznünk arról, hogy a levél írója, azaz a gyilkos, a háromszázötvenkilencesen keresztül jött be. Már pedig ez a szoba nem volt kiadva. Ez annyit jelent, hogy a gyilkosnak volt olyan kulcsa, ami nyitotta az ajtót.

– Erre már én is gondoltam – helyeselt Selby. – A folyosóra néző ablakon nem mászhatott be a gyilkos, a háromszázhuszonegyesen, sőt a háromszázhuszonhármason keresztül sem jöhetett be, azaz nem mehetett ki. Bejutni éppen bejuthatott valahogy. Lehet, hogy már előzően elrejtőzött a szobában: vagy a háromszázhuszonegyes ajtaján szépen besétált. Sőt a háromszázhuszonhármason keresztül is bejöhett. Végül is nem tudjuk, hogy a szoba ajtaját nem a gyilkosság elkövetése után torlaszolták-e el? Abból, amit Herbert Perry elmondott, nyilvánvaló, hogy valaki a háromszázhuszonegyesben volt két- három órával a halál beállta után. De az is biztos, hogy nem távozhatott más felé, mint a háromszázötvenkilencesen át. Ha ugyanis egyenesen a szobából megy ki, nem torlaszolhatta volna el az ajtót. Ha pedig a háromszázhuszonhármason keresztül megy el, nem reteszelhette volna el belülről az ajtót. Az ablakon keresztül nem mehetett. Ezért marad a háromszázötvenkilences, mint egyetlen lehetőség.

– És itt is csak úgy mehetett ki, ha biztosan tudta, hogy a szobában nem lakik senki és volt kulcsa hozzá – vetette közbe Sylvia.

– Úgy van – bólintott az ügyész.

– Talán nem ártana, ha közben én körülnéznék a szállóban – ajánlotta Sylvia. – Cushing túlságosan el van foglalva Shirley Arden fedezésével. Valahogy az az érzésem, hogy az ötezer dollárt is a nőtől kapta.

– Nem bánom, ha elnéz a Madisonba, Sylvia – helyeselt Selby. – Nem szeretném azonban, ha Cushing gyanút fogna. Végeredményben nem tudunk ellene semmi biztosat fölhozni...

– Rablást?... – nézett rá kérdő pillantással a leány.

– Nem, erre már gondoltam. Ha rablásról lenne szó, Cushing könnyen kivehette volna a széfből a borítékot az ötezer dollárral és kicserélhette volna más borítékkal. Még az aláírást is ráhamisíthatta volna. Mivel úgysem az igazi Brower aláírása volt a borítékon, a csalást nem vette volna észre senki.

Sylvia az ajtó felé indult:

– Ha valami történik, azonnal értesítsen – mondta, mielőtt elhagyta a szobát.

Néhány pillanat múlva megszólalt a telefon.

Az ügyész legnagyobb meglepetésére Shirley Arden személyesen jelentkezett.

– Azt hiszem, egyet-mást még tisztáznunk kell – mondta Selby.

– Nagyon szívesen beszélek magával – felelte a színésznő. – De őszintén szólva, nem szívesen mennék föl Madison Citybe, különösen, mióta az újságok össze-vissza írtak rólam mindenfélét. Ha még egyszer odamennék, talán a gyilkosságot is rámfognák. Nem jönne inkább maga ide?

– Mikor?

– Ma este – ajánlotta Shirley.

– Hová?

– Hozzám. Beverley Hillsbe.

– Rendben van – egyezett bele az ügyész

– Vacsora közben szépen megbeszélünk mindent... csak ketten leszünk -- tette hozzá a színésznő.

– De úgy-e, megkérhetem rá, hogy ne mondja el senkinek?

– Tudja, hogy miért akarok magával beszélni? – kérdezte Selby hirtelen.

– Halvány fogalmam sincs róla, de örülök, hogy ezúttal kellemesebb körülmények között fogunk találkozni, mint legutóbb.

– Attól tartok, nem lesz sokkal kellemesebb – vetette közbe az ügyész különös hangon.

– Istenem, egészen megijeszt – nevetett a nő.

– Hát akkor ma este nyolckor. Vízontlátásra!

Selby fölvette kalapját és elindult dr. Perry kutyakórházába.

Az orvos éppen Perkinst igyekezett megnyugtatni, hogy kutyája hamarosan fölépül, mikor Selby megérkezett.

– Mr. Selby, a kerületi ügyész – mutatta be a halottkém Perrynek.

– Nagyon örvendek – bólintott Perry az ügyész felé.

– Doug – kezdte Perkins – okvetlen meg kell találunk azt az átkozott gazfickót, aki megmérgezte a kutyámat. Rouge a legnagyobb állat az egész városban. Barátságos mindenkihez, de azért remek házőrző. Ha valaki megpróbálna betörni, vagy valamit elvinni tőlem, Rouge darabokra tépné. Gyermekhez azonban mindig barátságos. Nincs is az egész környéken egyetlen gyerek sem, aki ne ismerné, és ne szeretné Rougeot.

– De hogy juthat valakinek az eszébe egy kutyát megmérgezni? – csodálkozott Selby.

– Ugyanúgy, ahogy egyesek rabolnak vagy gyilkolnak – válaszolta az orvos. – Vannak emberek, akik egyáltalán nem veszik figyelembe mások jogait. Véleményem szerint az olyan ember, aki meg tud mérgezni egy kutyát, nem riadna vissza attól sem, hogy embertársát megmérgezze, ha tudná, hogy nem jönnek rá. Legjobb lenne törvénybe hozni, hogy börtönbüntetés jár annak is, aki állatot mérgezik meg.

– Le tudnám lőni azt a gazembert, aki készakarva mérgezett ételt dobott oda a kutyámnak! – jelentette ki Perkins indulatosan

– Legjobb lesz, ha most visszamegyünk magához és körülnézünk – ajánlotta Perry.
– Azt mondta, úgy-e, hogy a kutya nem ment ki az udvarból? Esetleg találunk valamit,

ami nyomra vezethet...

– És mi lesz Rougeval! – aggódott Perkins. – Ne maradjunk inkább mellette?

– Főlöszleges – nyugtatta meg az orvos. – Természetesen, nem ígérhetek semmit, de valószínűnek tartom, hogy a legrosszabbján már túl vagyunk és Rouge nemsokára jobban lesz. Az asszisztensem mellette marad és vigyáz rá. Kocsival jött? – kérdezte Perkinstől.

– Igen.

– Akkor menjünk.

A három férfi beült Perkins autójába és nemsokára megérkeztek a halottkémi hivatal elé. A ház mögött körülkerített udvar volt, amelyből kis kapu nyílt az utcára.

– Itt volt a kutya? – kérdezte Perry az udvarba lépve.

– Igen. De az is lehet, hogy a házban volt – felelte Perkins.

Perry lassan körüljárta az udvart és különösen a sövénykerítés mellett vizsgálódott figyelmesen. Hirtelen megállt és fölemelt valamit a földről. Perkins és Selby kíváncsian néztek oda. Az orvos kis, földből gyúrt golyócskát tartott a kezében.

– Lám, lám – mondta csöndesen. Ügyes ember lehetett. A mérget egy szelet húsba tette és aztán földdel golyóformára gyúrta, hogy ne lehessen észrevenni. Azt úgyis tudta, hogy a kutya megérzi a hús szagát és megtalálja. De nézzünk körül, talán lesz itt még valami.

Perry jól sejtette: még másik két, hasonlóképpen elkészített golyócskát találtak az udvaron.

– Érdekes – jegyezte meg Selby. – Úgy látszik, a mérgezett húst megfontolt szándékkal helyezte el így az udvaron. Ebből az következik, hogy a kis kapun jött be az udvarra, nem pedig a kerítésen keresztül dobta be a húst.

– Az ördögbe is? – kiállott föl Perkins. – Igazad van.

– Kétségtelenül – hagyta rá az orvos is. – Da ha a kutya itt volt az udvaron, miért nem ugatott? Különben is, ha Rouge itt lett volna, elég lett volna, ha a mérgezett húst egyszerűen átdobják a kerítésen.

Perkins meghökkenve nézett maga elé. A három férfi aztán visszatért a házba.

– Nem árt, ha itt is körülnézünk – ajánlotta Perry. – Az az érzésem, hogy a mérgezés itt bent történt. Nem emlékszik, hogy kik jártak itt utoljára? – kérdezte a halottkémtől. – Talán valaki észrevétlenül helyezte el a mérget, míg itthon tartózkodott?

– Elég sokan jártak itt – tűnődött Perkins. – Tegnap volt a halottkémi vizsgálat tárgyalása a Madison-szállóban elkövetett gyilkosság ügyében. A bíróság kimondta, hogy ismeretlen személy által elkövetett gyilkosság történt. Különben ezt már biztosan tudod? – kérdezte Selby felé fordulva.

– Igen – bólintott az ügyész. Azután az orvos felé fordulva megkérdezte: – Ismerte az áldozatot, doktor úr?

– Nem... nem hinném, hogy valaha is láttam – rázta meg a fejét Perry.

Selby elővette zsebéből a tiszteletes fényképét és odanyújtotta Perrynek.

– Szeretném, ha jól megnézné, nem találja-e ismerősnek?

Perry figyelmesen nézte a képet, aztán lassan megrázta fejét.

– Nem – mondta csöndesen. – Különben már Brandon is megmutatta ezt a képet és neki is kijelentettem, hogy nem ismerem ezt az embert. De most, hogy újra megnéztem a képet, úgy érzem, mintha mégis csak láttam már volna valaha... mintha

ismerős lenne az arca... – tűnődött az orvos. – De az is lehet, hogy csak emlékeztet valakire.

– Szerelném, ha megpróbálna visszaemlékezni – kérte Selby az orvost. – A meggyilkolt tárcájában ugyanis kivágott újságcikket találtunk a Perry-pörőről.

– Igen, tudom – bólintott az orvos. – Brandon már említette. Ez nem lep meg, mert nem is hiszik, mennyi embert érdekel ez a pör. Valószínűen olyanok, akik hasonló helyzetben vannak, mint a bátyám volt és azt akarják tudni, hogy a törvény milyen ítéletet hoz az örökségre vonatkozóan. Talán a meggyilkolt is ebből a szempontból érdeklődött... De érdekes, hogy mennyire emlékeztet valakire. Szeretném látni azokat az újságcikkeket. Én is rengeteg levelet kaptam azzal a kérelemmel, hogy szeretnék tudni a részleteket...

– Válaszolt ilyen levelekre? – kérdezte az ügyész

– Ah – legyintett Perry. – Nincs időm ilyesmire. A kórház annyira elfoglal, alig van egy szabad percem. Már alig várom, hogy vége legyen ennek az áldatlan pörösködésnek. Igaz, hogy az ügyvédem nagyban biztat, hogy már nem tart sokáig.

Perkins közben elővette a tiszteletes bőröndjét, irattárcáját és az írógépet.

– Igaz – kérdezte hirtelen Selby felé fordulva.

– Visszaadhatom ezeket a holmikát az özvegynek? Már itt is volt és kérte.

– Miért ne? – mondta az ügyész. – De előbb kérdezd meg Brandont is, hogy mit szól hozzá.

– Már megkérdeztem – vágta rá Perkins. – Azt mondta, hogy ő megengedi, ha te is jónak látod.

– Én most már megyek vissza az irodámba – mondta az ügyész. – Dr. Perry majd talán tud nekünk mondani egyet-mást, ha megvizsgálta a mérgezett húst – fordult az orvos felé.

Az orvos hirtelen fölkiáltott:

– Nézzék csak, mi az ott a sarokban?

Perkins mereven bámult a szoba túlsó sarka felé.

– Jóságos ég! – sóhajtott. – Még egy mérgezett húsdarab.

A három férfi odasietett és fölvtették a húst. Perry figyelmesen nézegette, majd zsebébe tette a többi közé.

– Jól sejlettem – mormogta foga között. – Itt a szobában akarták megmérgezni Rougeot, még pedig olyan valaki, aki ma itt járt. Nem tud visszaemlékezni, kik voltak ma itt? – kérdezte Perkinstől.

– Utoljára George Cushing volt nálam, a Madison-szálló tulajdonosa – felelt Perkins elgondolkozva. – De az teljesen lehetetlen, hogy ilyesmit tett volna.

– Valóban, ilyesmi nem tételezhető föl róla – hagyta rá Selby is.

– És még ki járt itt? – kérdezte tovább az orvos.

– Mrs. Larrabie, az áldozat özvegye – magyarázd Perkins. – El akarta vinni férje holmiját... És Fred Latrouer volt itt, az ügyvéd. Megígérte, hogy azonnal kifizet, mihelyt eldőlt a pör. Neki igazán nem lett volna semmi oka, hogy megmérgezze a kutyámat.

– Azt ajánlom, hogy nézzünk körül még egy kicsit – tanácsolta dr. Perry. – Mindegyikünk válasszon egy szobát. Alaposan át kell néznünk mindent.

Úgy tettek, ahogy Perry mondta és Selby nemsokára újabb mérgezett darab húst talált.

– Volt itt még ma valaki? – kérdezte Selby. – Gondolkozz csak, Harry. Fontos, hogy ezt tudjuk. Úgy, látszik, nem olyan egyszerű ez az ügy.

– Nem...– ráncolta össze homlokát a halottkém. – Várj csak! Mégis... Mrs. Brower volt itt. Nagyon harciasan viselkedett... – tette hozzá mosolyogva. – Azt hiszi, hogy nálam van az ötezer dollár, amit elvittek a szállóból. Egyre azon erősködött, hogy az a pénz férjét illeti.

– És nem mondta meg, hogy a férje honnan vette? – kérdezte Selby.

– Azt mondja, hogy férje tárcája I. arrabienél volt és így került az ötezer dollár a tiszteleteshez.

– És mit akart tőled?

– Azt akarta, hogy adjam oda neki a pénzt. Mikor megmondtam, hogy a pénz nincs nálam, meg akarta nézni a tárcát. Azt mondta, hogy ő meg tudja mondani, férje tárcája volt-e, vagy sem.

– És te megmutattad neki?

– Nem, mert Brandonnál van. Én már előzőleg átküldtem a csendbiztosi hivatalba.

– Csak adj vissza mindent Mrs. I. arrabienak, Harry – mondta az ügyész röviden. – A fényképezőgépet magammal viszem. Megmondhatod neki, hogy néhány nap múlva érte jöhet. Tudni akarom, nincs-e benne felvétel. Talán segítségünkre lehet. Eddig még nem gondoltam rá, de könnyen lehel, hogy éppen ez segít majd a megoldáshoz.

– Az ördögbe is! Ez jó gondolat – bólintott Perkins. – Az a szegény fickó az Államok északi részéből jött. Valószínűen útközben felvételeket készített. Az ilyen fényképimádók boldogok, ha minden ismerősükről készíthetnek pillanatfelvételt. Lehet, hogy találsz majd a képek közül olyat is, aminek hasznát tudjuk venni.

Selby bólintott és zsebébe süllyesztette a kis gépet.

– Szeretném, ha értesítene, hogy mi van Rougeal? – fordult Perkins az orvos felé.
– Nem hagyom ennyiben ezt a dolgot – mondta aztán Selbynek. – Mindenesetre beszélni akarok azokkal, akik a halottkém vizsgálat ügyében itt voltak és Mrs. Browerrel fogom kezdeni. Kissé gyanúsnak találom ezt a hölgyet.

– Egy óra múlva fölhívlak – ígérte Selby. – Az az érzésem, hogy ez a mérgezés valahogyan összefügg a szállóbeli gyilkossággal. Ígérem, hogy minden tőlem telhetőt megteszek.

– Az ember önkénytelenül is arra gondol – kezdte dr. Perry – hogy előre kiterveli mérgezésről van szó. Talán valakinek útjában volt Rouge. Én éjjel-nappal őriztetném ezt a helyet, Perkins – mondta fejét csóválva.

– Nem rossz ötlet – helyeselt Selby. Majd elbúcsúzott a két férfitől és kisietett az utcára.

XIV. FEJEZET

Selby határozottan meg volt illetődve, mikor kocsija fölkanarodott Shirley Arden fényűző villájának kapuja elé. Katonás külsejű, széles vállú inas nyitott ajtót, szinte abban a pillanatban, amikor megnyomta a csengő gombját. Az előcsarnok fényűző pompája még jobban megzavarta az ügyészt. Zavarának Shirley Arden megjelenése vetett véget, aki kedves közvetlenséggel üdvözölte.

– Igazán nagyon örülök, hogy mégis eljött – mondta a színésznő. – őszintén szólva,

mindkettőnk szempontjából jobb, ha nem a nyilvánosság előtt találkozunk – tette hozzá mosolyogva. – Most pedig nézzen kicsit körül a házamban. Mindent én magam terveztem...

Selby bámulva élvezte a finom ízléssel berendezett villát. Utoljára kis szalonba vezette Shirley Arden a vendégét. A szoba közepén két személyre, terített asztal állott és rózsaszín ernyős lámpa vetett rózsás fényt a fehér abroszra és a ragyogó ezüstökre.

Shirley Arden belevetette magát az egyik karosszékbe és kényelmesen föl húzta lábait.

– Istenem, milyen fárasztó napom volt ma megint – mondta nagyot sóhajtva. – Hát az ügyészségen mi újság? – kérdezte tréfásan Selbyre pillantva.

– Sajnos, semmi – felelte Selby kesernyésen.

Közben belépett az inas és hatalmas ezüst cocktail-keverőt tett le eléjük egy tálcán.

Selby rosszaló pillantással méregette.

– Tulajdonképpen látogatásom hivatalos jellegű! – jegyezte meg elszántan.

– Tudom, tudom – mosolygott a nő. – De látja, ez hozzátartozik a hollywoodi vendéglátáshoz. Csak annyit igyék, amennyi jólesik.

Selby megkönnyebbülve pillantott a színésznőre.

Shirley Arden mosolyogva viszonzta pillantását.

– A parfüm miatt jött, úgy-e? – kérdezte, mélyen a férfi szemébe pillantva.

– Honnan tudja? – csodálkozott Selby.

– Sejtettem, hogy a parfümnek valami köze van a dologhoz... már múltkor, amikor olyan kíváncsian szagolgatta zsebkendőmet. A dolog úgy áll, hogy néhány nappal azelőtt új illatszert kezdtem használni egy asztrológus tanácsára. Azt mondta, nagy baj fog érní. ha... Ó, jól tudom, hogy mindez nagyon ostobán és gyerekesen hangzik, de vannak dolgok, amikről egyszerűen nem lehet beszélni, mert elmondva, nevetségesen hangzanak. Nem gondolja?

– Folytassa – kérte az ügyész.

– A nők azért használnak illatszert, hogy azzal még vonzóbbá tegyék magukat. Vannak illatok, melyek szinte kiegészítik egy nő egyéniségét, mások pedig sehogy sem illenek hozzá. Érti, úgy-e, hogy mire gondolok?

– Igen – bólintott az ügyész. – Ez a málnatorta igazán kitűnő – mondta nyugodtan, újabb szeletet téve a tányérjára.

Shirley Arden elnevette magát és ahogy a férfire nézett, szemében ideges fény villant föl.

– Van magában valami, amitől félek – mondta hirtelen. – Olyan átkozottul őszinte – tette hozzá nevetve.

– Talán kíméletlen?

– Nem, nem kíméletlen – mondta a nő gyorsan.

– Valami különös energia sugárzik magából. Az ember úgy érzi, hogy minden szavával és minden cselekedetével biztosan tör célja felé.

– Arról beszéltünk, hogy miért változtatta meg a parfümjét – tért vissza a tárgyra Selby.

– Már jó ideje észrevettem, hogy valami baj van velem – kezdte Shirley Arden. – Seholy sem találtam a helyemet, ideges és kapkodó voltam. Elvesztettem lelki egyensúlyomat és az életritmusnak és belső harmóniának biztos érzését.

Tanácsalanságomban egy asztrológushoz mentem. Azt mondta nekem, hogy egyéniségem nagy átalakulás előtt áll. Kénytelen voltam belátni, hogy igaza van. Színésznőknél ez rendszerint így szokott lenni. Hisz a legtöbb színész az ismeretlenség homályából tűnik elő, nagyon is hétköznapi körülmények közül és szinte máról holnapra kerül a nyilvánosság éles reflektorfénye alá. Egyik napról a másikra híres emberek veszik körül, akik boldogok, ha néha társaságában lehetnek: a pénz szinte ömlik hozzá; fény és pompa veszi körül... érthető, ha az új életkörülmények következtében egyéniségű is megváltozik. És ekkor dől el, hogy a színésznőt megtöri-e ez a nagy átalakulás, vagy sikerül kiegyensúlyozódnia? Én is ilyen átalakuláson mentem át az utóbbi időben és nem vettem mindjárt észre. Éveken keresztül használtam ugyanazt az illatot és közben egyéniségem teljesen megváltozott. Ez az oka annak, hogy most már más illatszert használok – fejezte be finoman mosolyogva.

Selby néhány pillanatig nem szólt semmit.

Shirley Arden közben csöngtetett az inasnak és föltálatlatta a vacsorát.

– És hétfőn melyik illatszert használta: az újat vagy a régit? – kérdezte a férfi.

– A régit – felelte halkán a nő.

Selby hirtelen éles pillantással nézett az arcába.

– Nagyon szeretném tudni, hogy mivel tartja hatalmában Cushingot? – tette föl a kérdést.

– Nem tudok róla, hogy bármivel is hatalmamban tartanám – és hangja elárulta idegességét.

– Pedig így áll a dolog – mondta nyugodtan Selby. – És ezt maga ki is használja. Ezért vigyáz Cushing annyira, hogy titokban maradjanak a maga madisoni kirándulásai.

– Én kértem rá és azt hiszem, ezt az ő helyében bárki más is megtenné.

– Én jól ismerem Cushingot – vágta rá a férfi. – És tudom, hogy nem ok nélkül teszi.

– No jó – mondta a színésznő rosszkedvűen. – Eltalálta. Az ezerdollárosokon valóban az én parfümömet érezte. Bevallom azt is, hogy Cushing azonnal telefonált nekem és figyelmeztetett, hogy maga gyanút fogott s hogy azt is tudja, hogy én ott voltam a szállóban és azt hiszi, hogy a pénzt én adtam Larrabiének. Mit akar még tudni? – kérdezte elcsukló hangon és a következő pillanatban egész teste megremegett és feje erőtlenül hanyatlott az asztalra.

– Shirley! – kiáltotta az ügyész. Ijedten felkapva, mert azt hitte, hogy a nő elájult. Keze éppen odaért a színésznő vállához, mikor hirtelen megreccsent a francia ablak egyik szárnya.

– Selby, idenézzen! – hallatszott egy férfihang.

Az ügyész megzavarodva kapta föl a fejét és egy férfit pillantott meg a sötét ablak mögött. Hirtelen vakító magnézium fény hullott a szemébe és csöndes kattintást hallott. Önkénytelenül is lehúnyta szemét és mikor újra fölneézett, Shirley Arden mozdulatlan alakját látta. A nő karjai az asztalon fekdülek és feje alétan pihent karján.

Selby az ablakhoz ugrott és kinyitotta az ajtót.

A következő pillanatban motorzúgást hallott – egy gépkocsi száguldott el eszeveszett sebességgel.

Selby odalépett a színésznőhöz és gyöngéden megérintette vállát.

– Sajnálom. De most már nincs mit tennünk.

A hall felől súlyos férfiléptek hallatszottak és az inas izgatott, vitatkozó hangja. Az

ajtó kitérült és Ben Trask rontott a szobába.

– Kétszínű. piszok fráter! – dühöngött a menedzser.

Selby hirtelen felegyenesedett.

– Kihez beszél? – kérdezte fenyegető hangon Trask felé fordulva.

– Magához, ha nem tudná! – ordította Trask magából kikelve.

– Ben, hallgasson – ugrott föl Shirley Arden és a két férfi közé lépett. – Maga ezt nem érti. Hát nem látja?

– Dehogyan értem – sziszegte Trask. – Nagyon is jól értem.

– Elmondtam Mr. Selbynek mindent – mondta a nő remegő hangon. – El kellett végre mondanom.

– Mit mondott el? – csapott le rá Trask.

– Hogy Cushing...

– Hallgasson, szerencsétlen – üvöltötte a férfi.

– Ide figyeljen, Trask – kezdte Selby valamivel nyugodtabban. – Maga félreérti ezt a helyzetet. Ez hivatalos látogatás részemről és...

– Menjen az ördögbe – kiáltott rá Trask. – Finom alak, annyit mondhatok. Bele akarta rántani Miss. Ardent ebbe az átkozott gyilkossági ügybe. Arra gondolt, hogy ez majd nagyszerű reklám lesz magának. Mikor aztán elérte azt, hogy Miss Arden idehívta magát, első dolga volt idecsődíteni egy riportert, aki aztán magnézium-felvételt készített magukról, amint édes kettesben ülnek az asztalnál.

– Hát nem látja – folytatta a színésznő felé fordulva. – Aljas módon kijátszotta magát.

– Alávaló hazug!... – kiáltotta az ügyész fölháborodva.

Trask ökle előre lendült, hogy lesújtson Selbyre. Az ügyész hirtelen arra gondolt, hogy diákkorában ő volt a legjobb birkózó az egyetemen. Úgyesen kitért az ütés elől és a következő pillanatban baljával megragadta Trask karját és nagyot csavart rajta. Trask hirtelen elvesztette egyensúlyát és ökölbeszorított keze erőtlenül siklott le Selby válláról. A következő pillanatban Trask újra nekiugrott az ügyésznek, de Selby gyors mozdulattal kikerülte és jobbával Trask gyomrába vágott.

– Rögtön hagyják abba. Nem hallották? – hallotta Shirley Arden hangját és látta, hogy a színésznő remegő kézzel nyúl a csengő gombja felé.

A következő pillanatban az inas rontott a szobába és Shirley Arden Traskra mutatott:

– Intézd el, Jarvis – mondta az inasnak. A színésznő most Selby felé fordult: – Menjen, kérem! – szólt rá parancsolóan.

– Mindjárt – felelte az ügyész. – De előbb még felelni fog néhány kérdésemre.

– Soha! – kiáltotta a színésznő.

Az inas fenyegetően lépett Selby közelébe.

– Vigyázzon, jó ember! – intette az ügyész.

A színésznő is rászólt az inasra.

– Hagyd, Jarvis. Elég volt az erőszakosságból. Mr. Selby, mindjárt távozik.

Aztán Selbyre pillantva, folytatta:

– Hogy tehetett ilyet velem. Igaz, Ben óvott magától. Maga készakarva hagyta, hogy az újságírók megírjanak mindent. És addig nem hagyott volna békében, amíg el

nem mondok mindent. Én nem akartam hinni Trasknak. És most ez a szörnyű... aljas kelepce... Pedig én hogy becsültem magát. Igen, ha tudni akarja, bámultam magát. Annyira, hogy szinte elvesztettem az eszemet, ha magával voltam. Ben csúfolt is, hogy olyan vagyok, mint egy ostoba iskolásleány... Olyan egyenesnek láttam, olyan komolynak és őszintének minden szavában, hogy szín aranynak tetszett az itteniek talmi csillogása mellett... s most kiderült, hogy maga is éppen olyan romlott és aljas, mint a többiek. Menjen, ne is lássam tovább.

– Hallgasson meg – kezdte Selby. – Én...

Az inas fenyegetően lépett Selby elé.

– Hallotta, hogy mit mondott Miss Arden? Menjen azonnal.

Shirley Arden ránézett

– Hadd, Jarvis, megy magától is.

– Miss Arden, kérem – lépett a nő felé Selby. – Nem.,.

Shirley Arden a nélkül, hogy a férfire pillantott volna, elhagyta a szobát

Selby látta, hogy jobb, ha szépen távozik.

– Miss Ardennek felelnie kell kérdéseimre – kiáltotta utána. – Ha akarja most, ha nem, akkor a legfelsőbb törvényszék előtt kell majd vallomást tennie. Madisonban!

Trask közben föltápászkodott a földről:

– Hátrább az agarakkal! – lihegte. – Most már aztán nem számíthat ránk! És vesse az emlékezetébe azt is, hogy Shirley Ardenbe rengeteg pénzt ölt a vállalat. És ez a pénz a nagy lapok reklámozstályába vándorolt. Ezek a mi pártunkon lesznek és nem a magáén.

– Hallgasson már, Trask – intette az inas. – Föladjam a kabátját, uram? – kérdezte egészen megváltozott hangon Selbytől.

– Igen – felelte az ügyész.

Selby végigment a tágas előcsarnokon és kilépett a sötét éjszakába.

Még hallotta Trask dühös hangját, amint fenyegetődzve kiáltotta:

– Nagyon téved, ha azt hiszi, hogy végeztem magával...

XV. FEJEZET

Selby tudta, hogy az előhívott fényképek nem lesznek meg reggel kilenc óra előtt. Bement egy szállodába és fölhívta Rex Brandont.

– Új nyomra akadtam itt – mondta Brandonnak. – Úgy látszik, Cushing is bele van keveredve valamiképp a dologba... hogy mennyiben, azt még nem tudom. Kisült, ő tudta, hogy az ötezer dollár Shirley Ardentől való. És ő volt az, aki figyelmeztette a színésznőt, hogy jó lesz, ha más parfümöt fog használni, mert én gyanúsnak találtam a bankjegyeken érzett illatot.

– Úgy érted, hogy Shirley Arden adta a pénzt? – csodálkozott a csendbiztos. – Pedig, ha jól emlékszem, határozottan kijelentetted, hogy semmi köze sincs hozzá.

Az ügyész zavartan hümmögött.

– Pedig most kiderült, hogy mégis tőle való – mondta csöndesen.

– Szóval, hazudott neked?

– Úgy látszik.

– És mást nem mondott?

– Nem – felelte az ügyész.

– Miért nem bírtad rá, hogy többet is eláruljon?

– Ezt mondani mindenesetre könnyebb, mint megtenni – felelte rá Selby kissé fanyarul. – Tudomásomra hozták, hogy milyen befolyásos tényezőkkel állok szemben. Shirley Arden mögött ott áll az egész filmérdekeltség: bankok, amelyek a pénzt adják, befolyásos politikusok, stb... Gondolhatod, hogy ezzel szemben az én jelentéktelen személyiségem nem sokat számít. Az egyetlen mód, hogy Shirley Arden beszédre bírjuk, ha megidéztetem a legfelsőbb törvényszék elé.

– És ezt meg is fogod tenni? – kérdezte hirtelen Brandon.

– Igen. Nagyon szeretném, ha mielőbb megíratnád az idézést és intézkednél, hogy kézbesítsék neki.

– Az a gyanúm, hogy valamiképp ki fog bújni alóla – jegyezte meg a csendbiztos.

– Erre el vagyok készülve. Sőt arról is meg vagyok győződve, hogy minden törvényes eszközt fel fognak használni ellenünk. Úgy kell megfogalmazni az idézést, hogy az semmi kép se legyen megtámadható – tette hozzá eltűnődve

– Ami pedig a nyilvánosságot illeti...

– Attól tartok, hogy ezen már nem segíthetünk – vágott közbe Selby. – Őszintén szólva, bánt, hogy Miss Arden azt hiszi, én terveltem ki az egészet.

– Nem értelek!... – csodálkozott Brandon.

– Tudniillik egy szemfüles riporter, valószínűen Carl Bittner, magnézium-fölvételt készített rólunk, amint kettesben vacsorázunk Miss Arden hollywoodi villájában – magyarázta Selby.

– Hm... szép kis dolog – mormogta Brandon.

– Ez mindenesetre lehetlenné tett minden további együttműködést Miss Ardennel – jelentette ki az ügyész.

– No és Cushing? Mit csinálunk vele? – kérdezte a csendbiztos.

– Próbáld belőle minél többet kiszedni – tanácsolta Selby. – Érdekes, hogy Sylvia már elejétől fogva gyanúsnak találta.

Selby elbúcsúzott Rextől, aztán megfürdött és átöltözött. Kezdett kissé megnyugodni. Később beült egy moziba, de bizony alig figyelt az előadásra. Egyre azon jártak gondolatai, hogy elvesztette Shirley Arden bizalmát és barátságát és különös balsejtelmek kezdtek gyötörni.

Az előadás után egy ideig céltalanul kóborolt az utcákon. Betért egy bárba, de itt sem találta helyét és így nemsokára hazament a szállóba.

Abban a pillanatban, ahogy belépett a szobába és a villanykapcsoló után tapogatózott a sötétben, újabb kínos érzések ébredtek benne. Első pillanatban nem tudta, hogy mi keltette föl benne a veszélyérzését. Aztán rájött: a szobában szivarfüst szagát érezte. Ő pedig sohasem szívott szivart. A szobájában tehát járt valaki, talán még most is ott van...

Végre megtalálta a kapcsolót és azzal a kényelmetlen érzéssel kattintotta föl, hogy a következő pillanatban nekiugrik valaki.

Világos lett és Selby lassan körülnézett: a szobában nem volt senki. Gyorsan becsukta maga után az ajtót és már éppen arra gondolt, hogy széket tol eléje, mikor

hirtelen eszébe jutott az a szoba, ahol William Larrabie meghalt.

Vizsgálódva tekintett körül. Letérdelt és benézett az ágy alá is. De nem látott semmi gyanúsat. Csakhamar meggyőződött arról is, hogy a két szomszédos szobába nyíló ajtó is el van reteszelve. Aztán odament az ablakhoz és kinyitotta. A tűzlétra nem volt elég közel: azon az úton nem juthatott be senki.

Poggyásza, ami egyetlen kis útitáskából állt, ott volt a földön, ahol elmenetele előtt hagyta.

Szeme hirtelen megakadt az ágyterítőn, amin hosszúkás, négyszög-alakú mélyedés látszott.

Gyorsan fölkapta a földről az útitáskát és vigyázva rátette a bemélyedésre. Kétségtelen: a benyomódás a táskától származott. Valaki bent járt a szobában és a táskát föltette az ágyra. Úgy látszik, keresett benne valamit. Selby hirtelen kinyitotta a táskáját. Látszott, hogy valaki lázasan kutatott benne, valószínűen az ágyra dobálta a benne levő holmikat, majd az egészet egyszerűen visszagyömöszölte.

Az ügyész megdöbbenve meredt maga elé. Vajon ki kutatott a táskában? És miért? Kétségtelen, hogy, a titokzatos látogató lázas sietséggel keresett valamit, bizonyára kevés idő állt rendelkezésére és attól kellett tartania, hogy Selby bármely pillanatban visszatérhet. Valószínűen szivarra is azért gyűjtött, hogy leküzdje idegességét, aztán alaposan átkutatta az egész szobát, hogy megtalálja azt a valamit, amiről azt hitte, hogy ott kell lennie.

Selby tűnődve bámult maga elé. Hirtelen eszébe jutott a fényképezőgép, amit az üzletben hagyott, hogy reggelre előhívják a képeket. Talán ez a fényképezőgép sokkal fontosabb, mint ahogy ő gondolta. Talán ezért jött a titokzatos látogató... – gondolta magában.

Lassan odament az ablakhoz és kinyitotta, hogy az erős füstszagot kiszellőztesse. Aztán levetkőzött és bebújt az ágyba. Jó ideig ide-oda hánykolódott, de sehogy sem tudott elaludni. A kízó nyugtalanság érzése nem akarta elhagyni. Végül fölkel, fogta az egyik széket, odacipelte az ajtóhoz és a kilincset föltámasztotta támlájával, ugyanúgy, ahogy azt Larrabie tiszteletes tette, Madison szállóbeli szobájában, mielőtt meggyilkolták.

XVI. FEJEZET

Ragyogó napsugár ömlött a szobába, mikor Selby fölébredt. Első pillantása a széssel eltorlaszolt ajtóra esett. Hangosan felnevetett tegnapi esti félelmén.

Gyorsan kiugrott az ágyból, megfürdött, megborotválkozott, a szálló éttermében elfogyasztotta reggelijét és nemsokára ott állt a fotóüzlet előtt, amelyet éppen akkor nyitottak ki. Megkönnyebbülve sóhajtott föl, mikor a kiszolgáló az egyik fiókból előkereste a filmtekercset, és egy hosszú borítékba csúsztatta.

- A fényképezőgépet is itt hagytam – mondta Selby.
- Igen, itt van – mondta a kiszolgáló és már nyújtotta is Selbynek a gépet.
- Nem nézhetném meg itt valahol a filmet? – kérdezte az ügyész.
- Parancsoljon – mondta a segéd, az átvilágító ládára helyezve a képeket.

Selby kiterítette maga előtt a tekercset. Zavart csodálkozással bámult a negatívokra. Kivétel nélkül, valamennyi utcai fölvétel volt, és ahogy jobban megvizsgálta őket, rájött, hogy valamennyi Madison Citybeli utcákat ábrázol.

Szóval a fényképezőgép is zsákutcába vezetett-

– Adjak talán egy nagyítót? – kérdezte a kiszolgáló udvariasan.

Selby megköszönte és most már a nagyítón keresztül vizsgálta a képeket. Sorra fölismerte az ismerős utcákat. Hirtelen abbahagyta, majd elgondolkodva vizsgálta a tekercs végén levő képet.

– Nem tudná megmondani – kérdezte a kiszolgálótól – vajon ez volt-e az első fölvétel?

A kiszolgáló odanézett és bólintott.

A kép utcai jelenetet ábrázolt, a Madison-szálló előtt. Jól látszott a villanyhirdetési oszlop is, ami a szálló közelében áll az utca sarkán.

Ez volt az a villanyoszlop, amelyet akkor helyeztek el, mikor Selby a szállóba sietett a halott tiszteletes szobájába.

Ez azt jelentette, hogy a fényképezőgépben levő valamennyi fölvétel a tiszteletes halála után készült.

– Valami baj van, uram? – kérdezte a kiszolgáló, látva az ügyész megdöbbszent arcát.

Selby megrázta a fejét, lassan fölcsavarta a tekercsot és betette a fémtokba, amit a kiszolgáló adott át neki.

– Jó fölvételek – dicsérte a segéd a képeket. – Sikerült beállítás.

Selby köszönt és kilépett az utcára.

XVII. FEJEZET

Visszaérve Madisonba, Selby a garázsban hagyta kocsiját, aztán besétált a törvényszékre. Útközben ráért azon gondolkodni, hogy milyen változó valami a közvélemény. Míg a választás alatt Madison két táborra oszlott. Selby éppúgy részesült ellenfelei becsülésében, mint barátai hűségében. Most pedig egymásután érik a támadások. Az utca sarkán rikkancs kiáltotta «A Penge» különkiadását. Selby odaintette magához és vett egy számot. Keserűen állapította meg, hogy a helyzet még sokkal kellemetlenebb, mint amire el volt készülve. Mindjárt az első oldalon ott volt a fénykép. Jól látszott rajta a két személyre terített asztal és Shirley Arden, amint kétségbeesetten hanyatlik előre. Ő pedig kitárt karokkal nyúl felé, mintha meg akarná simogatni a nő vállát.

És ami még szörnyűbb, a kép egyúttal nevetségessé is tette. Mikor ugyanis a magnézium pisztoly elsült, a hirtelen fellobbanó fényre fölkapta lejét és arca meglehetősen döbbszent zavart árult el, ami elég komikusan hatott a képen.

Selby dühösen összeszorított ajakkal ment föl a törvényszék széles márvány lépcsőjén. Szobájába érve, valami köszönés felét morogva bólintott oda Amorette felé.

– Brandon csendbiztos kereste – jelentette Amorette. – Azt üzeni, hogy Cushing eltűnt a városból.

Az ügyész sötét arccal hallgatta, majd szó nélkül bement dolgozószobájába.

Sylvia Martin ott ült egy széken és lábát az íróasztalon nyugtatva, elgondolkodva fújta cigarettája füstjét a mennyezet felé. Az ajtó nyitására hirtelen lekapta lábait az asztalról és bűnbánó arccal állt föl a székről.

– Hogy került ide? – kérdezte Selby meglepetve.

– Belopódtam – vallotta be Sylvia. – Azt akartam, hogy én legyek az első, akivel érkezése után találkozok.

– Csak azért, hogy a fejemhez vágja, hogy maga mindezt előre megjósolta? – kérdezte a férfi kesernyén.

– Hogy mondhat ilyet, Doug? – méltatlankodott a leány.

– Rajta, csak mondja egész nyugodtan – folytatta Selby. – Hogy hagytam magam befogni egy ügyes színésznőtől. Pedig maga előre figyelmeztetett rá és én mégsem hallgattam magára. Elmondhatja...

Sylvia gyorsan odalépett Selbyhez és ujját a férfi ajkára téve, félbeszakította.

– Doug – mondta kérő hangon – ne beszéljen így. Hát nem bízik bennem?

– Ne haragudjon rám, Sylvia – mentegetődött az ügyész. – Csak éppen meglehetősen harcias hangulatban talál...

– Nagyon helyes – bólintott a leány. – Harcolnunk kell a végsőig.

– Jó, jó – mormogta Selby. – De most aztán igazán zsákutcába jutottam.

– Igaza van – mondta a leány. – Belátom, kellemetlen helyzetbe jutott. «A Penge» azt hangoztatja, hogy magának le kell mondani, ha még ilyen egyszerű dolgot sem tudott megoldani.

– Egyszerű!? – kiáltotta Selby dühösen. – Ennél átkozottabb zűrzavart még életemben nem láttam. Minden balul üt ki. Amihez csak hozzányúlok, minden a fejetetejére áll!

– Nem baj – biztatta Sylvia és az órájára pillantott. – Félőtig ráér a megoldással.

– Félőtig? – bámult Selby. – Mi az ördög van félőtikor?

– Akkor jelenik meg a mi különkiadásunk – magyarázta Sylvia.

Az ügyész értelmetlenül bámult rá.

– Igen – mondta a leány. – Akarja látni a címsort? Itt van nálam a «kefe» – szolt és előhúzta táskájából a hosszú papírszalagot.

SELBY MEGOLDJA A MADISON-SZÁLLÓBELI GYILKOSSÁGOT.

olvasta az ügyész a nagybetűs címsort.

– Hát ez megint miféle ötlet? – kérdezte elkedvetlenedve.

– Ez azért van – magyarázta a leány – mert ha «A Pengő» tovább áskálódik maga ellen, akkor kénytelen lesz lemondani. Előbb-utóbb maga ellen lázítják a közvéleményt is. De a mi különkiadásunk ugyanakkor fog megjelenni, mikor «A Penge» esti száma. És még azok folytatják maga ellen piszkálódásukat, mi lehozzuk a bűntény megoldását. Az egész város nevetni fog.

– De még mennyire – hagyta rá az ügyész. – És pedig rajtam.

– Miért? – nézett rá Sylvia csodálkozva.

– Mert teljes képtelenség, hogy félőtig megtaláljam a megoldást Cushing is bele van keveredve az ügybe és amint hallom, szépen meglógott. Shirley Ardennek is köze van hozzá. És a világerő sem akar beszélni. Fogadok, hogy a törvény előtt sem fog megjelenni. Talán azóta már repülőgépen ül és úton van valami távoli fürdőhely felé, ahol kipihenheti az utóbbi napok izgalmait... Brower talán tudna valamit mondani. De az

ügyvédje a «habeas corpus» alapján kieszközölte szabadon-bocsátását. Mi pedig nem tudunk ellene megfelelő vádat fölhozni. Hiszen csak az ötezer dollárt akarta megkapni, ami szerinte jogos tulajdona. És lehet, hogy ebben igaza van. Csak azt nem akarja elárulni, hogy honnan kapta a pénzt, és hogyan került az Larrabiehoz. Azt hajtogatja, hogy ez kettőjük üzleti ügye volt és minket nem érdekelhet. Ez persze nem hűn. És míg Sam Roper az ügyvédje, nem is fogunk belőle többet kihúzni. Egyelőre csak föltevésekre építhetünk. Csakhogy ez nem elég. Nekünk bizonyítékokra van szükségünk. Shirley Ardent sem gyanúsíthatom a gyilkosság elkövetésével, mert ezzel csak a filmvállalat mögött álló befolyásos egyéneknek mennék neki. Higgye el, Sylvia, ezt az áldatlan ügyet csak kitartó, lassú munkával lehet megoldani.

A leány hirtelen odalépett az ügyészhez, megragadta karját és teljes erejéből megrázta.

– Istenem! – kiáltotta kétségbeesetten. – Egészen megőrjít!

– Mi baja van? – nézett rá Selby csodálkozva.

– Ha ez a véleménye, akkor jól nézünk ki. Mire megoldaná a gyilkosságot, már senki sem törődne vele, és ami meg valószínűbb, már rég nem lenne ügyész. Hát nem látja, milyen nyíltan gyanúsítják azzal, hogy megvesztegette, vagy ami még rosszabb, elbolondíttatta magát? Abban a pillanatban, amikor kiderül, hogy Shirley Ardent gyanúsítja és hogy a színésznő közben meglépett, búcsút mondhat ügyészi hivatásának. Akkor aztán igazán mindegy lesz, akárhány gyilkosságot is fog kideríteni... És ajánlom: ne becsülje le Bittnert. Minden hájjal megkent ravasz fickó és sok mindenről tud. És megvan az a tehetsége, hogy irányítani tudja a közvélemény hangulatát. Míg maga lépésről-lépésre haladva bogozza a bűntény szálaikat, Bittner egyszer csak megelőzi és aztán olvashatja «A Penge» címlapján a gyilkosság megoldását.

– Igaza van – bólintott Selby. – Félőtre meg kell találnunk a megoldást.

– Igen, félőtre – ismételte a leány. – Azaz, valamivel előbb, hogy legyen időm betelefonálni a cikket a szerkesztőségbe.

– Szóval, mikor kezdünk hozzá? – kérdezte Selby enyhe gúnnyal.

– Azonnal – jelentette ki Sylvia határozottan.

– Rendben van – mondta az ügyész. – Mindjárt adok magának munkát. Itt van Larrabie fényképezőgépe. Ez a gép sokkal fontosabb, mint hittem volna. Ezt abból tudom, mert múlt éjjel el akarták tőlem lopni.

– A benne levő fölvételek miatt? – kérdezte Sylvia kíváncsian.

– Azt még nem tudom – vont vállat Selby. – A fölvételek ugyanis egytől-egyig Madison utcáit ábrázolják.

– Azért mégis lehet rajtuk valami... – vetette közbe a leány. – Esetleg találunk rajtuk valami különösét, ami elárulhatja, hogy miért jött a tiszteletes ide...

– Igen – hagyta rá Selby sötét mosollyal – van rajtuk valami különös.

– Micsoda? – kérdezte Sylvia izgatottan.

– Az új villanyhirdető oszlop a Madison-szálló sarkán. Ezt az oszlopot kedd reggel állították föl, mikor a szállóba érkeztem, hogy megnézzem a halottat. Más szóval a fölvételek, órákkal, vagy napokkal a gyilkosság után készültek.

– De hogy lehetséges ez? – hökkent meg Sylvia.

Selby vállat vont.

– A fényképezőgép a tiszteletes útitáskájában volt, mikor azt átkutatta? – kérdezte a leány.

– Igen.

-- Akkor hát kicserélték a filmeket – állapította meg Sylvia.

– De hogyan?

– Mi lett később a fényképezőgéppel?

– Perkins magával vitte és a széfjébe zárta.

– Valaki mégis kicserélte a filmeket...

– Ez elég nehéz föladat lett volna – rázta a fejét Selby. — Meg sok idő is kellett volna hozzá. Mert ez nem rendes roll-film. És...

Hirtelen abba hagyta a megkezdett mondatot és maga elé bámult. – Szóval ez volt... mondta maga elé tűnődve.

– Mi?

– Valaki megmérgezte Rougeot.

– Nem értem – bámult a leány.

– Rouge Perkins hatalmas rendőrkutya... ő őrizte a házat. Valaki megmérgezte. A mérget ügyesen elrejtették és különböző helyeken szórták szét.

– Igen, Igen... most már emlékszem – mondta Sylvia. – Csak nem tudtam, hogy Rougenak hívták.

– Ez tegnap történt. Nemsokára azután, hogy megérkeztünk Riverbendből.

– És mi lett a kutyával?

– Azt nem tudom, csak annyit tudok, hogy Perkins azonnal elvitte a kutyakórházba, Perry doktorhoz.

– Akkor azért mérgezte meg valaki a kutyát, hogy kicserélhesse a filmeket? – jelentette ki Sylvia.

– Ha így van, akkor nagyon gyorsan dolgozott az illető, mert én mindjárt utána elhoztam a gépet Perkinstől.

– De úgy-e, Perkins nagyon szereti a kutyát?

– Igen.

– És ott maradt a kórházban, hogy lássa, tudnak-e segíteni az állaton?

– Igen.

– Ez az!... – kiáltott föl Sylvia. – A filmet addig cserélték ki, amíg ő ott tartózkodott. Igaz, nem volt ott sokáig. Talán egy félórát.

Selby bólintott

– Ebben van valami. Mi a véleménye Brandonról?

– Arra gondol, hogy milyen szálak fűzik «A Pengé»-hez?

– Igen.

– Őszintén szólva nem tudom – válaszolta Sylvia elgondolkodva. – Persze, ő is gondolhat politikai jövőjére...

– Nem, nem – rázta meg a fejét Selby. – Rex Brandon nem az az ember, aki cserben hagy engem. Ha más nem, de ő kitart mellettem.

Mintha csak végszóra jelent volna meg, Rex Brandon lépett a szobába.

– Nos, öreg fiú – kezdte, levéve széles karimájú kalapját – úgy látszik mégis csak mi fogjuk a rövidebbet húzni?

– Miért mondd, hogy «mi»? – felelte Selby. – Legföljebb rólam lehet szó. Te egyelőre biztosan ülsz. Ajánlom is, hogy ne légy rám tekintettel és egyengesd saját útjaidat. Én úgyis csak bajt hoznék rád.

Brandon arcán őszinte megütközés látszott.

– Hogy mondhatsz ilyet? – kérdezte fölhúzott szemöldökkel. – Remélem, nem gondolod komolyan?

– De még mennyire komolyan, gondolom -- bólintott Selby. – Az én szénám kezd nagyon rosszul állni. A tiéd rendben van. Nem látom be, miért kellene neked én miattam hajba jutnod.

– Igazán nem gondoltam, hogy valaha is így fogsz hozzám beszélni – mondta Brandon neheztelve. – Miért? – húzta föl a vállát Selby.

– Mert a társad ellen fordulsz – mormogta a csendbiztos.

– Azért teszel nekem szemrehányást – csodálkozott az ügyész – mert nem akarom, hogy miattam bajba kerülj?

– Igen, igen... de mi mégis csak ketten vállaltuk ezt a dolgot és nem lenne szép tőled, ha most bármire is hivatkozva azt hinnéd, hogy én nem tartok veled.

Közben Sylvia odament a telefonhoz és fölhívta «A Harsona» szerkesztőjét.

– Halló, itt Sylvia Martin – mondta a kagylóba – csak azt akarom mondani, hogy új címsort kérek: «Selby és Brandon kiderítik a gyilkosságot». Igen... most már tudom az egész történetet. Már a kezükben van a gyilkos. Csak előbb minden észlelet kidolgoznak, mielőtt rácsapnának. Három és négy között megtörténik a letartóztatás... Már megvan az egész cikkem... Majd később megtelefonálom. Nem, nem... most még nem mondok semmit. Dehogy is kacsza!... Igen, tudom az állásom függ tőle... Rendben van: hát akkor a viszontlátásra!

Selby összeráncolt szemöldökkel pillantott rá.

– Szóval az állása függ tőle – kérdezte csöndeden.

– Igen – bólintott a leány vidám mosollyal. Selby kihúzta zsebéből a filmtekercset. – Ennyit végeztem csupán – nyújtotta át Brandonnak. – Remek fölvételek: Madison főutcájáról.

– Ez volt a fényképezőgépben? – kérdezte Rex.

– Igen. És a fölvételek mind a gyilkosság után történtek.

– Hogy-hogy?... – bámult a csendbiztos.

– Ez a valóság – húzta föl a vállát Selby.

– Éppen azon törjük a fejünket, hogy miképp kerültek ezek a fölvételek a gépbe? – szólt közbe Sylvia. – Az a föltevésünk, hogy Perkins kutyáját csak azért mérgezték meg, hogy kicserélhessék a lemezeket.

– Mikor mérgezték meg a kutyát? – kérdezte Brandon.

– Ezt rögtön megtudhatjuk – mondta Selby, a telefonkagyló felé nyúlva. De még mielőtt fölvehette volna, a telefon éles berregéssel megszólalt.

– Ki beszél? – kérdezte az ügyész és a következő pillanatban Shirley Arden bűnbánó hangját hallotta a vonal túlsó feléről.

– Douglas Sel... – akarom mondani Mr. Selby? – kérdezte a színésznő.

– Igen – felelte az ügyész ridegen.

– Itt vagyok a szállóban – mondta Shirley Arden. – Szigorú inkognitóban. Ugyanabban a szobában lakom... az ötszázötvenötösben.

– Mire való ez a bujódsi – kérdezte a férfi hidegen. – Ha a részletek érdeklik, olvassa el «A Penge» legutóbbi számát.

– Már láttam – mondta a színésznő elkomorodva. – Nagyon szeretnék magával beszélni. Kérem jöjjön hozzám.

– Mikor?

– Azonnal.

– No jó – egyezett bele az ügyész. – Mindjárt ott leszek. De biztosíthatom, hogy mégegyszer nem fognak ki rajtam – mondta élesen és helyére akasztotta a kagylót.

– Shirley Arden? – kérdezte Sylvia rosszálló pillantással.

A férfi bólintott.

– Igazán, odamegy hozzá? – kérdezte a leány.

– Igen.

– Kérem, ne menjen – esdekelt a leány.

– Miért? – bámult rá az ügyész.

– Nem tudom. De nem bízom benne. Nagyon ravasz nő. Ügyes színésznő... és attól tartok, hogy újból megszédíti magát.

– Biztosíthatom, hogy ezúttal nem fog megszédíteni – ígérte Selby sötéten.

– Az Istenért, Doug! – kérlelte újból a leány. – Ne menjen hozzá. Miért nem akarja, hogy Brandon a Legfelső Törvényszék elé idézze? Ez az egyetlen mód, hogy a közvélemény előtt igazolja, hogy nem vesztegették meg magát. Lehet, hogy most csak csapdát állít magának... és mi lesz, ha Bittner megtudja, hogy Shirley Arden itt tartózkodik és maga nála van? Hát nem érti, miért harcolunk?

– Megígértem, hogy átmegyek és ígéretemet nem szeghetem meg – makacskodott az ügyész. – Ezzel tartozom önbecsülésemnek is. Bizalommal fordult hozzám, annyit hát megtehetek, hogy előbb meghallgatom.

– Kétszínű boszorkány ez a nő – mondta Sylvia Indulatosan. – Valahányszor beszél vele, csak magának árt. Erre már igazán rájöhetett volna.

– Nagyon sajnálom, Sylvia – felelte az ügyész határozottan – de mégis elmegyek.

A leány remegő szájjal hallgatta és esdeklő pillantást vetett Brandonra.

A csendbiztos megrázta a fejét.

– Hiába, kisleány – mondta elővéve dohányzacskóját. – El fog menni.

Selby az ajtóhoz sietett. Mikor visszanézett még látta Sylvia könyörgő szemét, aztán gyorsan becsukta maga után az ajtót.

XVIII. FEJEZET

Selby bekopogott az ötszázötvenötös ajtaján, aztán anélkül hogy válaszra várt volna, benyitott a szobába.

Shirley Arden kinyújtott kézzel sietett elébe. Más nem volt a szobában.

– Nos? – kérdezte Selby szemöldökét fölhúzva.

– Nagyon sajnálom... – mondta a nő kedvesen.

– Sajnálhatja is...

– Tudom, tudom – bólintott a színésznő. – Nem kellett volna Benre hallgatnom. Ben nagyon indulatos és gyanakvó. De hiszen magának is tudnia kell, hogy a látszat neki adott igazat! – Elbűvölő mosollyal lépett Selbyhez és kezét rátette vállára. – Remélem, megbocsátja... – kérdezte mélyen az ügyész szemébe pillantva.

– Ez attól függ...

– Mitől függ?

– Attól függ, hogy mit fog nekem elmondani és hogyan fogja elmondani? – felelte az ügyész.

– Mit mondjak? – kérdezte Shirley, majd izgatottan beszélni kezdett: – Kérem, kérem. Igazán nem veszem rossznéven, hogy haragudott rám, de annyira megijedtem és Ben magyarázata olyan elfogadhatónak hangzott...

– Hogy feltűnési viselkedésből teltem? – kérdezte az ügyész gúnyosan.

– Igen. És hogy azért volt rám szüksége, mert magára akarta terelni a lapok figyelmét és érdeklődését.

– Láthatja, hogy mennyire kihasználtam – mondta Selby csípősen. – Mert nyílt kártyákkal akartam magával játszani, most rajtam nevet az egész város.

– Tudom – bólintott Shirley Arden. – Különösen mióta elolvastam «A Penge» legújabb számát. És azért jöttem most ide, mert ilyen becsületesen bánt velem.

– Azt gondoltam, Ben Trask küldte ide – vágott közbe Selby – és kioktatta, hogy mit mondjon nekem.

– Ben Trask azt hiszi, hogy repülőgépen ülök és valahová Mexikóba megyek pihenni.

– Trask itt volt a gyilkosság napján? – kérdezte Selby.

A nő megrázta a fejét.

– És előtte való nap?

Shirley újból csak bólintással felelt.

– Mit gondol, pusztán önzésből akarja a dolgot eltussolni?

Shirley Arden tagadóan rázta meg a fejét.

– Mi köze magának George Cushinghoz? – nézett rá Selby élesen.

– Az apám – felelte a nő egyszerűen.

– Micsoda? – kiáltott föl Selby elhűlve.

– Az apám – ismételte a nő. – Tizenegy éves koromban kitaláltam, hogy éljek meg, ahogyan tudok. Mikor gazdag és híres lettem, újra hozzám szegődött.

– És mi köze volt a tiszteleteshez? – kérdezte tovább az ügyész.

– Elmondom magának az igazat – mondta Shirley, helyet kínálva meg az ügyészt – Mindent elmondok, nem bánom, akármi is lesz. Azzal sem törődöm, hogy apám, vagy Ben Trask mit fognak szólni hozzá.

– Beszéljen – kérte Selby.

– A múltamról nem sokat tudnak az emberek – kezdte Shirley. – A filmújságokban mindenütt ugyanaz a történet szerepel, hogy egy zárdában fedeztek föl. Ez persze nem igaz.

Selby figyelmesen hallgatta.

– Tizenhét éves koromban javítóintézetre ítélték, mint javíthatatlant. Ha bekerülök akkor a javítóba, valóban elzüllöttem volna. De volt valaki, aki bízott bennem, valaki, aki

fölismerete az okát rendetlen életemnek.

– Larrabiere gondol? – kérdezte az ügyész.

– Igen. Larrabie lelkész volt és élénk részt vett minden emberbaráti mozgalomban. Közbenjárt értem a bírónál és valahogyan keresztülvitte, hogy egy évre hozzá kerüljek. Ő ébresztette föl bennem a becsvágyat, hogy megpróbáljam valamire vinni az életben. Larrabie szavai nagyon hatottak rám és igyekeztem mindenben a kedvére lenni. Négy évvel később már Hollywoodban statisztáltam. Ez a négy év a kemény küzdelem ideje volt. Nem is bírtam volna ki, ha nem bátorított, erősített volna leveleiben és nem éreztem volna állandóan magam mögött ennek az áldott lelkű embernek a bizalmát és szeretetét

– Folytassa – kérte az ügyész.

– Egy évig még statisztáltam. Azután már kaptam kisebb szerepeket is. Az egyik rendező, úgy látszik, tehetséget látott bennem, mert nemsokára főszerepet bízott rám.

– Múlt héten Larrabie fölhívott. Kért, hogy okvetlenül szeretne velem beszélni, de nem jöhet Hollywoodba, mert itt van dolga. Megmondta, hogy ötezer dollárra van szüksége. Én persze elmentem a bankba és kivettem az ötezer dollárt, öt darab ezerdolláros bankjegyen. Aztán idejöttem. Larrabienél volt egy scenárium, amit szeretett volna eladni. «Nehogy megítéltessél» ez volt a címe. Gondolhatja, milyen reménytelen az ilyesmi. Megmagyaráztam neki, hogy nekem nincs beleszólásom a szöveggönyvek megválasztásába. A történet, természetesen, rólam szólt.

– És aztán? – kérdezte az ügyész.

– Aztán elmondta, hogy mire kell neki az ötezer dollár. Legjobb barátja, Charles Brower, anyagi zavarba jutott. Larrabie megígérte neki, hogy előkeríti a szükséges összeget. Hónapokig dolgozott ezen a szöveggönyvön. Szegény azt hitte, hogy valami nagyszerűt csinált. Abban reménykedett, hogy az én révemen könnyen eladhatja és megkapja érte az ötezer dollárt. Megmondtam, hogy erre ne is gondoljon és én adtam oda neki a pénzt.

– Ez minden? – kérdezte Selby.

– Ez minden – válaszolta a színésznő.

– És azt nem mondta, hogy miért írta be itt magát Charles Brower néven?

– De igen. Azt mondta, hogy üzleti ügyben van itt és az illető, akinek a dolgában itt jár, megkérte, hogy ne a saját nevével jelentse be magát. Elmondta, hogy még Riverbendből írt ennek az embernek, aki fölhívta őt és figyelmeztette, hogy veszélyes lenne a saját nevét használnia. Ezért azt tanácsolta, hogy legjobb, ha senkinek sem szól idejövételéről és itt is álnéven jelenti be magát.

– Mást nem mondott? – firtatta tovább az ügyész.

– Elmondta, hogy az az ember megkérdezte, tud-e valaki arról, hogy írt neki? Larrabie azt felelte, hogy senki sem tud róla. A másik nagyon örült ennek és arra kérte, hogy idejövételéről se szóljon senkinek, még a feleségének sem. Szegény Larrabie azt gondolta, hogy kisebb csalás, ha egy létező valakinek a nevével jelenti be magát, mintha kitalál egy nem létező nevet. Ezért szerepelt, mint Brower tiszteletes, ezért kérte tőle kölcsön vezetői igazolványát is és bőrtárcáját. Brower közben Los Angelesben rejtőzött, mert attól tartott, hogy számonkérlik tőle az elvesztett pénzt. Izgatottan várta barátját, hogy sikerült-e megszereznie az ötezer dollárt?

– Larrabie tehát azt mondta, hogy írt annak az embernek, akivel itt találkozott? – kérdezte az ügyész.

– Igen.

– És nem mondta meg, hogy ki az illető?

- Nem.
- Nem is sejti, hogy ki lehet?
- Fogalmam sincs róla.

– Csak arra akarom figyelmeztetni – kezdte Selby — hogy valahányszor eddig beszéltünk, mindig el akarta velem hitetni, hogy igazat mond. És eddig még mindig kiderült, hogy amit mondott, nem a teljes igazság, vagy a közelében sem jár az igazságnak.

Shirley némán bólintott.

- Mi biztosít engem arról, hogy most az igazat mondja? – kérdezte a nőtől.

– Hát nem érti? – kérdezte Shirley egészen odahajolva a férfihez. – Nem érti, miért csinálom mindezt? Csak azért, mert olyan jó volt hozzám. Olyan őszinte. Mert elnyerte a becslésemet. Én igazán csak a maga kedvéért teszem ezt – fejezte be remegő hangon.

Selby elgondolkodva nézett rá.

- Itt marad, amíg azt nem mondom, hogy elutazhat? – kérdezte hirtelen.

– Igen. mindent megteszek, amit csak akar...

- Ki tud arról, hogy most itt van? – kérdezte a férfi.

– Senki.

– Hol van Cushing?

– Nem tudom. Attól félt, hogy minden kiderül.

- És miért félt ettől olyan nagyon? – kérdezte élesen az ügyész.

– Mert ha megtudják a múltamat, vége a filmkarrieremnek – vont a vállát a színésznő.

- Hát annyira szörnyű volt? – kérdezte Selby.

– Szörnyű – felelte a nő megborzongva. – És csak kevesen értenék meg. Most, hogy visszatekintek a múltamra, én magam sem értem magamat. Larrabie mindig azt mondta, hogy csak azért volt minden, mert nem volt, ami levezesse a bennem levő jobb érzéseket...

- Maga adta Cushingnak a pénzt ehhez a szállodához? – kérdezte Selby.

– Igen. És ez az én szobám. Ezt a szobát sohasem adják ki. Akkor jövök ide, amikor akarok. Itt szoktam elrejtőzni, mikor már halálosan kimerült vagyok.

- És Larrabie... tudott erről a szobáról?

– Nem. Senki sem tudott róla, csak az apám és Ben Trask.

- Hát akkor hogyan találkozott mégis Larrabievel?

– Nem tudom. Bizonyára meglátott, mikor beléptem az ajtón. Persze, rögtön fölismert és nyugodtan bekopogott. Hiszen szinte a második apám volt.

- És Larrabie ismerte az apját?

– Nem. Nem is találkoztak soha. Csak legföljebb itt látta, mint a szálló tulajdonosát.

- De hiszen neki mégis csak tudni kellett a maga apjáról – vetette ellen az ügyész.

– Igen. Évekkel ezelőtt tudott róla... ha nem is nagyon szép dolgokat.

- Szeretnék valamit hallani Cushing múltjáról – mondta Selby.

Shirley vállat vont.

- Őszintén szólva, nincs sok dicsekedni valója – jelentette ki fanyar mosollyal. –

Persze... sok mindent lehetne fölhozni a védelmére, de az emberek ezt nem értenék meg. Utóvégre mégis csak az apám és most becsületesen dolgozik. Most már remélem, látja, hogy milyen nehéz helyzetben voltam. Hazudnom kellett... mindent megtettem, hogy magát tévútra vezessem. De most már szívből bánom. Igaz mikor kikérdezett, annyit azért elárultam, hogy a halott neve valami «Larry» és «River»... nevű városból jött. Arra gondoltam, hogy a térképen kiböngészi majd, milyen kaliforniai városnevekben fordul elő a River szó, aztán végig telefonálja valamennyit, hogy honnan tűnt el egy tiszteletes.

– Igen – bólintott a férfi – ezt meg is tettem volna, ha nem talállok más nyomot, amelyen elindulhattam.

– Úgy-e, most már megért mindent? – kérdezte Shirley félénken.

– Igen.

– Nem tehettem másként. Magának is látnia kell, hogy milyen nehéz helyzetben voltam...

– Igen, látom – mondta a férfi csöndesen.

– De... de úgy-e, azért továbbra is barátok maradhatunk? – A nő hangjából őszinte reménykedés csendült ki. – Én úgy csodálom és becsülöm magát. Mert jó és komoly ember. Magából hiányzik a képmutatás és hamisság... Én igazán nem szoktam a barátságomat följánlani... de szükségem van ilyen barátokra, mint maga. Hiszen a fény és ragyogás... az emberek, akik körülöttem vannak... éppen olyan hamisak, mint a díszletek, amiket a fölvételekhez használnak... Érti, úgy-e? – kérdezte könnyes szemmel a férfire pillantva.

Az ügyész fürkésző tekintettel nézett az arcába.

– Ott – mutatott Selby karjával a törvényszék felé – vár rám egy leány, aki bízik bennem és munkámban, aki a hivatását is kockára tette értem ma délután négykor, csak azért, mert hűséges és szerető lélek. Igaz, hogy nincsenek ragyogó ékszerei és káprázatos ruhái, sőt tekintélyes barátai sincsenek... Nem tudom, meg tudom-e magyarázni magának, hogy mit gondolok, vagy úgyis megért engem? Ha elfogadom a maga barátságát, állandóan szaladgálhatok Hollywoodba és vissza. És lassan-lassan, hatalmába kerít majd az az üres csillogás, amiről az elébb beszélt. Lassan észre fogom venni itteni barátaim szűk látókörét és korlátozottságait, jóllehet ezek a korlátozottságok nem a jellem hibái, hanem az egyszerű környezetből adódnak. Önkénytelenül elfordulok tőlük és az egész itteni élettől. Azt akarja, hogy megértsem, miért hazudott nekem. Igen. én teljesen megértem. Belátom, a saját szempontjából nem tehetett másként... De ez a baj. A maga élete, a csillogás és ragyogó fényűzés. Az én életem viszont elszakíthatatlan ezektől az egyszerű, derék emberektől, akiket itt megismertem és ettől a közösségtől, ahol minden ember ismeri a másikat és részt vesz annak minden ügyes-bajos dolgában.

Az ügyész az ajtó felé sétált.

– Igen, én szeretem magát – mondta lassan. – De nem szeretem a maga világát. Megbűvölt nem tagadom, amióta megismertem, de semmi kedvem sincs a láng körül röpködő moly szerepét játszani. Szépen kitérek az útjából – szólott és kinyitotta a folyosóra vezető ajtót.

– Hová megy? – kérdezte a nő meggyötört pillantással.

– Kideríteni a gyilkosságot – válaszolta az ügyész – és vissza a leányhoz, aki inkább levágná az ujját, mintsem, hogy hazudjék nekem!

Shirley Arden tágranyitott szemmel bámult utána, büszkén ahhoz, hogy panaszkodjék, de túlságosan megbántva, hogy visszabírja tartani könnyeit.

Selby még egyszer visszafordult az ajtóban, némán meghajolt és csöndesen kilépett a folyosóra.

XIX. FEJEZET

Selby belépett szobájába és Sylvia Mariin rosszalló pillantásával találta magát szembe.

– Nos?

– Elmondta nekem az igazat, a teljes igazságot – felelte az ügyész.

– Újra? – kérdezte a leány gúnyosan.

– Most, hogy ismerem a tényeket, látom, hogy valóban nem tehetett másként – magyarázta a férfi makacsul. – Könnyen derékba törhette volna karrierjét.

– És így inkább a magáét fogja derékba törni – vágott közbe Sylvia dühösen. – Ezért haragszom rá annyira... de nem is akarok róla beszélni... s most, hogy már elmondott mindent, kiderült, hogy ki a gyilkos? – kérdezte kétkedve.

– Azt hiszem, most már tudom...

– Brower?

– Szeretném, ha igazolná maga is az elméletemet, Sylvia – mondta a férfi. – Végigmegyek újra lépésről-lépésre az egész ügyön. Először is azt mondom el, amit Shirley Ardentől hallottam. Természetesen, arra kérem, hogy ez kettőnk titka maradjon.

Sylvia figyelmesen hallgatta Selby beszámolóját, majd megjegyezte:

– Ha ez igaz, akkor Browernek semmi oka sem lehetett Larrabie meggyilkolására.

Selby bólintott.

– Igen... és az a legkülönösebb, hogy Larrabie a pénz megszerzése után sem utazott el. Írt valakinek, akivel itt volt dolga. Az illető fölhívta és megkérdezte, hogy tud-e valaki a neki írt levélről? Aztán megkérte Larrabiet, hogy jöjjön ide és álnéven jelentse be magát, hogy itt léte titokban maradjon.

– És? – kérdezte Sylvia.

– És a levelet nem az kapta meg, akinek Larrabie címezte – mondta Selby csöndesen.

– Mit beszél, Doug? – bámult Sylvia. – Ezt nem tudhatja!

– Eddig az elméletem – mosolygott az ügyész. – Most pedig lássuk a tényeket.

Sylvia az órájára pillantott:

– Igen, a szerkesztőm is imádja a tényeket – jegyezte meg csöndesen. – Különösen, ha felfedik a gyilkost.

– Nézzük hát újra ezeket a fényképeket – kezdte Selby.

– Miért – bámult a leány.

– Hogy megállapítsuk a felvétel időpontját. Fogja azt a nagyítót Sylvia és tanulmányozza át alaposan a képeket. Talán talál valamit, amiből az időpontra következtethetünk. Amíg maga ezzel foglalatосkodik, én mást csinállok.

– Mit? – kérdezte a leány.

Selby odament a telefonhoz és fölhívta Rex Brandont.

– Rex, rengeteg újságom van számodra. És tele vagyok elméletekkel is. Az újdonságok viszont csak akkor érnek valamit, ha az elméletem összevág a tényekkel. Ezért előbb szükségem van a tényekre... Megadom neked a fényképezőgép gyári számát. Szeretném, ha kikutatnád, hogy ki adta el a gépet? Ha sikerül megtalálnod, kérj leírást a vásárlóról...

Megadta a számot, aztán hozzátette:

– Mihelyt megtudsz valamit, azonnal értesíts. De még mást is akarok mondani... Valamiről megfélekedtünk. Hátha találunk ujjlenyomatot az írógép szóközbillentyűjén. Ezt is szeretném mielőbb megkapni.

– Rendben van – mondta Brandon. – Közben nyomozok Cushing barátunk után is. Azt hiszem, egy órán belül előkerítem.

Selby elborultan hallgatta.

– No, jó... de azért ne légy hozzá nagyon szigorú. Úgy-e megtalállak, ha beszélni akarok veled? Lehet, hogy sürgős intézkedésre lesz szükség. Majd később elmagyarázom.

Selby helyére akasztotta a kagylót, majd fölhívta Harry Perkinst.

– Harry, szeretnék valamit kérdezni Larrabie útitáskájáról – mondta a halottkémnek.

– Nos? – kérdezte Perkins.

– Nálad volt a táska?

– Igen.

– A hivatalban tartottad? – kérdezte az ügyész.

– Igen. A hátsó szobában.

– És Rouge állandóan a helyiségben tartózkodott?

– Úgy van...

– Mikor is történt a mérgezés?

– Tegnap reggel... hiszen itt voltál – válaszolta csodálkozva Perkins.

– Tudom, de pontosan akarom tudni, mikor fedezted föl, hogy a kutyát megmérgezték? – kérdezte Selby türelmetlenül.

– Úgy tizenkét óra körül. Nem voltam otthon és mikor hazajöttem, Rouge már majdnem félholt volt.

– És hol volt a kutya, mikor hazajöttél?

– A szobában. De onnan ajtó vezet a hátsó udvarba, úgyhogy kimehetett volna, ha onnan hall valakit közeledni.

– Szóval a szobából vigyázhatott az egész helyiségre?

– Igen. Senki sem léphetett volna be. Rouge széttépte volna.

– Köszönöm – mondta Selby. – Csak ezt akartam tudni. Különben hogy van Rouge?

– Már kezd magához jönni. Perry egész éjjel mellette volt.

Selby elbúcsúzott Perkinstől és helyre akasztotta a kagylót. A következő pillanatban Amorette Standish lépett a szobába. – A szerkesztőségéből telefonáltak – mondta Sylvia felé fordulva. – A szerkesztő szeretne már valamit hallani.

– Mondja meg neki, kérem, hogy most nem tudok a telefonhoz menni, mert nagyon el vagyok foglalva – felelte Sylvia Amorettenek. – Hogy éppen most állítom össze a

tényeket, és hogy minden a legnagyobb rendben van és számíthat rám. Nem árt, ha ráíjeszt azzal, hogy egy losangelesi újság ezer dollárt ajánlott föl nekem és várja telefonválaszomat.

Amorette elnevette magát.

– Én mindenesetre átadom az üzenetét!

Sylvia hirtelen az ügyész felé fordult

– Doug, ezek a fölvételek szerda délben készültek – jelentette ki határozottan.

– Honnan tudja? – kérdezte Selby izgatottan.

– Az árnyékból látom. Különbösen is tudom, hogy a Rotary Club minden szerdán tart összejövetelt a Madison-szállóban. Ilyenkor a gépkocsik nem férnek el a szálló előtt és a mellékutcákat is elfoglalják... Nézze csak jól meg ezt a képet. Ez a főutcát ábrázolja. A másik kép a mellékutcát mutatja. Látja, mind tele van kocsikkal. Akármibe le merném fogadni, hogy ezek a képek szerda délelőtt készültek, mialatt a Rotary Club ülésezett.

– Az ördögbe is! – kiáltott föl Selby. – Azt hiszem, Sylvia, nyugodtan idevehetem magam mellé...

– Erre is sor kerülhet – bólintott a leány – ha nem tudok mielőbb adatokkal szolgálni tisztelt szerkesztőmnak. Kis ideig még bolondíthatom, de a vége az lesz, hogy kereshetek magamnak új állást.

– Azt hiszem, addigra én is új foglalkozás után nézhetek – mosolygott az ügyész, miközben figyelmesen nézegette a fényképezőgépet.

– Miért tartja olyan fontosnak ezt a gépet? – érdeklődött a leány. És hogy készülhettek ezek a képek egy nappal Larrabie halála után?

– Ezen múlik a rejtély megoldása – felelte az ügyész vállat vonva. – Ez az egy tény sehogy sem illeszthető a többi közé. Valahogy olyan ez az egész dolog, mint a türelemjátékok, amelyek rendkívül bonyolultnak látszanak, de ha az ember ismeri a helyes megoldást, egyszerre egyszerűvé válnak.

Selby fölvette a kagylót és fölhívta dr. Perryt. – Halló, doktor úr! Itt Douglas Selby beszél. Csak azt akarom mondani, hogy bizonyos okokból kifolyólag nagyon fontos bizonyítéknak találom a tegnapi kutyamérgezést. Hogy van a szegény állat?

– Nem lesz semmi baja – mondta Perry. – Egész éjjel mellette voltam. De ha Perkins nem hozza azonnal hozzám, már késő lett volna. Néhány perc is végzetes lehetett volna.

– Meg tudná mondani, hogy milyen mérget adtak a kutyának? – érdeklődött Selby.

– Azt hiszem, hozzáértő ember keverhette. Más szóval, vagy orvos volt vagy patikus, tehát olyasvalaki, aki ért a mérgekhez és valószínűen az állatokhoz is.

– Szeretném megkérni, hogyha volna ideje, jöjjön át hozzám néhány percre – kérte Selby, – Részletes felvilágosításra van szükségem. Néhány órán belül tisztázni akarom ezt az áldatlan ügyet

– Úgy érti, hogy meg fogja tudni, ki szórta el a mérget? – kérdezte az orvos kíváncsian.

– Azt hiszem, még többet is fogok tudni – felelte az ügyész elgondolkodva. – Azt is, hogy ki gyilkolta meg Larrabiet. Ezt csak azért mondom, hogy lássa, mennyire szükségem van a segítségére.

– Azonnal jövök – ígérte Perry.

– Köszönöm – búcsúzott az ügyész és helyére akasztotta a kagylói

Néhány pillanat múlva fölhívta a telefonközpontot. – Múlt héten Madison Cityből fölhívták William Larrabiet, Riverbendben. Szeretném, ha utána néznének, hogy ki volt a hívó és azonnal jelentenék nekem.

Sylvia nyugtalanul nézett rá.

– Doug – kérdezte. – Mindez csak blöff, vagy van valami komoly alapja?

– Van – felelte Selby röviden.

– Az Istenért, hát miért nem mondja meg? – könyörgött a leány.

– Egy szálloda – kezdte Selby – nagyon különös hely. Száz és száz embernek ad átmeneti otthont. Az emberek nagyon hasonlóak egymáshoz. Mindegyiknek megvan a maga problémája. Szeretnek, gyűlölnék, reménykednek és törnek valami cél felé. Közben űzik kisdud játékaikat. Életük csöndesen folyik a maga megszokott ritmusában, alig néhány lépés választja el őket egymástól... Ebben a szállóban például a gyilkosság éjszakáján az egyik szobában egy tiszteletes lakott, a másik szobában pedig egy fiatal pár szállt meg álnéven. És valahol nem messze, egy másik tiszteletes remegett váratlan anyagi bajai miatt. Szüksége volt pénzre, még hozzá minél előbb. És olyan hatalmas összegre, amit rendes körülmények között aligha tudott volna előkeríteni. A Madison-szállóban volt egy szoba, amit egy híres filmcsillag számára tartottak fenn. A szállodát a színész apja vezette. Senki sem ismerte kettőjük kapcsolatát. Senki sem ismerte a színész múltjának részleteit... Mi véletlenül tudunk egyet mást ezekről az emberekről. De vannak mások, akikről nem tudunk, akik pedig szintén ez alatt a tető alatt alszanak és akiknek szintén megvannak a maguk vágyai és reményei...

– Brower nem volt itt – vetette közbe Sylvia.

– Senki se tudja, hogy hol volt – felelte Selby.

– Talán itt volt...

– De hiszen Los Angelesben volt bejelentve! – ellenkezett a leány.

Selby elmosolyodott.

– Végeredményben miért ne lehetett volna Los Angelesben bejelentve? És miért ne hagyhatta volna el Los Angeleset és jöhetett volna ide, a Madison-szállóba más név alatt?

– Hát így volt? – kérdezte Sylvia izgatottan.

– Csak mint lehetőséget hozom föl – mondta az ügyész, mulatva a leány izgalmán.

– De miért mondja éppen így? – erősködött Sylvia.

– Mert meg akarok magával értetni valami nagyon fontos dolgot – magyarázta Selby.

– Mit? – kapta föl a fejét a leány.

– Hogy az emberek általában nagyon is egyformák. Ugyanazok a bonyodalmak és problémák jellemzők valamennyiük életére. Ezért, ha a szálló lakói közül egyiknek-másiknak ügyes-bajos dolgait fölfedjük, még nem kelt azt hinnünk, hogy valami közük van egymáshoz, csak azért, mert az emberek egy bizonyos időre egyazon telő alatt töltik az éjszakát.

Sylvia kétkedő arccal hallgatta.

– Doug – mondta hirtelen – azt akarja ezzel mondani, hogy akármit is tett Shirley Arden, semmi köze sincs...

Ebben a pillanatban Amorette Standish jelent meg az ajtóban.

– Dr. Perry van itt – jelentette. – Azt mondja, hogy ott hagyott csapot-papot és idesietett, mert Mr. Selby beszélni akar vele.

– Igen – bólintott az ügyész. – Kérem, vezesse be.

– Ujjé! – vidult föl Sylvia. – Remélem nemsokára kisüt valami okosat. Amit az előbb mondott a szállodáról és az emberekről, remek keret lenne a cikkemhez, ha végre kiderülne, hogy ki a gyilkos.

– Nos, majd meglátjuk – nézett rá Selby mosolyogva.

Az ajtó kinyílt és Perry csörtetett be a szobába. Látszott rajta, hogy nagyon sietett, mert még mindig szuszogott.

– Ezek az átkozott lépcsők... – mondta vigyorogva. – Már nem vagyok elég fiatal...

– Foglaljon helyet – kínálta az ügyész – és fújja ki magát. Amorette, szeretném, ha elintézne egyet-mást számomra. Sylvia, magát is meg akarom kérni valamire. Legyen szíves menjen át a másik szobába. Megbocsát néhány pillanatra, doktor úr – fordult Selby Perry felé.

– Legalább kifújom magam – intett az orvos még mindig nagyokat szuszogva.

Selby átment a szomszéd szobába és intett Amorettenek és Sylvianak, hogy kövessék.

– Ide hallgassanak – mondta csöndesen – lehet, hogy nemsokára megtelefonálják a fényképezőgép számát. Nagyon szeretném tudni...

– Igen – szakította félbe Amorette – Brandon csendbiztos már telefonált és azt üzeni, hogy már beszélt Mr. Larrabievel. A tiszteletesné elmondta, hogy az ura ügynöktől vette a gépet, aki egy sacramento-i kereskedőnek dolgozott. Brandon fölhívta ezt a kereskedőt és most keresik a számot. Az ügynököt is fölhívta. Mihelyt megtudnak valamit, azonnal telefonálni fognak ide. Meghagyta nekik, hogy egyenesen önt hívják föl.

– Rendben van – bólintott az ügyész. – Ha azalatt telefonálnának, míg Perry doktorral beszélek, kérdezze meg a számot és intsen nekem az ajtóból. Sylvia, magát arra kérem, hogy azonnal nézzen utána, hogy a számok megegyeznek-e?

– De hiszen megvan a gép – csodálkozott Sylvia – miért izgatja mégis a száma?

– Mondjuk, hogy tökéletes bizonyosságot akarok – mosolygott Selby rejtelmesen.

Sylvia értelmetlenül nézett rá, de nem szólt semmit.

Selby elnevette magát és visszament az orvoshoz.

– Doktor úr – mondta – úgy-e ismeri Larrabie halálának körülményeit?

– Igen, olvastam a lapokat – bólintott az orvos. – De miért kérdi?

– Az én véleményem szerint – kezdte Selby – az az ember, aki úgy rendezte a dolgokat, hogy Larrabie bevegye a mérget, okvetlenül értett a mérgekhez és nemcsak módjában állt morfinhoz jutni, de értett ahhoz is, hogy miképp keverje azt ötgrammos tablettákba.

Perry bólintott.

– Ha jól emlékszem, azt mondta, hogy az, aki megmérgezte Perkins kutyáját, szintén értett a vegyszerek keveréséhez. Azt szeretném tudni, hogy mire gondolt?

– Úgy értettem – magyarázta Perry, – hogy a húsban kétféle mérge is volt. Mégpedig olyan ügyesen adagolva és olyan módon elkészítve, hogy az illetőnek jól kellett tudnia, mit szeretnek a kutyák. Mindenáron el akarta tenni a kutyát láb alól, azért szórta el annyifelé a mérget.

– Tökéletesen igaza van – helyeselt az ügyész – Az illető semmit sem akart kockáztatni.

– Egyetlen darab hús is végezhetett volna a kutyával.

– Mivel a szobában is találtunk a mérgezett húsból, föltehető, hogy aki otthagya, ismerős volt a helyiséggel.

Perry feszült figyelemmel hallgatta.

– Ez vitán felül áll – mondta – csak azt nem értem, hogy miképp tudta a mérgezett húst elszórni, ha a kutya bent volt a szobában?

Nekem az a föltevés – kezdte az ügyész – hogy Larrabie gyilkosa mérgezte meg Perkins kutyáját is. Ha megtalálom azt, aki a mérget otthagya, egyúttal rátehetem a tiszteletes gyilkosára is a kezem.

– Értem – bólintott az orvos. – Annyi biztos, hogy a tettes mindkét esetben értett a mérgezés keveréséhez. És csak olyan valaki lehetett, aki könnyen juthatott nagyobb adag morfinhoz. Az illető értett a kutyákhoz is.

Selby mereven nézett az orvosra.

– Lehetségesnek tartja, hogy maga Perkins mérgezte meg Rougeot? – kérdezte lassan.

Perry megdöbbenve hallgatta.

– De hiszen annyira oda volt a kutya miatt – motyogta csöndesen. – Szinte sírt, mikor beállított hozzám a félholt állattal karjában.

– Azért mégis lehetséges, hogy ő mérgezte meg a kutyát...

– De miért tette volna? – csodálkozott az orvos.

– Mondjuk, mert másra akarta terelni a gyanút. Különben, én nem vádoló Perkinst. Én csak mint lehetőséget hoztam föl – mondta Selby vállat vonva.

– Arra gondol, hogy a mérget csak olyasvalaki helyezhette el, akit a kutya jól ismert? – kérdezte Perry.

– Úgy van – bólintott az ügyész. – Különben, úgy hallottam, hogy Perkins valaha gyógyszerész volt – nézett kérdően az orvosra.

– Igen? Meglehet... – bólintott Perry bizonytalanul.

– Gyorsan ható mérge volt a húsból? – kérdezte az ügyész hirtelen.

– Igen. Nagyon gyorsan ható – bólintott az orvos.

– Nem találja különösnek, hogy Perkins azonnal észrevette, hogy a kutyát megmérgezték?

– Őszintén szólva, nem – vont vállat Perry. – Vannak emberek, akik annyira ismerik kutyájukat, hogy rögtön észreveszik, ha az állatnak valami baja van.

A következő pillanatban Amorette jelent meg az ajtóban és szemével intett főnökének.

– Bocsásson meg egy pillanatra – ugrott föl Selby. – Különben már nem is tartóztatom. Csak ezt akartam tudni. Nagyon szeretném, ha gondolkozna kicsit azon, amit az előbb mondtam és aztán tudatná velem, hogy mi a véleménye róla?

Perry vette a kalapját és az ajtó felé indult. – Számíthat rám – mondta nyugodtan. – Természetesen, teljes titoktartásomra is. Most átmegyek néhány percre Perkinshez, ha esetleg beszélni kíván velem. Szeretnék tőle egyet-mást megtudni.

– Köszönöm, doktor úr – mondta Selby udvariasan.

Mihelyt az orvos kilépett az ajtón, Selby Amorettehez fordult.

– Megvannak a számok – mondta a leány balkon.

A következő pillanatban Sylvia is belépett a szobába.

- Itt vannak – mondta gyorsan. – Larrabie tavaly karácsonykor vette a gépet.
- Hamar... hasonlítsuk össze a számokat – türelmetlenkedett az ügyész.

Gyorsan fölállt, átment a dolgozószobába a gépért és hangosan olvasta le róla a számokat. Mindkét leány egyszerre bólintott.

Ebben a pillanatban a várószoba ajtaja kinyílt és Brandon lépett a szobába.

- Találtál ujjenyomatot a szóközbillentyűn? – kérdezte Selby.
- Igen. Még hozzá elég használhatókat – felelte a csendbiztos.
- A halottól származnak?
- Nem.

– Igaz, Rex – mondta Selby hirtelen – milyen számot is mondtam neked a gépet illetően?

Brandon elővette jegyzőkönyvecskéjét és kiolvasta a számokat.

Sylvia hirtelen Kikiáltott:

- De hisz ezek egészen más számok! És nem azok, amelyek a gépen vannak!

Selby kifürkészhetetlen mosollyal nézett maga elé:

– Rex – mondta csöndesen – amíg én Sylvianak elmondok egy nagyszerű történetet, nem ugornál le a kapu elé? Perry doktor éppen most száll a kocsijába. Tartóztasd le William Larrabie meggyilkolásáért.

XX. FEJEZET

Sylvia Martin kerekre tágult szemmel bámult az ügyészre.

- Remélem nem ugrat, Doug? – kérdezte bizonytalanul.
- Nem – felelte a férfi komolyan.

– Hát akkor gyorsan mondjon el mindent – kérte a leány. – Hogy miképp jött rá és honnan tudja, hogy Perry a bűnös.

– Kezdjük az elején – mosolygott Selby. – Annyit már tudtam, hogy Larrabienak volt itt valami dolga és nemcsak az ötezer dollár miatt jött ide.

- Honnan tudja? – vágott közbe Sylvia hitetlenkedve.
- Mert miután megszerezte a pénzt, nem ment el, hanem továbbra is itt maradt.
- Értem – bólintott a leány.

– Tudja, hogy írt valakinek, aki itt lakik Madisonban és aki fölhívta őt és rábeszélte, hogy a legnagyobb titokban jöjjön ide. A józan meggondolás azt súgta, hogy ez a dolog valamiféle összefüggésben van a Perry-pörrel. Hiszen Larrabie tárcájában csak a szcenáriumot és a Perry-pörre vonatkozó újságcikkeket találtuk... Talán emlékszik rá, Sylvia, amikor fölhívtam a figyelmét arra, hogy minden embernek van valami problémája és nagy tévedés volna azt hinni, hogy ezek a problémák szükségképp összefüggnek egymással, csak azért, mert az emberek ugyanazon fedél alatt laknak. Egyszóval: az ötezer dollár... ami Browemek kellett... és Shirley Ardennek Larrabieval való barátsága teljesen független volt attól az ügytől, ami Larrabiet tulajdonképpen idehozta... Erre már előbb is rájöhettünk volna, ha csak egy kicsit gondolkodunk. Hiszen, ha csak Miss Ardennek akart volna találkozni, sokkal egyszerűbb lett volna, ha Hollywoodba megy. Ő azonban idejött és a pénz megszerzése után sem ment el... Föltehető, hogy az az

ember, akinek Larrabie a levelet írta és aki iderendelte, jó ismerőse lehetett, különben nem engedelmeskedett volna olyan készséggel, hogy betartsa utasításait... Különös szerepe jutott ebben az ügyben a véletlennek is: ugyanis a két Perrynek teljesen azonosak a névbetűi. Ha tehát Larrabie egyszerűen II. F. Perrynek címezte a levelet, azt éppúgy kézbesíthették Herbert F. Perrynek, mint dr. H. Franklin Perrynek is. És ha levélben azt írta, hogy ő bizonyítani tudná az elhunyt házaspár törvényes frigyét és a levél dr. Perry kezébe került, akkor természetes, hogy Perry mindenáron meg akarta semmisíteni ezt a döntő bizonyítékot, mert csak így remélhette, hogy megnyeri a pert... Egyelőre még nem tudom bizonyítani, hogy Perry dr. telefonált-e Larrabienek és megnyugodva hallotta tőle, hogy a tiszteletes még senkinek sem szólt semmit erről a dologról. Azt sem tudom még bizonyítani, hogy azután rávette a tiszteletest, hogy idejőjön és ne a saját nevéen jelentse be magát. De mindez nagyon is valószínűnek látszik. Éppúgy az is, hogy dr. Perry aztán fölkereste a szállodában Larrabiet és ügyesen bevetette vele a mérget, talán azzal, hogy az ártalmatlan csillapító, ami megszünteti a fejfájást. Azt is föltételezhetjük...

– Végül is, pusztá föltevések alapján mégsem emelhet ellene vádat – vetette közbe Sylvia gondterhelt arccal.

– Ez igaz – mondta rá az ügyész. – De van még valami, ami az elméletemet igazolja. Amit az ügyvédek nem vettek figyelembe a Perry-pörben. Igaz, hogy a törvény ragaszkodik bizonyos formaságokhoz a törvényes házasságot illetően. De ha egy férfi és egy nő együtt élnek és megjelennek bármilyen felekezeti papnál, hogy összeadja őket, az illető papnak jogában áll ezt a házasságot az anyakönyvbe bejegyezni és akkor ez a házasság is érvényes lesz... Ha így történt a dolog... akkor ez mindent megmagyaráz. Tudjuk, hogy Larrabie tudott fényképezni: nagyon is valószínű, hogy lefényképezte a házassági bejegyzést, mielőtt eljött Riverbendből. Perry aztán szépen végrehajtotta tervét és örökre elaltatta a tiszteletest. A baj csak ott kezdődött, mikor másnap azt olvasta az újságokban, hogy Larrabie táskájában találtak egy fényképezőgépet is. Rögtön ráeszmélhetett, hogy milyen szörnyű veszélyt jelentene számára, ha a gépben lévő fölvételeket kidolgoznák!... Perry tehát elhatározta, hogy magához kaparintja a fényképezőgépet. Erre csak egy lehetőség kínálkozott, ha előbb megmérgezi Perkins kutyáját. Számíthatott rá, hogy Harry azonnal hozzá fogja vinni a beteg állatot és elmondja, hogy mi történt. Ez aztán jó kifogás lett volna arra, hogy körülnézzen a házban nyomok után. De azt is jól tudta, hogy annyi ideje már nem lesz, hogy a gépből kivegye a filmet. Nem maradt más hátra, mint valahogy kicserélni a gépet. Beszerzett hát egy hasonló fényképezőgépet és kitervelte, hogy miképp fogja végrehajtani a cserét. Előzően készített néhány utcai képet, mert hallotta, hogy a tiszteletes gépében is voltak fölvételek... Minden így történt, ahogy kigondolta és Perkins kétségbeesve jelentkezett nála a beteg állattal. Perry pedig azon a címen, hogy méregnyomokat keres, visszakísérte Perkinst a halottkémiai hivatalba. Az egyetlen, amire nem számított, hogy Perkins engem is odahív és így én is jelen leszek. De szerencséje volt és a gépeket sikerült észrevétlenül kicserélni. Míg mi a szoba tulsó felén kutattunk a mérgezett hús után, addig ő szépen kicserélte a két gépet. Már azt hihette, hogy minden a legnagyobb rendben van, mikor meghallotta, hogy én föl akarom jegyezni a fényképezőgép számát. Ez azt jelentette, hogy vissza kell cserélni a gépet. Én viszont a kezére látszótam, mert megkértem, hogy jöjjön velem és néhány pillanatra magára hagytam a kicserélt géppel. Mindezt persze, még nem tudom bizonyítani. De azt hiszem, nyugodtan telefonálhatok Riverbendbe, hogy nézzenek utána Charles Perry házassági bejegyzésének. Azt hiszem ennek az alapján már könnyű lesz vádat emelni ellene. Különben is bizonyítani tudom a fényképezőgép kicserélését, hiszen ő volt az egyetlen, akinek erre alkalma lehetett. Biztos vagyok benne, hogy Brandon megtalálja majd az eredeti gépet a doktor lakásán... Amint már mondtam, Perrynek sikerült Larrabiet kelepcébe csalni és bevetetnie vele a halálos adag morfint. Mikor aztán a méreg elvégezte munkáját, Perry szépen

odakészítette az altatót, megírta a levelet Mrs. Brownernek címezve, hogy ezzel is a természetes halál látszatát keltse. Azután az ajtót eltorlaszolta egy székkal és szépen kiment a háromszáztizenkilencesen keresztül, amihez volt kulcsa. Ha rá nem jövök, hogy a két szoba közötti összekötő ajtó retesze a háromszázhuszonegyes felől nyitva volt, míg a másik szoba felől be volt zárva, akkor azt kellett volna hinnünk, hogy senki sem távozhatott a háromszázhuszonegyesből. A levél is a természetes halál mellett szólt és nem volt valószínű, hogy bárki is gyanút fogna... De volt valami, amivel Perry nem számolt: hogy Larrabie nem kitalált nevet ír a bejelentőlapjára, hanem egy barátját... A tiszteletes valószínűen irtózott minden csalástól, de követni kellett Perry utasítását, hogy álnéven írja ne magát. Larrabie úgy vélt könnyíteni lelkiismeretén, hogy barátjának, Charles Brownernek a nevét vette kölcsön. A levél alapján mi mindenképpen írtunk volna Millbankbe, Mrs. Charles Brownernek. Ha Larrabie kitalált nevet írt volna és kisül, hogy Mrs. Brower nem létezik, ez mindenesetre kissé zavarba hozott volna bennünket a halott személyazonosságát illetően. De akkor talán elfogadtuk volna, hogy a tiszteletes természetes halállal hall meg s hogy halálát az altatószer okozta...

Sylvia elgondolkozva bámult az ügyészre.

– Ha így áll a dolog – mondta elismeréssel – akkor igazán kitűnő detektív munkát végzett Ha tévedett... akkor mindketten...

De nem tudta befejezni a mondatot, mert az ajtó kinyílt és Brandon betuszkolta dr. Perryt.

– Megtaláltad a fényképezőgépet? – kérdezte Selby.

– Meg bizony!

– Készíttess róla ujjlenyomatot – intett ügyész Perry felé. – Azután hasonlítsd össze az írógép szóközbillentyűjén találtakkal.

* * *

«A Penge» és «A Harsona» egyidőben megjelenő száma szinte alapján rendítette meg Madison közvéleményét. «A Penge» azt követelte, hogy az ügyészt azonnal fozsák meg hivatalától. Az újság nyíltan vádolta az ügyészt azzal, hogy megvesztegette magát és egy híres hollywoodi filmcsillag fondorlatos játékának eszközévé vált. Ezzel végképp bebizonyította, hogy nem méltó az ügyészi hivatás teljesítésére és helyesebben teszi, ha mielőbb beadja lemondását.

«A Harsona» különkiadása viszont óriási betűkkel hozta: «Selby és Brandon megoldották a bűntényt». A nagybetűs főcím alatt részletes beszámoló következett. Sőt a riverbendi methodista lelkészi hivatal házassági bejegyzését is lehozták, aminek szövegét telefonban adták le Brandonnak. A cikk magában foglalta az ujjlenyomat-szakértő véleményét is, aki kijelentette, hogy az írógépen talált ujjlenyomatok kétségtelenül dr. Perryé. A cikk alján Perry beismerő vallomása következett.

Sylvia Martin Selby dolgozószobájában ült és az újságot olvasta.

– Remek cikk – mondta meglegedetten Selby-nek. – Látszik, hogy mi írtuk.

– No úgy-e, mégse kellett otthagynia az újságot? – ingerkedett vele az ügyész.

– Elmondtam már, hogy mi történt? – kérdezte a leány.

– Nem. Mi? – érdeklődött a férfi.

– Egy losangelesi lap szerkesztője fölhívott és remek állást ajánlott föl. A szerkesztőm is ott volt, és a másik kagylót fogta. Mondhatom, majd megpukkadt mérgében.

– És elfogadta az állást? – kérdezte Selby izgatottan.

– Nem – válaszolta a leány. – Megmondtam, hogy én nem akarok innen elmenni. És mi van a maga hollywoodi kapcsolataival? Elmegy a filmesek közé? – kérdezte rosszul palástolt aggodalommal.

– Nem – felelte Selby. – Én is azt tettem, amit maga.

– Mit? – kérdezte Sylvia gyorsan.

– Megmondtam, hogy szeretem ezt a várost és...

– Igazán? – ragyogott föl hirtelen a leány szeme.

– Igazán – mosolygott vissza Selby.

– És... és maga is azért tette, amiért én? – kérdezte Sylvia remegő hangon,

– Az a kérdés – felelte Selby, szorosán magához ölelve a leányt – hogy maga is arra gondolt-e, amire én?...

– VÉGE –

Ugyanettől a szerzőtől megjelent:

BÁRSONYOS KARMOK

A KONOK LEÁNY ESETE

A TÁNCOS LEÁNYOK ESETE

A VONITO KUTYA ESETE

AZ ÜJDONSOLT ASSZONYKA ESETE

A HÁZMESTER MACSKÁJÁNAK ESETE

AZ ALVAJÁRÓ HUGANAK ESETE

A DADOGO PROFESSZOR ESETE